

KELLEY ARMSTRONG

FORȚELE RĂULUI ABSOLUT VOL. 1
Invocarea

LEDA

Chloe Saunders avea o viață relativ normală.

Dar acum se pomenește într-o situație
cu totul ciudată pentru că:

Brusc, începe să vadă oameni morți.
Este închisă într-un sanatoriu pentru adolescenți
cu tulburări mintale.
Sanatoriul nu este ceea ce pare...

„Veți aștepta cu disperare urmarea.”
—Melissa Marr, autoarea bestsellerului
New York Times WICKED LOVELY

Recomandat de:

BRAVO

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Joel Tippie
Ilustrația copertei: © 2008 Carrie Schechter

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-375-5

ISBN: 978-973-102-376-2

9 789731 023762

www.grupulcorint.ro

Kelley Armstrong

Invocarea

Forțele răului absolut

#1

MAMI UITASE SĂ-I ATRAGĂ atenția noii bone în legătură cu pivnița. Chloe se legănă puțin pe prima treaptă a scării, cu mâinile ei durdulii întinzându-se ca să apuce de ambele balustrade, cu brațele tremurându-i atât de tare că abia se putea ține. Și picioarele îi tremurau, făcând să se bâțâie capetele de Scooby Doo de pe papucii ei. Până și respirația îi tremura, gâfâind de parca alergase.

— Chloe? veni plutind din pivnița întunecată glasul înăbușit al lui Emily. Mama ta a spus că găsesc cola în beci, la rece, dar nu dau de ea. Poți să cobori să mă ajuți?

Mami parcă zisese c-o să-i spună lui Emily despre pivniță. Chloe era sigură. Strânse din ochi și se gândi intens. Înainte ca mami și tati să plece la petrecere, ea se juca în camera cu televizorul. Mami o strigase, iar Chloe dăduse fuga în vestibul, unde mami o prinsese drept în brațe, ridicând-o la piept, râzând când păpușa lui Chloe o lovi în ochi.

— Văd că te joci cu Prințesa... adică, Piratul Jasmine. Nu l-a salvat încă pe bietul Aladin de duhul cel rău? Chloe clătinase din cap, apoi șoptise:

— I-ai zis lui Emily de pivniță?

— Sigur că da. Fără pivniță pentru domnișoara Chloe. Ușa aia rămâne închisă. Când tati apăruse de după colț, mami zisese: Chiar trebuie să vorbim despre mutare, Steve.

— Hotărăște-te și-am și pus anunțul.

Tati îi ciufulise părul lui Chloe.

— Fii bună cu Emily, puștoaico. Și-apoi plecaseră.

— Chloe, știu că m-auzi! țipă Emily.

Chloe își dezlipi degetele de pe balustradă și le vârî în urechi.

— Chloe!

— Nu p-pot să intru-n pivniță, strigă Chloe. N-n-am voie.

— Păi, eu sunt șefa și eu spun că ai. Ești fetiță mare.

Chloe își convinse picioarele să se miște mai jos o treaptă. Îi înțepenise dureros ceafa și i se părea că vede ca prin ceață, de parcă stătea să plângă.

— Chloe Saunders, ai cinci secunde sau te târăsc eu până jos și încui ușa.

Chloe se năpusti pe scări, atât de repede că i se încurcară picioarele și se rostogoli grămadă pe palier. Rămase întinsă acolo, cu glezna zvâcnindu-i, cu lacrimile arzându-i ochii, în timp ce privea cu teamă în pivniță, cu crăpăturile alea, și mirosurile, și umbrele. Și doamna Hobb.

Fuseseră și alții, înainte ca doamna Hobb să îi sperie și să-i gonească. Ca bătrâna doamnă Miller, care se juca mereu cucu-bau cu

Chloe și-i spunea Mary. Si ca domnul Drake, care-i puneă întrebări ciudate, de pildă dacă acuma locuia cineva pe lună, și de cele mai multe ori Chloe nu știa răspunsul, dar el tot îi zâmbea și-i spunea că era o fetiță cuminte.

Înainte îi plăcea să coboare și să stea de vorbă cu oamenii. Tot ce trebuia să facă era să nu se uite în spatele cuptorului, unde un bărbat spânzura de tavan, cu fața toată purpurie și umflată. El nu spunea niciodată nimic, însă când îl vedea, pe Chloe o apucau întotdeauna durerile de burtică.

— Chloe? strigă vocea înăbușită a lui Emily. Vii odată?

Mami ar fi spus: „Gândește-te la partea bună a lucrurilor, nu la cea rea.” Prin urmare, în timp ce Chloe cobora ultimele trei trepte, se gândi la doamna Miller și la domnul Drake și nu se gândi la doamna Hobb deloc... sau nu prea mult.

La capătul scărilor, își miși ochii prin întunericul aproape deplin. Erau aprinse numai luminile de noapte, cele pe care mami le pusese peste tot, de când Chloe începuse să spună că nu voia să coboare, iar mami se gândise că îi era frică de întuneric, de care îi era, puțin, dar numai pentru că întunericul însemna că doamna Hobb putea să se strecoare nevăzută până la ea.

Chloe putea vedea totuși ușa pivniței, așa că-și pironi ochii într-acolo și merse cât de repede putu. Când ceva se mișcă, uită că nu trebuia să privească într-acolo, dar nu era decât spânzuratul, din care de altfel zărea doar mâna lui, ivindu-se și dispărând pe după cuptor în timp ce se legăna.

Dădu fuga la ușa pivniței unde se țineau lucrurile la rece și o deschise smucit. Înăuntru, era beznă ca smoala.

— Chloe? întrebă Emily din întunericul adânc.

Chloe își încleștă pumnii. Ei, acum Emily chiar că fusese rea. Să se ascundă tocmai...

Pași tropăiră undeva deasupra. Mami? Se întorsese atât de repede?

— Haide, Chloe! Doar nu ți-e frică de întuneric, nu? râse Emily. Se vede treaba că tot o mucoasă ai rămas, până la urmă.

Chloe se strâmbă. Ce știa Emily? Era doar o fată proastă și rea. Chloe avea să-i ducă imediat cola, apoi avea să fugă la etaj și avea s-o spună lui mami, iar Emily n-avea să mai fie niciodată bona ei.

Se aplecă în încăperea micuță, încercând să-și aducă, aminte unde ținea mami cola. Păi, pe raft, nu-i așa? Se repezi într-acolo și se ridică pe vârfuri. Mâna i se închise în jurul unei cutii de metal rece.

— Chloe? Chloe?

Era vocea lui Emily, dar îndepărtată, ascuțită. Pași bocăniră pe podeaua de deasupra.

— Chloe, unde ești?

Chloe scăpă din mână cutia, care lovi betonul cu un pocnet, apoi i se rostogoli la picioare, şuierând și împrôșcând, cu lichidul băltind în jurul papucilor ei.

— Chloe, Chloe, unde ești? se maimuțări o voce din spatele ei, ca a lui Emily, dar nu chiar.

Chloe se întoarse încet.

În ușă stătea o femeie bătrână într-un halat de casă roz, cu ochii și dinții sclipindu-i prin întuneric. Doamna Hobb. Chloe ar fi vrut să-și închidă ochii strâns, dar nu îndrăznea, fiindcă asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie mai tare și-ar fi fost mai rău.

Pielea doamnei Hobb se încreți și fremătă. Apoi se făcu neagră și lucioasă, trosnind ca rămurelele într-un foc de tabără. Bucăți mari căzură, pleoscăind pe podea. Părul îi sfârâi și arse complet. Nu mai rămase nimic decât o țeastă pătată de petice de carne înnegrită. Falca îi căzu, cu dinții încă sclipind.

— Bine ai venit înapoi, Chloe.

unu

AM SĂRIT ÎN CAPUL OASELOR ÎN PAT, cu o mână încheștată pe pandantivul de la gât, cu cealaltă încurcată printre cearșafuri. M-am străduit să prind firele visului destrămat, deja risipindu-se. Ceva despre o pivniță... o fetita... eu? Nu-mi puteam aminti să fi avut vreodată o pivniță – dintotdeauna noi locuiam numai în apartamente.

O fetiță într-o pivniță, ceva înfricoșător... nu erau întotdeauna pivnițele înfricoșătoare? Mă înfioram doar gândindu-mă la ele, întunecate și pustii. Dar asta nu fusese pustie. Era parcă... nu-mi puteam aminti ce. Un om în spatele unui cuptor...?

O bubuitură în dormitorul meu m-a făcut să sar speriată.

— Chloe! țipă Annette. De ce nu ți-a sunat ceasul? Sunt menajeră, nu bona ta. Dacă întârzii iar, îl sun pe taică-tău!

Ploaia asta de amenințări nu părea să țină de coșmaruri. Chiar dacă Annette reușea să-l prindă pe tata la Berlin, el doar s-ar fi prefăcut că ascultă, cu ochii pe Blackberry, cu atenția îndreptată către altceva mai important, precum prognoza meteo. Ar fi murmurat doar un vag „Da, o să mă ocup de asta când mă întorc” și-ar fi uitat cu totul de mine în clipa în care ar fi închis.

Am dat drumul la radio, l-am pus cu fața în sus și m-am strecurat jos din pat.

O jumătate de oră mai târziu, eram în baie, pregătindu-mă pentru școală.

Mi-am prins părul într-o parte și alta a capului cu agrafe, am aruncat o privire în oglindă și m-am cutremurat. Stilul ăsta mă făcea să arăt de doisprezece ani... și n-aveam nevoie de nici un ajutor.

Tocmai împlinisem cincisprezece ani, iar chelnerii încă îmi mai întindeau meniul pentru copii în restaurante. Nu puteam să-i condamn. Aveam numai un metru cincizeci și ceva și rotunjimi care se întrezăreau doar dacă purtam jeanși mulați și un tricou mai strâmt.

Mătușa Lauren jura că aveam să-mi dau drumul și-n înălțime, și-n forme – când avea să-mi vină, în sfârșit, ciclul. În chestia asta, bănuiesc că problema era „dacă”, nu „când”. Celor mai multe dintre prietenele, mele le venise la doisprezece ani, ba și la unsprezece. Încercam să nu mă gândesc prea mult la asta, dar firește c-o făceam. Mă temeam că era ceva în neregulă cu mine, mă simțeam ca o ciudată de fiecare dată când prietenele mele vorbeau despre ciclurile lor și mă rugam să nu afle că mie nu-mi venise încă. Mătușa Lauren spunea că sunt normală, și ea era doctor, deci cred că știa mai bine. Dar chestia asta tot mă sâcăia. Teribil.

— Chloe!

Ușa se cutremură sub pumnul grăsuț al lui Annette.

— Sunt pe veceu! i-am strigat. Aș putea să am și eu un pic de intimitate?

Am încercat cu numai o agrafă la ceafă, strângându-mi părul din părți. Nu era rău. Când mi-am întors capul să mă văd din profil, agrafa a alunecat din părul meu moale ca de copil mic.

N-ar fi trebuit să-l tund niciodată. Dar mă plictisiseam să am părul lung, drept, de școlăriță. M-am hotărât să-l tai până la umeri, în stil wispy. Modelului catalog îi venea super. Mie? Nu cine știe ce.

Am tras o otheadă spre tubul nedeschis de vopsea de păr. Kari jurase că șuvițele roșii vor da minunat în părul meu blond-arămiu. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc c-aș arăta ca un ciubuc. Totuși, s-ar putea să mă facă să par mai în vârstă...

— Ridic receptorul, Chloe! zbieră Annette.

Am înșfăcat tubul de vopsea, l-am îndesat în rucsac și am deschis ușa de perete.

Am luat-o pe scări, ca de obicei. Clădirea se putea schimba, dar rutina mea, niciodată. În ziua în care am început grădinița, mama m-a luat de mână, cu rucsacul meu Sailor Moon pe celălalt braț, și ne-am oprit pe palier, în capul scării.

— Fii gata, Chloe, a zis. Unu, doi, trei...

Și am pornit-o, alergând pe scări până am ajuns la parter, gâfâind și chicotind, cu podeaua clătinându-se și fugind de sub picioarele noastre nesigure, și-așa s-au dus toate spaimile mele pentru prima zi de școală.

Am coborât în fugă scările împreună în fiecare dimineață, tot timpul cât am fost la grădiniță și jumătate din clasa întâi, și apoi... ei, bine, n-a mai fost nimeni cu care să alerg pe scări.

M-am oprit după ultima treaptă, atingându-mi pandativul de sub

tricou, apoi m-am scuturat de amintiri, mi-am ridicat rucsacul în spate și am ieșit din casa scărilor.

După ce mama a murit, ne-am tot mutat de colo-colo prin Buffalo. Tata „plesnea” apartamente de lux, adică le cumpăra în clădiri aflate în ultima fază de construcție, apoi le vindea când lucrările se terminau. De vreme ce el era plecat cu treburi în cea mai mare parte a timpului, prinsul rădăcinilor nu era important. Nu pentru el, în orice caz.

În dimineața asta, scările nu fuseseră o idee prea strălucită. Deja aveam stomacul în piuneze din pricina examenului de semestru la spaniolă. O dădusem în bară la ultimul test – plecată să stau peste weekend la Beth acasă, când ar fi trebuit să învăț – și abia de-l trecusem. Nu fusesem niciodată tare la spaniolă, dar dacă nu trăgeam să iau măcar un 7, tata s-ar fi putut să observe în cele din urmă și să înceapă să se întrebe dacă o școală de artă fusese într-adevăr o alegere deșteaptă.

Milos mă aștepta în taxiul lui, la bordură. Se făcuseră doi ani de când mă conducea, de la toate adresele la care ne mutaserăm, plus trei școli. Când m-am suit, a potrivit oglinda retrovizoare înspre mine. Soarele dimineții tot îmi mai intra în ochi, dar nu i-am spus-o.

Stomacul mi s-a potolit când mi-am trecut degetele peste cuta familiară din cotieră și am inhalat mirosul chimic de brad al deodorantului de mașină.

— Am văzut un film aseară, a zis el, în timp ce-și strecură taxiul peste trei benzi. Unul cum îți place ție.

— Un thriller?

— Nu. Se încruntă, mișcându-și buzele de parcă ar fi încercat mai multe răspunsuri. Unul de acțiune-aventură. Știi tu, o grămadă de arme, chestii care explodează. Un adevărat film pune-i-la-pământ-pe-toți.

Nu-mi plăcea ideea să-l corectez pe Milos, dar el o cerea.

— Vrei să spui un film împușcă-i-pe-toți.

Își arcui interogativ o sprânceană.

— Și când împuști un om, mă rog, nu-l pui la pământ?

Am râs și-apoi am mai vorbit o vreme despre filme. Subiectul meu preferat.

Când Milos a trebuit să preia un apel de la dispecera lui, am aruncat o privire pe geamul portierei. Un băiat cu păr lung a țâșnit din spatele unui grup de oameni de afaceri. Ducea o cutie de plastic pentru pachetul de prânz, de modă veche, cu un supererou pe ea. Eram atât de preocupată să văd care supererou era, încât n-am observat încotro se îndrepta băiatul decât atunci când a sărit de pe trotuar, aterizând între noi și mașina din față.

— Milos! am țipat. Vezi...

Ultimul cuvânt mi-a fost stors din plămâni în timp ce mă propteam în centura de siguranță. Șoferul din spatele nostru și cel de după el au claxonat, o reacție de protest în lanț.

— Ce? zise Milos. Chloe? Ce s-a-ntâmpat?

M-am uitat peste capota mașinii și... n-am văzut nimic. Doar strada goală în fața noastră și traficul ocolindu-ne pe stânga, șoferii ridicând scurt degetul spre Milos când treceau pe lângă noi.

— B-b-b...

Mi-am strâns pumnii cu putere, de parcă așa aș fi putut forța cuvântul să iasă. *Dacă te-ai încurcat, ia-o pe altă cale*, spunea mereu logopedul meu.

— Mi s-a părut că văd ceva-cin...

Vorbește fără grabă. Cântărește-ti cuvintele mai întâi.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd pe cineva sărind în fața mașinii.

Milos porni încetișor taxiul.

— Mi se mai întâmplă și mie câteodată, mai ales dacă-mi întorc capul. Mi se pare că văd pe cineva, dar nu e nimeni acolo.

Am dat din cap. Stomacul mi se făcuse din nou ghem.

doi

MAI CU VISUL PE CARE NU MI-L PUTEAM aminti, mai cu băiatul pe care nu se putea să-l fi văzut, era clar că avusesem năluciri. Până nu-mi răspundeam măcar la una dintre întrebările ce-mi vuiiau prin minte, era exclus să mă concentrez la testul meu de spaniolă. Așa că am sunat-o pe mătușa Lauren. Când am dat de voice mail-ul ei, am spus că o să-i telefoniez la prânz. Eram pe la jumătatea drumului către dulapul prietenei mele Kari, când m-a sunat mătușa pe mine.

— Am locuit vreodată într-o casă cu pivniță? am întrebat-o.

— Bună dimineața și ție.

— Scuze. Am visat asta și mă dă peste cap.

I-am povestit frânturile pe care mi le puteam aminti.

— Ah, trebuie să fi fost casa veche din Allentown. Erai doar un tânc. Nu mă miră că nu-ți amintești.

— Mersi. M-a cam...

— Te-a cam dat peste cap, cred și eu. Trebuie să fost o ciudățenie de coșmar.

— Ceva despre un monstru care trăia în pivniță. Foarte *cliché*. Mi-e rușine de mine.

— Monstru? Ce...?

Difuzorul stației îi tăie vorba, o voce subțirică spunând: „Dr. Fellows, sunteți rugată să vă prezentați la postul 3B.”

— Asta-i pentru tine, am spus eu.

— Poate s-aștepte. E totul în ordine, Chloe? După voce, pari

întoarsă.

— Nu, doar că... imaginația mi-a luat-o razna azi.

L-am băgat în sperieți pe Milos azi-dimineață, crezând că am văzut un băiat țâșnind în fața taxiului.

— Ce?

— Nu era nici un băiat. Doar în capul meu, adică. Am văzut-o pe Kari la dulapul ei și i-am făcut cu mâna, apoi am spus: O să sune clopoțelul, așa că...

— Vin să te iau după școală. Un ceai de lux la Crowne. Vorbim.

A închis înainte să pot protesta. Am scuturat din c și-am alergat s-o prind pe Kari din urmă.

Școală. N-am mare lucru de spus despre asta. Lumea crede că școlile de artă trebuie să fie diferite, cu toată energia aia creatoare clocotind și clasele pline de copii fericiți, chiar și gothicii fiind atât de aproape de fericire cât le-o îngăduie sufletele lor torturate. Își închipuie că-n școlile de artă trebuie să fie mai puțină presiune de grup și agresiune. La urma urmelor, majoritatea copiilor de aici sunt cei care erau agresați în alte școli.

E adevărat că lucrurile astea nu stau chiar așa de rău la Liceul A.R. Gurney, dar când pui laolaltă niște copii, indiferent cât de asemănători par, se trasează imediat granițe. Se formează găști. Și-n loc de măscărici, excentrici și nesemnificativi, ai artiști, muzicieni și actori.

Ca elevă la teatru, eram pusă în grămada cu actorii, la care talentul părea să conteze mai puțin decât înfățișarea, ținuta și abilitatea verbală. După mine nu se întorceau capete și obțineam un zero rotund la celelalte două. Pe scala popularității, mă situam la un perfect mediocru 5. Genul de fată despre care nimeni n-are o părere cine știe ce.

Dar dintotdeauna îmi dorisem să fiu la școala de artă și era grozav, așa cum îmi închipuisem. Mai mult chiar, tata îmi promisese că pot rămâne până la absolvire, de oricâte ori ne-am mai fi mutat. Asta însemna că, pentru prima oară în viața mea, nu aveam să mai fiu „colega nouă”. Am început studiile la A.R. Gurney ca boboc, la fel ca toți ceilalți. Exact ca un copil normal. În sfârșit.

În ziua aceea, totuși, nu mă simțeam normală. Toată dimineața m-am gândit la băiatul de pe stradă. Am găsit o mulțime de explicații logice. Mă uitasem la cutia lui de mâncare, așa că mă înșelasem în privința direcției în care fugise. El sărise într-o mașină care-l aștepta la bordură. Sau cotise în ultima secundă și se topise în mulțime.

Părea foarte firesc. Și-atunci de ce mă mai obseda?

— O, haide, zise Miranda, în timp ce eu scotoceam prin dulapul meu din vestiar, în pauza de prânz. E chiar acolo. Întreabă-l dacă

merge la bal. Ce-i așa de greu?

— Las-o în pace, zise Beth.

Se întinse peste umărul meu, apucă săculețul galben cu mâncarea de prânz de pe raftul de sus și mi-l legănă pe sub nas.

— Nu-nțeleg cum poți să nu-l vezi pe-asta, Chloe Practic îți sare-n ochi.

— Are nevoie de-o scară mobilă ca să-l vadă la înălțimea aia, zise Kari.

Am împins-o cu șoldul, iar ea s-a dezechilibrat, râzând.

Beth își dădu ochii peste cap.

— Hai odată, oameni buni, altminteri nu mai apucăm o masă.

Până s-ajungem la dulăpiorul lui Brent, Miranda îmi dădu un cot.

— Întreabă-l, Chloe.

S-a prefăcut că șoptește. Brent s-a uitat spre noi.. apoi și-a întors repede capul în altă parte. Fața îmi ardea și mi-am strâns mai tare la piept săculețul cu mâncare.

Părul lung și întunecat al lui Kari îmi mângâie umărul.

— E-un cretin, șopti ea. Nu-l băga în seamă.

— Nu, nu e cretin. Doar că nu-i place de mine. N-ai ce-i face.

— Uite, zise Miranda, o să-l întreb eu pentru tine.

— Nu! am apucat-o de braț. T-te rog.

Fața ei rotundă se strâmbă a dezgust.

— Doamne, te porți așa de copilărește. Ai cincisprezece ani, Chloe. Trebuie să-ti rezolvi singură problemele.

— Ca de pildă să-l suni pe-un tip până când îți spune maică-sa să-l lași în pace? zise Kari.

Miranda nu făcu decât să ridice din umeri.

— Asta a fost mama lui Rob. El n-a spus-o niciodată.

— Mda? Continuă să te mângâi cu gândul ăsta.

Asta le supără de-a binelea. În mod normal, aș fi intervenit și le-aș fi potolit, dar eram încă în ciudată pe Miranda fiindcă mă făcuse să mă simt prost în fata lui Brent.

Karl, Beth și cu mine obișnuiam să vorbim despre băieți, dar nu eram chiar în problemă. Miranda era... avusese atâția prieteni încât nici nu le mai știa numele. Așa că atunci când începuse să se țină după noi, devenise brusc foarte important să avem un băiat care să ne placă. Eu și-așa îmi făceam destule griji că sunt imatură, a fost cu atât mai rău când a izbucnit în râs fiindcă am recunoscut că n-am fost niciodată la o întâlnire adevărată. Prin urmare, am născocit un amor. Brent.

Mi-am închipuit că puteam doar să numesc un băiat care-mi plăcea și cu asta basta. Nici o șansă. Miranda m-a dat de gol – spunându-i lui că îl plac. Am fost oripilată. Adică, aproape. Căci mai era o părtică din mine care spera că el o să răspundă: „Mișto. Și mie

îmi place de Chloe.” Nici o șansă. Înainte, mai vorbeam câteodată la orele de spaniolă. Acum se așeza la două rânduri distantă de mine, de parcă aş fi avut brusc cel mai grav caz din lume de BO₁.

Tocmai ajunseseam la cafenea când cineva m-a strigat pe nume. M-am întors și-am dat cu ochii de Nate Bozlan, alergând spre mine, cu părul lui roșu ca un far în holul aglomerat. S-a ciocnit de un elev mai mare, a rânjit o scuză, și a continuat cursa.

— Bună, i-am zis, când s-a apropiat.

Bună și ție. Ai uitat de clubul de film al lui Petrie, reprogramat pentru la prânz, săptămâna asta? Discutam avangarda. Știu cât îți plac filmele de artă.

M-am prefăcut siderată.

— Atunci, o să le transmit că-ti pare rău. Și o să-i spun lui Petrie că nu ești interesată nici să regizezi filmul ăla de scurtmetraj.

— Se hotărăște astăzi treaba asta?

Nate începu să se dea înapoi, cu spatele.

— Poate că da. Poate că nu. Deci îi spun lui Petrie...

— Trebuie să fug, le-am aruncat prietenelor mele și m-am grăbit să-l prind din urmă.

Întâlnirea clubului de film a început în culise, ca de obicei, unde ne ocupam de treburi în același timp ce ne mâncam pachetelele. N-aveai voie cu mâncare în sală.

Am discutat despre scurtmetraj și eu eram trecut pe lista regizorilor – singurul boboc care făcuse figură bună. După aceea, când toți ceilalți urmăreau scene din filmele de avangardă, m-am gândit la preferințele mele pentru coloana sonoră. M-am strecurat afară înainte de a se termina vizionarea și m-am întors la vestiar.

Mintea mi-a lucrat febrilă până am ajuns cam la jumătatea drumului. Apoi, stomacul a început din nou să protesteze, amintindu-mi că fusesem atât de entuziasmată cu alcătuirea listei de distribuție, încât uitasem să mănânc.

Îmi lăsasem săculețul cu pachetul de prânz în culise. M-am uitat la ceas. Zece minute până începea ora. Aș fi avut timp.

Clubul de film se terminase. Cel care plecase ultimul stinsese luminile, iar eu habar n-aveam de unde să le aprind, mai ales când a găsi întrerupătorul presupunea să fi fost în stare să-l văd. Întrerupătoare fosforescente. Cu astea aveam să-mi finanțez primul meu film. Firește aş fi avut nevoie de cineva care să le confecționeze efectiv. Ca majoritatea regizorilor, eu eram mai mult persoana ideativă.

Mi-am croit drum pe băjbâite pe culoarele dintre scaune, lovindu-mă la genunchi de două ori. În cele din urmă, ochii mi s-au obișnuit cu slabele lumini de urgentă și am dat de scările ce duceau în culise.

Apoi mi-a fost mai greu.

Culisele se topeau în mici compartimente, închise de draperii, pentru păstrarea recuzitei și pentru cabinele actorilor. Existau și lumini, dar altcineva le stingea întotdeauna. După ce am pipăit pe cel mai apropiat perete și n-am găsit nici un întrerupător, m-am dat bătută. Licărul slab al altor lumini de urgentă îmi îngăduia să deslușesc formele. Bine și-așa.

Totuși, era destul de întuneric. Mie mi-e frică de întuneric. Am avut niște experiențe neplăcute când eram mică, prieteni imaginari care stăteau la pândă în locurile întunecoase și mă speriau. Știu că sună ciudat. Alți copii își nascocesc tovarăși de joacă – eu îmi închipuiam baubau.

Mirosul de farduri m-a anunțat că eram în zona culiselor, dar parfumul acestora, amestecat cu inconfundabilul iz de naftalină și de costume vechi, n-a reușit să mă calmeze, cum o făcea de obicei.

Încă trei trepte și am scos un țipăt când o țesătură s-a înfășurat în jurul meu. Intrasem într-o cortină. Grozav. Și oare cât de tare țipasem de fapt? Speram din tot sufletul ca pereții să fie izolați fonic.

Mi-am trecut mâna peste poliesterul aspru până am găsit deschizătura și am dat marginile de-o parte și de alta. În fața mea, puteam întrezări masa pe care se mânca prânzul. Pe ea, era pus un obiect galben. Sacul meu?

Sala de machiaj părea să se îngusteze în fata mea, căscându-se în beznă. Era efectul perspectivei – cele doua draperii ale cortinei închideau unghiul și de aceea sala părea să se îngusteze. Interesantă iluzie, mai ales pentru un film de suspans. Va trebui să țin minte asta.

Gândindu-mă la culoar ca la un decor de film mi-am potolit nervozitatea. Am filmat cadrul, mișcarea pasului meu adăugând un zvâcnet care avea să facă scena mai directă, punând privitorul în capul protagonistului nostru, fata prostuță care înainta către zgomotul ciudat.

Ceva bufni. Am tresărit, iar pantofii mei au scârțâit și zgomotul ăsta m-a făcut să mă sperii mai tare. Mi-am frecat pielea ca de găină de pe brațe și am încercat să râd. Okay, am spus *zgomot ciudat*, nu-i așa? Indicație de efecte sonore, vă rog.

Alt zgomot. Un foșnet. Deci avem șobolani pe culoarul nostru de groază, nu-i așa? Cât de *cliché*! E timpul să-mi opresc imaginația galopantă și să mă concentrez. *Să regizez scena.*

Protagonista noastră vede ceva la capătul culoarului. O siluetă întunecată...

O, vă rog. Tocmai ce-am vorbit de fiori ieftini. Să căutăm originalul... misteriosul...

Filmăm o dublă.

Ce vede ea? Un săculeț de copii pentru pachetul de prânz, de un

galben strălucitor și nou, nelalocul lui în această casă veche, damnată.

Continuă să filmezi. Nu lăsa mintea să devieze...

Un suspin își răspândeie ecoul prin încăperile mute, apoi se frânse, dizolvându-se într-un fornăit umed.

Plâns. Corect. Din filmul meu. Protagonista vede un săculeț de copil pentru pachetul de prânz, apoi aude suspine ca de pe altă lume. Ceva s-a mișcat la capătul culoarului. O formă întunecată...

M-am repezit înainte, după săculețul meu. L-am înșfăcat și am fugit.

trei

— **CHLOE!** Stai puțin!

Îmi aruncasem prânzul neatins în dulăpiorul din vestiar și mă îndepărtam, când m-a strigat Nate. M-am întors și l-am văzut strecurându-se într-o parte printr-un grup de fete. Sunase clopoțelul și holul explodase, copiii înghiontindu-se ca somonii care se luptă să urce pe firul apei, luând pe toată lumea în șuvoiul lor. Nate se chinuie să ajungă la mine.

— Ai șters-o de la clubul de film mai înainte să te pot prinde. Voiam să te întreb dacă vii la bal.

— Măine? Mm, mda.

Etală imediat un rânjet cu gropițe în obraji.

— Trăsnet. Ne vedem acolo.

Un furnicar de copii îl înghiți. Am rămas pe loc, uitându-mă lung după el. Adică Nate mă căutase special ca să mă întrebe dacă mergeam la bal? Nu era același lucru cu a mă invita la bal, și totuși... În mod cert trebuia să mă gândesc să-mi revizuiesc toaleta.

Un elev mai mare se ciocni cu forță de mine, trântindu-mi rucsacul și mormăind ceva despre „statul în mijlocul holului”. Aplecându-mă să-mi iau sacul, am simțit un șuvoi între picioare.

M-am ridicat instantaneu și-am înțepenit, neîndrăznind să mai fac un pas.

O, Doamne. Chiar mă udasem? Am tras adânc aer în piept. Poate că *eram* bolnavă. Stomacul mi se frământase toată ziua.

Vezi dacă te poți curăța și dacă e nasol, ia un taxi până acasă.

La toaletă, mi-am dat jos chiloții și-am văzut roșu aprins.

Pentru câteva minute, n-am făcut decât să stau acolo, pe scaunul veceului, rânjind ca o idioată și sperând că zvonurile despre camerele de filmat din toaletele școlii să nu fie adevărate.

Mi-am vârât un ghemotoc de hârtie igienică în chiloți, mi-am tras jeansii și-am ieșit agale din cabină. Și iată-l acolo, o privesc care își bătea joc de mine din toamnă: automatul de tampoane absorbante.

Am vârât mâna în buzunarul de la spate și-am scos o bancnotă de cinci dolari, una de zece și doi penny. Înapoi în cabină. Am răscolit

prin tot rucsacul. Și-a găsit... o fisă de telefon.

M-am uitat la mașinărie. M-am dus mai aproape. Am examinat trapa zgâriată, cea pe care Beth spunea că o poți deschide cu o unghie mai lungă. Eu n-aveam unghii lungi, dar cheia casei avea să meargă.

O săptămână capitală pentru mine. Trecută pe listă pentru regizarea spotului. Invitația lui Nate la bal. Primul meu ciclu. Și acum prima mea delincvență.

După ce m-am aranjat, am scotocit în rucsac după peria de păr și am scos în schimb tubul cu vopsea păr. L-am ridicat. Reflexia mea din oglindă mi-a rânjit.

De ce n-aș adăuga pe listă „primul chiul de la oră” și „primul vopsit”? Vopsitul părului la spălătorul din toaleta școlii n-avea să fie ușor, dar ar fi probabil mai simplu decât acasă, cu Annette dând târcoale.

Să colorezi în roșu intens vreo zece șuvițe lua douăzeci de minute. A trebuit să-mi dau jos bluza, ca să n-o vopsesc și pe ea, așa că stăteam aplecată peste chiuveță, numai în sutien și jeanși. Din fericire, n-a intrat nimeni.

Am terminat uscându-mi șuvițele cu prosoape hârtie, am tras adânc aer în piept, m-am privit... și zâmbit. Kari avusese dreptate. Arăta într-adevăr bine.

Annette avea să intre în panică. Tata s-ar putea să observe. S-ar putea chiar enerva. Dar era foarte sigur că nimeni n-avea să-mi mai întindă vreodată un meniu pentru copiii de sub doisprezece ani.

Ușa a scârțâit. Am îndesat prosoapele de hârtie în coșul de gunoi, mi-am înșfăcat bluza și m-am năpustit într-o cabină. Abia am avut timp să-mi încui ușa, când cealaltă fată a început să plângă. M-am uitat și-am zărit o pereche de adidași Reebok în cabina de alături.

S-o întreb dacă se simte bine? Sau n-aș face decât s-o stingheresc?

A tras apa la toaletă și umbra de la picioarele mele s-a mișcat. Zăvorul de la ușa cabinei s-a deschis. Când a dat drumul la robinet, totuși, suspinele ei s-au înțețit.

Apa s-a închis. Ruloul de prosoape a scârțâit. Hârtia s-a mototolit. Ușa s-a deschis. S-a închis la loc. Plânsul a continuat.

Fiori reci mi s-au prelins pe șira spinării. Mi-am spus că se răzgândise și avea să rămână până ce-și va recăpăta stăpânirea de sine, dar plânsul se auzea chiar lângă mine. În cabina de alături.

Mi-am strâns pumnii. Nu era decât imaginația mea.

M-am aplecat încet. Nici un pantof de sport pe sub peretele despărțitor. Nici un pantof în nici una dintre cabine. Plânsul se opri.

Mi-am tras repede bluza pe mine și m-am grăbit să ies din toaletă înainte să înceapă din nou. Când ușa s-a închis în urma mea, s-a făcut liniște deplină. Un hol pustiu.

— Hei!

M-am răsucit și-am văzut un paznic venind spre mine, și-am răsuflat ușurată.

— B-b-aie, am zis. Am fost la baie.

Continua să se apropie. Nu l-am recunoscut. Era probabil de-o seamă cu tata, tuns periuță, purtând uniforma oamenilor de serviciu ai școlii. Un angajat temporar care-i ținea locul domnului Teitlebaum.

— Mă-mă duceam la c-clasă acum. Am început să merg.

— Hei! Vino-napoi. Vreau să stau de vorbă cu tine. Singurul zgomot era cel al pașilor mei. Al pașilor *mei*. De ce nu-i puteam auzi și pe ai *lui*?

Am iuțit pasul.

O umbră a trecut pe lângă mine. Aerul a tremurat la vreo trei metri în fața mea, închegându-se într-o siluetă cu bluză și pantaloni de supraveghetor. M-am răsucit pe călcâie și-am luat-o la fugă.

Omul a scos un mârâit al cărui ecou a cuprins tot holul. Un elev a apărut de după colt și-aproape că ne-am ciocnit. I-am bălmăjit o scuză și-am privit peste umăr. Paznicul dispăruse.

Am răsuflat și-am închis ochii. Când i-am deschis, bluza uniformei albastre era la câțiva centimetri de fața mea. Mi-am ridicat privirea... și-am scos un țipăt.

Arăta ca un manechin care stătuse prea aproape de foc. Fața arsă. Topită. Un ochi ieșit din orbite, dezgolit. Celălalt ochi i se scursese pe pomete, tot obrazul îi atârna, de pe buze îi picura salivă, pielea era lucioasă și diformă și...

Buzele schimonosite se deschiseră.

— Poate că acum o să fii atentă la ce-ți spun.

Am rupt-o la fugă pe hol. Trecând pe lângă o sală de clasă, ușa se deschise.

— Chloe?

O voce de bărbat.

Am fugit mai departe.

— Vorbește cu mine! se răsti glasul oribil, întretăiat apropiindu-se. Știi de câtă vreme sunt prizonier aici?

M-am năpustit pe ușă în casa scărilor și am luat-o în sus.

În sus? Toate eroinele stupide o iau în sus!

Am virat pe palier și-am început să urc al doilea șir de trepte. Paznicul șchiopăta pe șirul de trepte de dedesubt, cu degetele agățându-se de balustradă, degete topite, prin care se șteau oasele...

M-am repezit pe ușile de la capăt și-am alergat de-a lungul holului principal.

— Ascultă-mă, puștoaică egoistă. Tot ce vreau sunt cinci minute...

Am cotit în cea mai apropiată sală de clasă goală și-am trântit ușa. M-am dat cu spatele înapoi până am ajuns pe la mijlocul sălii, iar paznicul trecu prin ușă. Pur și simplu prin ea. Fața aceea cumplită,

topită, dispăruse, și-acum era din nou normală.

— Așa-i mai bine? Acum o să încetezi cu țipatul și-o să stai de vorbă cu...

Am țâșnit la fereastră și-am căutat un mijloc s-o deschid, apoi am văzut cât de mult era până jos. Cel puțin zece metri... până pe asfalt.

— Chloe!

Ușa se deschise de perete. Era directoarea-adjunctă, doamna Waugh, cu profesorul meu de matematică, domnul Travis, și cu un profesor de muzică al cărui nume nu mi-l aminteam. Văzându-mă la fereastră, doamna Waugh deschise brațele, oprindu-i pe cei doi profesori.

— Chloe? zise ea, cu voce joasă. Draga mea, dă-te la o parte de lângă fereastra aia.

— Voiam doar...

— Chloe...

Zăpăcită, m-am uitat înapoi la fereastră.

Domnul Travis a țâșnit ca săgeata pe lângă doamna Waugh și m-a placat. Când am lovit podeaua, tot aerul mi-a ieșit din plămâni. Ridicându-ne de jos în patru labe, mi-a vârat din greșeală genunchiul în stomac. Am căzut înapoi, chircită, horcăind.

Când mi-am deschis ochii, l-am văzut pe paznic aplecat deasupra mea. Am țipat și-am încercat să mă ridic, dar domnul Travis și profesorul de muzică m-au ținut la podea, în vreme ce doamna Waugh bolborosea ceva la un telefon celular.

Paznicul se aplecă prin domnul Travis.

— Acum o să stai de vorbă cu mine, fato? Nu poți scăpa.

M-am zbătut, lovind cu picioarele în paznic, încercând să mă eliberez din mâinile profesorilor. Dar ei n-au făcut decât să mă țină mai strâns. Am auzit-o parcă, pe doamna Waugh spunând că ajutoarele sunt pe drum. Paznicul și-a vârat fata sub ochii mei și schimbat-o din nou în masca aceea topită, oribilă, apropiindu-se atât de mult încât mă uitam direct într-unul din ochii lui bulbucăți, aproape ieșit din orbită.

Mi-am mușcat limba ca să nu tip. Gura mi s-a umplut de sânge. Cu cât mă luptam mai tare, cu atât mă țineau profesorii mai strâns, sucindu-mi brațele și provocându-mi dureri ascuțite în tot trupul.

— Nu-l vedeți? am strigat. E chiar aici. Vă rog, vă rog, vă rog. Luați-l de lângă mine. Luați-l de aici!

Nici vorbă să mă asculte. Am continuat să mă zbat să le explic, dar mă țineau cu aceeași încăpățănare cu care mă tachina omul ars.

În cele din urmă, doi bărbați în uniformă au buzna pe ușă. Unul i-a ajutat pe profesori să mă imobilizeze, în vreme ce al doilea a trecut în spatele meu unde nu-l puteam vedea. Niște degete mi s-au încleștat pe antebrăț. Apoi, o înțepătură de ac. Prin vene a început să-mi curgă

gheată.

Clasa a început să se legene. Paznicul s-a încetoșat ba apărând, ba dispărând.

— Nu! a zbirat el. Trebuie să vorbesc cu ea. Nu înțelegeți? Ea mă poate auzi. Nu vreau decât...

Glusul i s-a pierdut, iar paramedicii m-au așezat pe o targă. Targa s-a ridicat, legănându-mă. Legănându-mă... ca un elefant. Călărisem odată unul, cu mama, în grădina zoologică, iar mintea mi s-a întors la momentul acela, la brațele mamei în jurul meu, la râsul ei.

Urletul de furie al paznicului își croi drum printre amintirile mele.

— N-o luați de aici! Am nevoie de ea!

Legănat. Legănat de elefant. Râsul mamei...

patru

STĂTEAM PE MARGINEA PATULUI meu de spital și încercam să mă conving că încă mai dormeam. Era cea mai bună explicație pentru ceea ce auzeam. Aș fi putut s-o trec la capitolul delir, dar preferam vis.

Mătușa Lauren stătea lângă mine, ținându-mă de mână, Ochii mi-au alunecat spre surorile care treceau pe lângă salon, pe culoar. Ea mi-a urmărit privirea, s-a ridicat și a închis ușa. Printr-un vâl de lacrimi, am urmărit-o și mi-am închipuit că e mama. Ceva din mine s-a prăbușit și aveam din nou șase ani, ghemuită pe pat plângând după mama.

Mi-am plimbat mâinile peste așternuturi, scorțoase și zgrunțuroase, prinzându-se de pielea mea aspră. Era atât de cald în încăpere că fiecare răsuflare imi sugruma și mai mult gâtlejul uscat. Mătușa Lauren mi-a întins apa și am cuprins în palme paharul rece. Apa avea un gust metalic, dar am băut-o pe toată.

— Un sanatoriu, am zis.

Pereții parcă mi-au sorbit cuvintele din gură, ca sunetul de scenă, înghițindu-le și lăsând doar aerul inert.

— O, Doamne, Chloe! Scoase o batistă din buzunar și își șterse nasul. Știi de câte ori a trebuit să-i spun unui pacient că va muri? Într-un fel, asta de-acum pare mai greu de făcut. Se întoarse cu fața spre mine. Știu cât mult îți dorești să mergi la UCLA, la colegiu. Asta e singura cale prin care o să putem să te băgăm acolo, scumpo.

— Tata?

A făcut o pauză și-am înțeles că i-ar fi plăcut să dea vina pe el. Voise să mă crească ea după moartea mamei, ca să mă scutească de o viață cu menajere în apartamente goale. Nu-l iertase niciodată pe tata că o refuzase. La fel cum nu-l iertase niciodată pentru noaptea aceea în care murise mama. Nu conta că mașina lor fusese lovită într-o parte de cineva care fugise de la locul accidentului – el se aflase la volan și de aceea îl considera principalul responsabil.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Școala. Dacă nu petreci cel puțin două săptămâni de evaluare într-un sanatoriu, va fi trecută în fișa ta.

— Ce va fi trecută în fișa mea? Strânse în pumn batista.

— Păi, idiote... Se stăpâni. Politica de toleranță zero.

Scuipă cuvintele cu mai mult venin decât într-un blestem.

— Toleranță zero? Vrei să spui violență? Da, da' eu n-am...

— Știu că nu. Dar pentru ei e limpede. Te-ai împotrivit fizic unui profesor. Ai nevoie de ajutor.

Într-un sanatoriu. Pentru copii nebuni.

M-am trezit în mai multe rânduri, în noaptea aceea. A doua oară, tata era în ușa, privindu-mă. A treia oară ședea lângă patul meu. Văzând că deschid ochii, s-a întins și m-a bătut stângaci pe mână.

— O să fie bine, a murmurat. Totul o să fie bine.

Am adormit la loc.

Tata era încă acolo, în dimineața următoare. Ochii îi erau încercănați, iar cutele din jurul gurii, mai adânci decât i le știam. Nu închisese ochii toată noaptea, venind cu avionul de la Berlin.

Mă îndoiesc că tata a vrut vreodată copii. Dar nu mi-a spus asta niciodată, nici măcar la mână. Indiferent ce crede mătușa Lauren despre el, se străduiește cât poate. Pare să nu știe ce să facă acum cu mine. Sunt ca un cățeluș pe care i l-a lăsat cineva pe care l-a iubit foarte mult și se căznește să facă tot ce trebuie, chiar dacă el unul nu se dă în vânt după câini.

— Ti-ai schimbat culoarea părului, zise el, când m-am ridicat în capul oaselor.

Mi-am făcut curaj pentru ce avea să urmeze. Când alergii țipând pe holurile școlii după ce ți-ai vopsit părul la toaleta fetelor, prima reacție a oamenilor – mă rog, după ce trec peste partea cu țipatul-pe-holuri – este „ai făcut ce?” Să-ți vopsești părul în toaleta școlii nu e normal. Nu pentru fete ca mine. Și suvițe roșu aprins? Chiulind de la oră? E curată criză de nebunie.

— Îți place? mă întrebă tata după o clipă.

Am încuviințat din cap.

Făcu o pauză, apoi scoase un chicotit înăbușit.

— Ei bine, nu-i chiar ceea ce aș fi ales eu, dar arată bine. Dacă ție îți place, asta contează. Își scărpină gâtul împestrițat cu umbrele bărbii. Bănuiesc că mătușa Lauren ți-a spus despre treaba cu sanatoriul. A găsit unul despre care crede că va fi în regulă. Mic, privat. Nu pot spune că sunt încântat de idee, însă e doar pentru vreo două săptămâni...

Nimeni nu era în stare să spună ce era în neregulă cu mine. M-au

pus să vorbesc cu o mulțime de doctori, care mi-au dat fel de fel de teste, iar eu eram sigură că ei înțelegeau ce anume era în neregulă, dar nu voiau să spună. Asta însemna că era rău.

Nu fusese prima oară când văzusem persoane care nu erau în realitate acolo. Despre asta voise mătușa Lauren să discutăm după ore, în ziua aceea. Când îi pomenisem despre vis, își amintise că obișnuiam să povestesc despre oameni din fosta noastră pivniță. Părinții mei își închipuiseră că era versiunea mea creativă de prieteni imaginari, născocind o întreagă panoplie de personaje. Apoi, prietenii aceia au început să mă sperie, atât de rău c-a trebuit să ne mutăm de acolo.

Chiar și după aceea, uneori eu mai „vedeam” persoane, așa că mama îmi cumpărase lăntișorul cu rubin și spusese c-o să mă ocrotească. Tata zicea că era doar o chestiune de psihologie. Eu crezusem c-o să meargă și într-adevăr avusese efect. Însă acum se întâmplase din nou. Iar de data asta nimeni n-o mai punea pe seama unei imaginații hiperactive.

Ei mă trimiseseră la un sanatoriu pentru copii nebuni. Au crezut că sunt nebună. Nu eram. Aveam cincisprezece ani și în sfârșit îmi venise ciclul, iar asta trebuia să fi jucat un rol. Nu putea fi o simplă coincidență că începusem să am vedenii în aceeași zi. Toți hormonii ăia îngrămădiți în mine explodaseră, iar creierul meu dăduse rateu, adunând imagini din filme de mult uitate și făcându-mă să cred că erau reale.

Dacă aș fi fost nebună, aș fi făcut mai multe decât să văd și să aud persoane care nu erau de față. M-aș fi purtat nebunește, iar eu n-o făcusem.

Sau o făcusem?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât cram mai puțin sigură. Mă simțeam normală. Nu-mi puteam aminti să fi comis ceva bizar. În afară de vopsitul părului în toaleta scolii. Și chiulitul de la oră. Și că spărsesem automatul cu tampoane. Și că mă bătusese cu un profesor.

Ultimul punct nu se punea. Fusesem speriată de moarte văzându-l pe tipul ăla ars și mă luptasem să scap de el, dar nu încercasem să rănesc pe nimeni. Înainte de asta, fusesem în regulă. Prietenele mele consideraseră că sunt zdravănă. Domnul Petrie considerase că sunt zdravănă când mă trecuse pe lista aleșilor pentru regizori. Nate Bozian în mod evident considerase că sunt zdravănă. N-ai mai fi fericit că o fată nebună venea la bal.

Și el fusese fericit, nu-i așa?

Când încercam să-mi amintesc, totul mi se părea încețoșat, ca o amintire de demult pe care puteam foarte bine s-o fi visat.

Dacă nimic din toate acestea nu se întâmplase? Voisem numirea ca regizor. Voisem ca Nate să fie interesat de mine. Poate că-mi imaginasem totul. Halucinasem, ca și în privința băiatului de pe

stradă, a fetei care plângea și a paznicului ars.

Dacă eram nebună, mi-aș fi dat seama? Exact asta înseamnă să fii nebun, nu-i așa? Tu crezi că ești în bună regulă, toți ceilalți au altă părere.

Poate că eram nebună.

Tata și mătușa Lauren m-au dus cu mașina la Sanatoriul Lyle, duminică după-amiaza. Îmi dăduseră niște medicamente înainte să ies din spital și dormeam pe mine. Sosirea noastră a fost un montaj de cadre fixe și clipuri.

O uriașă clădire victoriană, plantată în mijlocul unui domeniu nesfârșit. Zugrăveală galbenă. Un balansoar pe veranda închisă.

Două femei. Prima, cu păr sur și șolduri late, apropiindu-se să mă întâmpine. Ochii severi ai celei mai tinere urmărindu-mă, cu brațele încrucișate, gata să intervină.

Urcare pe un șir lung de trepte înguste. Femeia mai în vârstă – o soră care s-a prezentat ca doamna Talbot – ciripind indicații ca un ghid turistic, pe care creierul meu tulbure nu le putea urmări.

Un dormitor, în alb și galben, împodobit cu margarete, mirosind a gel de păr.

În capătul îndepărtat al camerei, un pat îngust cu o cuvertură vătuită azvârlită peste cearșafurile făcute ghem. Peretele de deasupra patului decorat cu pagini rupte din reviste pentru adolescenți. Comoda plină de borcănase de machiaj și sticlute. Numai micul birou gol.

Partea mea de cameră, o sterilă imagine în oglindă – același pat, aceeași comodă, același birouaș toate curățate lună de orice personalitate.

Era timpul ca tata și mătușa Lauren să plece. Doamna Talbot a explicat că n-am să-i mai văd vreo două zile, fiindcă aveam nevoie de timp să mă „aclimatizez la noul meu „mediu”. Ca un cățel într-o casă nouă.

Îmbrățișarea mătușii Lauren. M-am prefăcut că nu-i văd lacrimile din ochi.

O îmbrățișare stângace de la tata. A bălmăjit că avea să rămână în oraș și va veni să mă viziteze de îndată ce-l vor lăsa. Apoi mi-a vârât în palmă un sul de bancnote de douăzeci, în timp ce mă săruta în creștet.

Doamna Talbot spunându-mi că or să-mi aranjeze ele lucrurile, de vreme ce eu eram probabil obosită. Doar să mă urc în pat. Oblonul s-a tras. Camera s-a întunecat. Eu am adormit din nou.

Glasul tatălui meu trezindu-mă. Camera era acum complet în beznă, întuneric afară. Noapte.

Silueta tatei în cadrul ușii. Sora mai tânără – domnișoara Van Dop – în spatele lui, cu o expresie de dezaprobare pe față. Tata apropiindu-

se de patul meu și îndesându-mi ceva pufos în brațe.

— L-am uitat pe Ozzie. Nu știam dac-ai să dormi fără el.

Ursulețul koala stătea de doi ani pe un raft în ca-meta mea, exilat din pat de când crescusem prea mare pentru el. Dar l-am luat și mi-am vârât nasul în imitația lui jerpelită de blană, care mirosea a acasă.

M-am trezit în şuieratul respirației din somn a fetei din patul alăturat. M-am uitat într-acolo, dar n-am văzut decât o siluetă sub cuvertură.

Când m-am întors pe spate, lacrimi fierbinți mi s-au rostogolit pe obraji. Nu dor de casă. Rușine. Stinghereală. Umilință.

Îi speriasem pe mătușa Lauren și pe tata. Îi silisem să-și stoarcă creierii gândindu-se ce era de făcut în privința mea. Ce era în neregulă cu mine. Cum să rezolve problema.

Și școala...

Obrajii îmi ardeau mai tare decât lacrimile. Oare câți copii mă auziseră țipând? Câți aruncaseră un ochi în sala aceea de clasă, în timp ce eu mă băteam cu profesorii și bolboroseam cum eram urmărită de paznici topiți. Câți mă văzuseră luată pe sus, legată de-o targă?

Oricine ratase spectacolul îl auzise cu siguranță povestit. Toată lumea avea să știe că eleva Chloe Saunders clacase. Că era țicnită, ne bună, închisă laolaltă cu restul alienaților mintali.

Chiar dacă mă lăsau să mă întorc la școală, nu cred c-aș mai fi avut vreodată tupeul să mă duc acolo.

cinci

M-AM TREZIT LA CLINCHETUL umerășelor metalice. O fată blondă scotocea prin niște haine despre care eram foarte sigură că îmi aparțineau, puse acolo ieri către doamna Talbot.

— Bună, i-am zis.

Se întoarse și-mi zâmbi.

— Mișto țoale. De firmă, după etichetă.

— Eu sunt Chloe.

— Liz. Ca Lizzie McGuire². Făcu semn către o tăietură dintr-o revistă, veche și jerpelită, de pe peretele ei. Numai că mie nu-mi place să mi se spună Lizzie, fiindcă am impresia că sună cumva... – își coborî vocea, de parcă n-ar fi vrut să jignească fotografia lui Lizzie...copilărește.

A continuat să vorbească, dar n-am auzit ce-a zis, fiindcă singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce e în neregulă cu ea? Dacă se afla la Sanatoriul Lyle, înseamnă că era ceva în neregulă cu ea. Vreo „stare mintală”.

Nu arăta a ne bună. Părul ei lung era pieptănat într-o coadă de cal

strălucitoare. Purta jeanși Guess și tricou Gap. Dacă n-aș fi știut ce și cum, aș fi putut crede că mă trezisem într-un internat de școală.

Trăncănea fără oprire. Poate ăsta era un semn.

Părea destul de inofensivă, totuși. Trebuia să fie așa, nu? N-ar fi băgat pe nimeni periculos aici. Sau *cu adevărat* nebun.

O, nu, Chloe. Nu bagă nici o persoană cu adevărat nebună aici. Numai pe cele care aud voci, văd paznici arși și se bat cu profesorii.

Începu să mă doară stomacul.

— Hai, zise ea. Micul dejun e în cinci minute și ăștia devin chiar scârboși dacă întârzii.

Liz întinse o mână când am deschis sertarul comodei.

— Poți să vii în pijamale la micul dejun. Băieții mănâncă numai la prânz și la cină cu noi, dar micul dejun îl iau mai târziu, așa că avem puțină intimitate.

— Băieții?

— Simon, Derek și Peter.

— Sanatoriul e mixt?

— Îhî. Își țuguie buzele în oglindă și își piguli o cojiță uscată. Parterul îl folosim la comun, dar etajul este separat.

Se aplecă în afara ușii, arătându-mi cât de scurt era holul.

— Ei au cealaltă aripă. Nu există nici măcar o ușă de legătură. De parcă ne-am strecura până acolo noaptea dacă am putea. Chicoti. Ei, bine, Tori ar face-o. Și poate și eu, dac-ar fi cineva acolo care să merite să te strecorei până la el. Tori îi face ochi dulci lui Simon. Mă cercetă atent în oglindă. Ție s-ar putea să-ți placă Peter. E drăguț, dar mult prea mic pentru mine. Are treisprezece ani. Aproape paisprezece, dacă mă gândesc mai bine.

— Eu am cincisprezece.

Își mușcă buza.

O, la dracu'. Mm, oricum, Peter n-o să facă prea mulți purici pe aici. Am auzit c-o să se ducă acasă curând. Făcu o pauză. Cin'spe zici? Ce clasă?

— A noua.

— La fel ca Tori. Eu sunt a zecea, ca Simon, Derek și Rae, cred că Simon și Rae încă mai au cincisprezece ani, totuși. Și ți-am zis că-mi place părul tău? Am vrut și eu să-l fac așa, cu șuvițe albastre, dar mama a zis...

Liz a continuat să sporovăiască în timp ce am coborât printre toate personajele din distribuție. Exista o doctoriță Gill, psiholog, dar ea nu venea decât pentru orele de la cabinetul ei, la fel ca și profesoara noastră doamna Wang.

Cunoscusem două dintre cele trei surori. Doamna Talbot – femeia mai în vârstă, pe care Liz o declară „chiar drăguță”, și mai tânăra

domnișoară Van Dop care era, mi-a șoptit ea, „nu atât de drăguță”. A treia soră, doamna Abdo, lucra la sfârșit de săptămână dându-le fiecăreia dintre celelalte câte o zi liberă. Locuiau în sanatoriu și aveau grijă de noi. Funcția lor suna mai degrabă a supraveghetoare, după cum îi auzisem pe copiii de la internat descriind-o, însă Liz le numea surori.

La capătul scărilor, m-a lovit atotputernicul iz al înălătorului cu lămâie. Mirosea ca acasă la bunica. Până și tata părea mereu stingherit în casa imaculată a mamei sale, sub privirea aceea care spunea să nu te mai aștepți la nici un sfânt de ziua ta dacă ai vărsat apă minerală pe canapeaua de piele albă. Totuși, o privire aruncată în camera de zi de aici a fost destul ca să răsuflu ușurată. Era la fel de curată ca a bunicii – covorul fără nici o pată, lemnul strălucitor —, dar avea un aer cumva uzat, confortabil, care te invita să te culcușezi pe sofa, cu picioarele adunate sub tine.

Și camera de zi era zugrăvită în culorile favorite ale Sanatoriului Lyle – un galben pal, de data asta. Pernele acopereau sofaua albastru-închis și două balansoare. O pendulă veche ticăia într-un colt. La fiecare capăt de masă se afla o vază cu margarete sau narcise galbene. Strălucitor și vesel. Prea strălucitor și prea vesel, într-adevăr, ca la pensiunea aia de lângă Syracuse, unde stătuserăm eu și mătușa Lauren toamna trecută – atât de disperată de a fi familiară, încât părea mai curând un decor de teatru decât casa cuiva.

Nu foarte diferită de asta, bănuiesc – o instituție gata să te convingă că nu era o instituție, ca să te facă să te simți ca acasă. Ca să te facă să uiți că te aflai într-un loc pentru copii nebuni.

Liz mă opri în dreptul sufrageriei, ca să putem arunca o privire înăuntru.

La o masă stătea o fată înaltă, cu păr scurt și negru.

— Aia e Tori. Victoria, dar ei îi place Tori. Cu i. E cea mai bună prietenă a mea. Are toane și-am auzit că de aia se și află aici, dar eu cred că e în regulă. Își împinse bărbia către cealaltă persoană de la masă – o fată drăguță, cu pielea arămie și bucle lungi, întunecate. Aia e Rochelle. Rae. Are o „chestie” cu focul.

M-am uitat lung la fată. Chestie cu focul? Asta însemna că dădea foc? Crezusem că locul ăsta se presupunea a fi sigur.

Cum rămânea cu băieții? Era vreunul dintre ei violent?

M-am frecat pe burtă.

— Cuiva îi e foame, după câte văd, ciripi o voce.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe doamna Talbot venind pe ceea ce am dedus a fi ușa bucătăriei, cu o carafă de lapte în mână. Ea îmi zâmbi.

— Intră, Chloe. Dă-mi voie să te prezint.

Înainte de micul dejun, domnișoara Van Dop ne-a dat tuturor pastilele, apoi ne-a urmărit cum le înghițeam. Era straniu. Nimeni nu scotea un cuvânt, doar întindea mâna, își înghițea pastila cu apă și apoi se întorcea la discuția întreruptă.

Când m-am uitat lung la a mea, domnișoara Van Dop a spus că o să-mi explice doctorița totul mai târziu, dar deocamdată trebuia s-o iau. Așa că am luat-o.

După ce am mâncat, am plecat toată trupa la etaj să ne îmbrăcăm. Rae era în frunte, urmată de Liz și de Tori. Apoi veneam eu.

— Rachelle? o strigă Tori.

Umerii lui Rae se încordară și nu se întoarse.

— Da, Victoria?

Tori mai urcă două trepte, micșorând distanța dintre ele.

— Ai spălat rufele, da? E rândul tău și eu vreau să port bluza aia pe care mi-a cumpărat-o mama.

Rae se întoarse încet.

— Doamna T. a zis că pot să spăl rufe azi, de vreme ce trebuie să stăm deoparte până... – privirea îi căzu asupra mea și-mi oferî un zâmbet firav, aproape cerându-și iertare —...până se instalează Chloe.

— Adică n-ai spălat rufele?

— Asta am spus.

— Dar eu vreau...

— Bluza ta. Am prins partea asta. Atunci poart-o. E nou-nouță.

— Da, sigur, și probabil au mai probat-o și alte. Asta-i nesimțire.

Rae își ridică mâinile și dispăru pe hol. Tori aruncă o privire încruntată peste umăr, de parcă ar fi fost vina mea. Când se întoarse, ceva apăru pentru o clipă între noi și m-am împleticit un pas înapoi, apucându-mă de balustradă.

Privirea ei dezaprobatore deveni o strâmbătură.

— Drace, n-am de gând să dau în tine.

Peste umărul ei apăru o mână, cu degete albicioase zvârcolindu-se ca viermii.

— Chloe? făcu Liz.

— E-e-eu... Mi-am smuls cu forță privirea de la mâna fără trup. M-am-m-mpiedicat.

— Ascultă... fato..., șopti o voce de bărbat la urechea mea.

Liz cobori cele două trepte dintre noi și își puse mâna pe brațul meu.

— Te simți bine? Ești albă ca varul.

— M-m-mi s-a părut că a-a-aud ceva.

— De ce vorbește așa? o întrebă Tori pe Liz.

— Se numește bâlbâit. Liz mă strânse de braț. E-n regulă. Și fratele meu se bâlbâie.

— Frate-tău are cinci ani, Liz. O mulțime de pici se bâlbâie. Dar

nu adolescenții. Tori se uită scrupulos la mine. Ești retardată?

— Ce?

— Știi tu, ca să te prinzi de poantă ai nevoie de atât – își deschise larg brațele, apoi își aduse palmele una lângă alta – sau de-atât.

Liz se înroși.

— Tori, nu se face...

— Păi, vorbește ca un copil mic și arată ca unul...

— Am un defect de vorbire, am spus eu, rostind cuvintele cu grijă, de parcă ea ar fi fost retardată. Dar fac exerciții să mi-l îndrept.

— Te descurci minunat, ciripi Liz. Ai spus toată fraza fără nici o poticneală.

— Fetelor? Doamna Talbot scoase capul pe după ușa holului de jos. Știți că n-aveți voie să vă prostiți pe scări. V-ați putea lovi. Ora începe în zece minute. Chloe, încă mai așteptăm rapoartele de la profesorii tăi, așa că tu n-ai să participi la oră astăzi. După ce te îmbraci, o sa-ți prezentăm programul tău.

Sanatoriului Lyle îi plăceau programele în același fel în care taberelor de corecție le place disciplina.

Ne trezeam la 7.30. Mâncam, făceam duș, ne îmbrăcam și la 9.00 eram la ore, unde făceam teme independente atribuite de profesorii noștri, supervizate de doamna Wang. Pauză la 10.30 pentru o gustare rapidă – nutritivă, firește. Înapoi la ore. Pauză pentru masa prânz la amiază. Înapoi la ore de la 1.00 până la 4.30, cu o pauză de douăzeci de minute la 2.30. La un anumit moment în timpul orelor – moment a cărui alegere varia – aveam ședința noastră de terapie individuală cu dr. Gill; prima mea ședință avea să fie astăzi, după masa de prânz. De la 4.30 până la 6.00 aveam timp liber... într-un fel. În afară de orele de curs și de terapie, ave de îndeplinit treburi gospodărești. O grămadă, după cum arăta lista. Acestea se făceau în timpul nostru liber înainte și după cină. În plus, trebuia să ne dăm sufletul în treizeci de minute de activitate fizică, zilnic. Apoi după o gustare, urma trecerea la dormitoare, la 9.00 și stingerea la 10.00.

Gustări nutritive? Ședințe de terapie? Listă de corvezi? Exerciții fizice obligatorii? Culcarea la ora 9.00? Tabăra de corecție începea să arate roz.

Nu era de mine locul ăsta. Chiar nu era.

După discuția noastră, un telefon a făcut-o pe doamna Talbot să iasă în fuga mare, făgăduindu-mi să se întoarcă imediat cu lista îndatoririlor mele. Ce bucurie.

Stăteam în camera de zi, încercând să mă gândesc dar veselia neconținută era ca o lumină orbitoare ce mă lovea drept în ochi, îngreunându-mi concentrarea. Câteva zile de zugrăveală galbenă și margarete și-aveam să mă transform într-un zombi fericit, ca Liz.

Am simțit un for de rușine. Liz mă făcuse să simt bine-venită și sărise imediat să mă apere în fața prietenei sale. Dacă să fii vesel era o afecțiune mintală atunci nu era foarte rău să suferi de așa ceva – cu siguranță era mai bine decât să vezi oameni arși.

Mi-am masat ceafa și-am închis ochii.

Sanatoriul Lyle nu era foarte rău, pe cinstite. Era mai bun decât camerele căptușite și culoarele nesfârșite pline adevărați zombi, pacienții psiho care-și târșâiau picioarele, atât de dopați că nici nu le mai păsa de îmbrăcat, darămite de făcut baie. Poate că iluzia de cămin familiar mă deranja. Poate că, într-un anumit sens, m-aș fi simțit mai bine cu canapele urâte, pereți albi și gratii la ferestre, astfel încât să nu existe false promisiuni. Totuși, numai pentru că nu vedeam nici o gratie nu însemna că era atât de deschis pe cât părea. Nu putea fi.

M-am dus la fereastra din față. Închisă, în pofida zilei însorite. Avea o gaură unde probabil fusese un zăvor care s-o deschidă. M-am uitat afară. O mulțime de copaci, o stradă liniștită, alte case vechi pe domenii întinse. Nu tu gard electric. Nu tu pancartă pe peluză care să proclame SANATORIUL LYLE PENTRU COPII NEBUNI. Totul părea foarte obișnuit, dar bănuiam dacă uș fi luat un scaun și aș fi spart fereastra, ar fi pornit imediat o alarmă.

Deci, unde era alarma?

Am ieșit pe hol, m-am uitat spre ușa de la intrare și am văzut-o, clipind. Nici o încercare de-a o masca. Un memento, presupun. Poate că seamănă asta cu o casă, dar nu încerca să ieși pe ușa din față.

Dar pe cea din spate?

M-am dus în sufragerie și m-am uitat pe fereastră într-o curte largă, cu tot atâtea copaci cât și în față. Existau un șopron, scaune de grădină și straturi de flori.

Mînea de fotbal de pe un scaun de lemn și coșul de baschet de pe o fâșie de ciment sugerau că ni se îngăduia să ieșim pe afară – probabil pentru cele „treizeci de minute de activitate fizică”. Oare erau supravegheate?

Nu puteam vedea nici o cameră de filmat, dar existau destule ferestre pentru ca surorile să țină sub ochi pe oricine din curte. Și gardul înalt de aproape doi metri era o piedică serioasă.

— Cauți o cale de a ieși?

M-am întors și-am văzut-o pe domnișoara Van Dop. Ochii ei sclipeau aparent cu amuzament, dar fața îi era gravă.

— N-n-nu. M-m-mă uitam doar prin jur. Ah, și, când mă îmbrăcam, am observat că nu mai am pandantivul, Cred că l-oi fi lăsat la spital și aș vrea să mă asigur că-l voi primi înapoi. E foarte important pentru mine.

— O să-i spun tatălui tău, dar va trebui să ți-l țină cât timp stai aici. Nu ne place ca fetele noastre să poarte bijuterii. Bun, cât despre

uitatul prin jur...

Cu alte cuvinte, bună încercare de a schimba vorba dar nu ținuse. Trase un scaun de la masa din sufragerie și-mi făcu semn să iau loc. M-am așezat.

— Sunt sigură că ai văzut sistemul de alarmă de la ușa din față, zise ea.

— E-eu nu...

— Încercăi să scapi. Știu. Zâmbetul îi atinse în treacăt buzele. Majoritatea rezidenților noștri nu sunt genul de adolescenți care să fugă de acasă, cel puțin nu declarat. Sunt destul de inteligenți cât să-și dea seama că orice i-ar aștepta afară e mai rău decât ceea ce e aici. Iar ceea ce e aici nu-i atât de rău. Nu-i chiar Disney World, dar nici închisoare. Singurele tentative de evadare pe care le-am avut au fost din partea copiilor care încercau să se furișeze afară ca să-și întâlnească prietenii. Nimic serios, dar părinții se așteaptă la o supraveghere mai bună din partea noastră; de vreme ce ne mândrim că oferim un mediu ca acasă, cred că e important să precizăm limitele de la bun început.

Se opri, parcă așteptând un răspuns. Am încuviințat din cap.

— Ferestrele sunt prevăzute cu o sirenă, ca și ușile spre exterior. Ai voie să ieși numai în spatele casei și nu există nici o poartă. Din pricina alarmei, trebuie să ne anunți înainte să ieși, ca s-o putem deconecta și, da, să te urmărim. Dacă ai vreo întrebare privind ce poți și ce nu poți să faci, vino la mine. N-o să te duc cu zăhărelul, Chloe. Cred sincer că ăsta este primul pas pentru stabilirea încrederii, iar încrederea este crucială într-un loc ca acesta.

Din nou privirea ei o scrută pe a mea, evaluându-mă, asigurându-se că pricepusem clar cealaltă parte a acestei declarații – că sinceritatea trebuia să fie reciprocă și că se aștepta de la mine ca eu să-mi respect partea.

Am dat din cap.

șase

DOAMNA TALBOT M-A PUS SĂ CURĂȚ morcovi pentru prânz. N-am îndrăznit să-i spun că nu curătasem vreunul în viața mea. După ce mi-am crestat degetul mare, am prins mișcarea.

În timp ce curățam, mintea a început să-mi umble...

În locuri pe care nu le-aș fi vizitat de bunăvoie. Atunci, mi-am pus în acțiune cea mai bună apărare: să transform totul într-un film.

În privința experiențelor traumatice, ultimele câteva zile erau cel mai bun material de inspirație pe care l-am avut vreodată. Dar ce gen ar fi fost? Horror curat? Sau suspans psihologic? Poate o combinație de elemente, surprinzând privitorul cu...

— Deja la curățat legume? șopti o voce. Ce-ai făcut să meriți una

ca asta?

De data asta, când m-am răsucit, n-am mai văzut o mână fără trup, ci un trup întreg. Un băiat, mai precis, poate cu un an mai mare decât mine, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și slab, cu pomeții pronunțați și păr blond-închis, aranjat cu țepi scurți și alandala. Ochii lui căprui, migdalați, jucau amuzați.

— Tu trebuie să fii Chloe.

Întinse mâna. Am sărit înapoi. Morcovul mi-a alunecat printre degete și s-a lovit de brațul lui. Un braț adevărat. Atașat de un băiat adevărat.

— Eu-eu...

Își duse un deget la buze, apoi îmi făcu semn către ușa sufrageriei. Dincolo de ea, doamna Talbot vorbea cu Liz.

— N-ar trebui să fiu aici, șopti el. Eu sunt Simon, apropo.

Mi-am dat seama deodată că stătea între mine și ieșire. Zâmbetul lui părea foarte prietenos și era categoric drăguț, dar asta n-avea importanță la un băiat care te încolțește într-un sanatoriu.

Se dădu înapoi către cămară, ridică un deget, spunându-mi să aștept, apoi dispăru înăuntru. L-am auzit scotocind printre rafturi. Când am aruncat o privire tocmai dădea jos o cutie de biscuiți cu graham.

Un raid la bucătărie? Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Bănuiesc că nu conta dacă erau într-un sanatoriu sau într-o tabără de vară, băieții și stomacurile lor nu se schimbau. Simon ieși cu o cutie neîncepută de biscuiți.

— Cealaltă e deja deschisă, am șoptit eu arătându-i-o.

— Mersi, dar o să vrea una întreagă. Nu-i așa, frățioare?

I-am urmărit privirea peste umărul meu și-am scos un scâncet. Tipul care stătea în spatele meu avea un metru optzeci și umeri lați cat ușa. Deși era de talia unui adult, n-ar fi putut fi niciodată luat drept unul. Fața lui ar fi putut fi folosită ca imaginea lui „înainte” pentru o cremă contra acneei. Păr negru, atârându-i peste ochi, lung, moale și fără luciu.

— Eu-eu-eu... Am înghițit în sec. Nu te-am văzut când ai intrat.

Întinse mâna peste mine și luă biscuiții de la Simon. Când a dat să se retragă, Simon l-a prins de spatele cămașii.

— Încă mai lucrăm cu el la bunele maniere, îmi zise el mie. Derek, Chloe. Chloe, fratele meu, Derek.

— Frate? m-am mirat.

— Mda.

Vocea lui Derek era un tunet îndepărtat.

— Gemeni identici, adăugă.

— E fratele meu prin adopție, zise Simon. Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Chloe...

— Am terminat aici? Întrebă Derek.

Simon îi făcu semn să plece, apoi își dădu ochii peste cap.

— Scuze. Oricum, tocmai voiam să-ți spun bine ai venit...

— Simon?

Vocea lui Tori răsună în toată bucătăria.

— Aha! Mi s-a părut mie că te aud, spuse și degetele ei se agățară de ușa camării. Tu și Derek întotdeauna dați iama...

Mă zări și pe mine și ochii i se îngustară.

— Tori? zise Simon.

Expresia ei sări de la enervare la afectare.

— Da?

El îi arătă cu degetul spre ușa sufrageriei:

— Ssst!

În timp ce ea îngăima niște scuze, m-am folosit prilej s-o șterg.

După ce am terminat cu morcovii, doamna Talbot a zis că aveam liber până la masa de prânz și m-a condus la camera media. Deși speram la un ecran TV mare, cu sunet surround, și la un computer performant, n-am avut noroc. Era un televizor cu diagonala de cincizeci o combină ieftină cu DVD și radiocasetofon, o consolă Xbox₃ veche și un computer încă și mai vechi. O rapidă trecere în revistă prin colecția de filme și-am înțeles că nu aveam să petrec mult timp pe-aici... cel puțin dacă n-aș fi devenit brusc nostalgică după gemenele Olsen⁴. Singurul film scăpat de PG⁵ era Jurassic Park și avea notat „Vă rugăm cereți voie înainte de vizionare”, de parcă trebuia să arăt legitimația mea de școală pentru a dovedi că aveam peste doisprezece ani.

Am deschis computerul. I-a luat cinci minute să buteze. Windows 98. Am pierdut alte cinci minute încercând să-mi reamintesc cum se folosește Windows-ul. La școală aveam Mac-uri și folosisem asta drept pretext pentru a-l îndupleca pe tata să-mi cumpere un laptop Apple – echipat cu toate programele de editare de filme upgrdate.

Am căutat un browser. Trăgeam nădejde de un Firefox, dar nu oferea nimic altceva decât vechiul și simplul IE. Am tastat un URL și mi-am ținut respirația, așteptând să primesc un mesaj “nu ne putem conecta la Internet”. În loc de asta, a apărut pagina. Bănuiesc că nu eram pe atât de ruși de lumea de afară pe cât mă temusem.

Am navigat pe site-urile mele preferate, omorându-mi timpul până mi-am adunat curajul să-mi verific căsuța de mail. Câteva minute de cercetat box-office-urile de weekend ale filmelor mi-au limpezit mintea, apoi am tastat URL-ul pentru a-mi accesa contul de pe MSN.

Browserul a ronțăit în gol cam un minut, apoi mi-a servit un mesaj „Pagina nu poate fi afișată”. Am încercat pe Hotmail. Același lucru.

— Chloe, aici erai.

M-am întors și-am văzut-o intrând pe doamna Talbot.

— Nu făceam decât..., am fluturat mâna către monitor. Voiam să-mi verific e-mail-ul, dar tot primesc asta.

Se apropie, aruncă o privire la monitor și oftă.

— E de la software-ul Net Nanny sau ce-or fi folosind ei. Mă tem că face mai mult decât să blocheze anumite site-uri de Web. Poți trimite și primi e-mail-uri prin conturile noastre. Va trebui să folosești programul de e-mail care a venit cu computerul și s-o chemi pe domnișoara Van Dop ca să introducă parola, pentru a putea trimite ceva. O întreagă tevatură, știu, dar am avut o problemă anul trecut cu un tânăr care a accesat site-uri la care n-ar fi avut voie, iar când a aflat consiliul director... Clătină din cap. Pedepsim pe toată lumea din pricina unui măr stricat, îmi pare rău s-o spun. Acum, e vremea mesei de prânz.

L-am întâlnit și pe ultimul coleg de sanatoriu, Peter, la masa de prânz. A spus bună, a întrebat cum merge treaba, apoi și-a concentrat atenția asupra PSP6-ului său în timp ce mânca. La fel ca toate celelalte lucruri de la Sanatoriul Lyle, și asta era ceva foarte normal. Prea normal. De fiecare dată când cineva făcea vreo mișcare mă încordam, așteptând să înceapă să bălmăjească ceva de neînțeles sau să țipe că i-au năpădit gândacii farfuria. Nimeni n-a făcut-o.

Mâncare era acceptabilă. Un fel de tocană gătită în casă, plină ochi de legume și carne. Sănătoasă, nu mă îndoiam, ca și laptele și chiflele cu care trebuia să o înghițim. Ca desert, ni se promisese Jell-O7. Ce bucurie.

Sirenele și scârțâitul pneurilor din jocul lui Peter a fumizat cea mai mare parte din coloana sonoră a mesei, Rae lipsea. Tori și Liz ciripeau între ele, cu voce mult prea joasă ca să pot intra și eu în discuție. Derek era prea ocupat să-și îngurgiteze porția ca să mai vorbească.

Prin urmare, rolul de gazdă fusese lăsat în seama lui Simon. El a întrebat din ce parte a orașului eram. Când am recunoscut că nu stătusem prea mult în nici un cartier, a spus că și ei se mutaseră deseori – el și Derek. Am început să povestim despre cele mai proaste locuri în care locuiserăm vreodată, comparându-le, iar Tori a intervenit cu propria sa descriere a unei locuințe de groază în care stătuse – de la dormitorul ei de la etaj până în pivniță. Simon o lăasă să bată câmpii vreo doua minute, apoi întreabă în ce clasă eram și la ce școală.

Știam că voia doar să fie politicos – s-o includă pe fata nouă în conversație —, dar dacă Tori ar fi fost un personaj din desene animate, ar fi scos fum pe urechi. Mai întâlnisem fete ca ea. Își apără

teritoriul, indiferent dacă e vorba despre peria de păr, cea mai bună prietenă sau un băiat pe care pusese ele ochii.

— Școala de artă, a zis ea dintr-o suflare. Nu-i *fascinant*? Spune-mi, Chloe. Ce studiezi tu acolo? Fotografierea stafilor? Scrierea stafilor?

M-am înecat cu o bucățică de came.

— O! Tori întoarse niște ochi nevinovați spre Simon. Nu Țo-a spus Chloe de ce este ea aici? Vede oameni morți.

Peter își ridică nasul din jocul lui.

— Pe bune? Mișto.

Când mi-am înălțat și eu ochii, furculița lui Derek rămăsese încremenită în aer la jumătatea drumului spre gură și niște ochi verzi străpungeau perdeaua de păr și mă fixau, cu buzele arcuite batjocoritor, de parcă ar fi spus: Cum se numește ciudata asta care crede că vede stafii?

— Nu e chiar așa. Eu-eu-eu...

— Iar începe, oftă Tori. Liz, dă-i una în spate. Vezi dacă poți s-o restartezi.

Simon o fulgeră din priviri.

— Nu mai fi așa de scorpie, Tori.

Ea încremeni, cu gura căscată, un instantaneu al orori de a fi umilită. Derek se întoarse la porția lui.

— N-am vrut să sune chiar așa, zise Tori, cuvintele revărsându-se năvalnic din ea. Cum spunea și Peter, e cumva mișto. Dacă într-adevăr vede stafii, poate-i dă o mâna de ajutor lui Liz, știi tu, cu spiritele ei.

— Toni! Țipă Liz, trântind furculița.

— Iar începem, mormăi Derek.

Ochii lui Liz se umplură de lacrimi și își împinse zgomotos scaunul în spate. Tori se făcu din nou mică, bălmăjind scuze. Simon îi prinse paharul lui Liz înainte ca ea să-l răstoarne. Peter se concentră la jocul lui. Derek profită de tevatura stârnită pentru a-și pune și ultima porție de tocană.

Ușa de la bucătărie se deschise brusc și doamna Talbot își făcu apariția, dar vorbele sale fură acoperite de hărmălaie.

Rae se ivi în cadrul celeilalte uși, cu un coș de lenjerie murdară în brațe.

— Ultima strigare, zise ea, fără sonor. Mai sunt alte rufe?

Nimeni altcineva n-o observă, cu atât mai puțin s-o audă. Am privit în jur și mi-am dat seama că, în debandada aceea, nimeni n-ar fi remarcat dac-aș fi plecat, Și am plecat.

* * *

Știau. Toată lumea știa.

Eram o ciudată. O fată nebună care vedea stafii. Chiar era locul meu aici.

Prânzul se frământa în stomacul meu. Am urcat în fugă scările, gândindu-mă la patul meu și la pilota subțire matlasată care mirosea a vanilie artificială, dintr-odată atât de ispititoare. Să trag obloanele, să mă ghemuiesc sub cuvertură cu iPod-ul meu și să încerc să uit...

— Pot să te ajut cu ceva, Chloe?

La doi pași de ultima treaptă, m-am oprit și m-am întors s-o văd pe domnișoara Van Dop, la picioarele scării.

— E-eu... voiam doar să mă întind pentru un minut. Mă doare capul și...

— Atunci vino să-ți dau niște Tylenol.

— Sunt-sunt un pic obosită. Nu am ore, așa că m-am gândit...

— Coboară înapoi, Chloe.

A așteptat până m-am apropiat, apoi a zis:

— La Sanatoriul Lyle, dormitoarele sunt pentru dormit.

— Eu...

— Știu că probabil ești obosită și te simți copleșită dar ai nevoie de activitate și de interacțiune, nu de izolare. Rae va începe să se ocupe de rufe înainte de orele de după-amiază. Dacă ai terminat de mâncat, te poți duce să o ajuți.

Mi-am luat inima în dinți și am deschis ușa pivniței așteptându-mă să cobor pe niște trepte de lemn care scârțâie, într-o pivniță umedă și cufundată în beznă, genul de loc pe care nu-l pot suferi. În loc de asta, am văzut niște scări strălucitoare, foarte bine luminate, pereții zugrăviți în verde-pal, cu bordură înflorată. Pentru prima oară în ziua aceea, mă bucuram de veselie ostentativă a decorului.

Spălătoria avea podeaua de gresie, un fotoliu extensibil vechi, o mașină de spălat și un uscător, și o grămadă de dulapuri și rafturi. Zero factor de înfiorare “pivniță veche”.

Mașina de spălat era deja pornită, dar nu se vedea nici urmă de Rae.

M-am uitat prin încăpere, către o ușă închisă. Îndreptându-mă spre ea, am simțit un miros înțepător.

Fum?

Dacă Rae fuma aici, jos, n-aveam de gând s-o surprind. M-am întors să urc din nou scara și am văzut-o pe Rae pitită între două dulapuri înalte cu rafturi.

Buzele ei mimară o înjurătură mută, în timp ce scutură mâna, stingând un chibrit. M-am uitat după o țigară, Nu era nici una – doar bățul care fumea.

Am auzit din nou glasul lui Liz: *Are o „chestie” cu focul.*

Probabil că Rae mi-a citit pe față reacția, fiindcă a făcut un salt înainte, tăindu-mi calea către ușă și ridicându-și mâinile.

— Nu, nu-i ce crezi. Nu mă pregăteam să fac nimic. Eu nu... Încetini, băgând de seamă că o ascult cu atenție nu dau foc. Nu m-ar

lăsa să stau aici dacă aş face-o. Întreabă pe cine vrei. Mie doar îmi place focul.

— A!

Mă văzu că mă uit lung la cutia de chibrituri şi o vârî în buzunar.

— Am, hm, observat că n-ai venit la masa de prânz am zis eu. Pot să-ti aduc ceva?

Faţa i se luminează.

— Mersi, dar o să-mi iau un măr înainte de ore. Mă folosesc de orice pretext ca să evit să mănânc cu Regina Victoria. Ai văzut şi tu cum e. Cu mine, se ia de mâncare. Dacă iau o porţie mai mare sau pe a doua sau desert, se-apucă să comenteze.

Probabil că arătam nedumerită, fiindcă şi-a fluturat mâna în josul corpului.

— Da, sunt în stare să pierd câteva kilograme, dar n-am nevoie de ea pe post de dietetician personal. Se îndreaptă către o grămadă de rufe nesortate. Sfatul meu? Fereşte-te de ea. E ca monştrii ăia pe care i-am văzut într-un film SF vechi, vampiri din spaţiu, numai că nu beau sânge, ci sugeau toată energia.

— Forţa vieţii. Tobe Hooper. Vampiri psihici. Rânji, arătându-mi un canin strâmb.

— Vampiri psihici. Trebuie să țin minte chestia asta.

Mai devreme, crezusem că nu era locul meu aici fiindcă eu nu mă simţeam nebună. Pariez că nici una dintre fete nu se simţea altfel. Poate că boala mintală era ca bâlbâiala. Îmi petrecusem viaţa încercând să conving lumea că, din pricină că mă bâlbâiam, asta nu semna că nu sunt normală. Că doar aveam o problemă care mă străduiam din răputeri s-o depăşesc.

Ca văzutul de persoane care nu existau.

Ca atracţia faţă de foc.

Nu însemna că erai schizo sau mai ştiu eu ce.

Cu cât reuşeam să mă refac mai repede, cu atât aveam să mă simt mai bine la Sanatoriul Lyle. Cu cât aveam să mă simt mai bine... cu atât mai repede aveam să plec.

M-am uitat la grămezile de rufe.

— Pot să te ajut?

Îmi arată cum – un alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Chiar şi în tabără îl făcuse altcineva pentru noi.

După vreo câteva minute de muncit împreună, ea zise:

— Ție ți se pare normal?

— Ce anume?

— Să închizi o fată într-un loc ca ăsta doar pentru că îi place focul?

— Păi, dacă numai asta e...

— E ceva mai mult, dar mărunţişuri, legate de chestia cu focul.

Nimic periculos. Nu-mi fac rău nici mie, nici altcuiva. Se întoarce la sortat rufe. Îți place manga? întrebă ea, după vreun minut. Desene animate?

— Desenele animate sunt drăguțe. Nu sunt chiar fan, dar î-mi plac filmele japoneze, animate sau nu.

— Ei bine, eu sunt chiar fan. Le urmăresc la televizor, citesc cărți, comentez pe forumuri și toate celelalte. Dae e o fată pe care o cunosc și care e cu totul pasională. Își dă mai toată alocația pe cărți și DVD-uri. Poate recita dialoguri întregi din ele. Îmi prinse privirea. Deci ai spune că ei i se potrivește locul ăsta?

— Nu. Cei mai mulți puști fac câte o pasiune pentru ceva, nu? La mine sunt filmele. De pildă, să știi cine a regizat un film SF făcut înainte de-a mă fi născut.

— Dar nimeni n-ar spune că asta înseamnă că ești nebună. Doar înnebunită după filme. Fascinată de ele. La fel... – scoase cutia de chibrituri din buzunar și-o agită – ca mine cu focul.

Se auzi ușa din capătul scării.

— Fetelor? strigă doamna Talbot. Mai sunteți încă jos?

Pașii ei începură să coboare înainte să avem timp să-i răspundem. Când umbra ei apărură pe după colt, am înșfăcat cutia de chibrituri din mâna întinsă a lui Rae și am ascuns-o sub fusta pe care o împătureauam.

— Rae? zise doamna Talbot. Încep orele tale. Chloe...

— Termin aici și urc.

Doamna Talbot plecă. I-am dat înapoi lui Rae cutia ei de chibrituri și ea mi-a mimat mulțumiri, apoi a urmat-o pe soră în sus pe scări. Iar eu am rămas singură în subsol.

șapte

AM TRÂNTIT O PERECHE DE CHILOTI ROZ pe care scria Liz grămăjoara lucrurilor ei, apoi m-am oprit. Cum, noi spălăm și lenjeria băieților? Speram din tot sufletul să nu. Am scotocit prin grămada de rufe, găsimdu-le doar pe cele pentru Rae, Liz și Tori, și am răsuflat ușurată.

— Fato...

O voce de bărbat deasupra capului meu. Am înțepenit, dar m-am străduit să continui să sortez. Nu era nimeni acolo. Sau, dacă era cineva, nu era real. Așa trebuia să mă port. Nu să sar în sus ca o pisică pârliță. Ci cu dârzenie. Aud voci, văd vedenii și le ignor.

— ...vino aici...

Vocea se deplasase prin încăpere. Am ridicat pereche de tanga roșii de dantelă pe care scria Tori m-am gândit la chiloții mei tetra, de copil mic.

— ...aici...

Am încercat să mă concentrez la cum să fac rost de niște lenjerie

mai bună înainte ca altcineva să mi-o spele pe a mea, dar mâinile au început să-mi tremure de efortul de a nu băga în seamă vocea. Numai o privire. Numai una...

M-am uitat repede prin cameră. Nu era nimeni. Am oftat și m-am întors din nou la sortat.

— ...ușa... închisă...

M-am uitat la ușa închisă. Cea pe care o remarcasem mai devreme, ceea ce dovedea faptul că vocea într-adevăr era doar produsul imaginației mele hyperactive.

De ce-ți mai trebuie dovezi? Ce altceva ar putea fi? Minunat. Două voci de ignorat.

— Deschide ușa... ceva... să-ți arăt...

Ha! Acum asta chiar era o scenă clasică de film: *Vino doar și aruncă o privire în spatele ușii închise, femeie*. Am râs, dar sunetul a tremurat, ajungând un scâncet în final.

Stăpânește-te. Împotrivește-te sau n-or să te mai lase niciodată să pleci de aici.

Privirea mea se furișă spre ușă. Arăta ca o ușă obișnuită de debara. Dacă, într-adevăr, credeam că vocea era numai în capul meu, atunci ce mă oprea s-o deschid?

Am pornit spre ușă, silindu-mă să-mi mișc picioarele, știind că, dacă mă opream, aveam să-mi pierd curajul.

— Bine... vino...

Am apucat mânerul, simțind metalul rece în palmă.

— deschide...

Am răsucit încet bila mânerului. Nu s-a întors decât pe sfert, apoi s-a poticnit. L-am zgâlțâit.

— Încuiat.

Vocea mea se răspândi în ecou prin toată spălătoria.

Am zgâlțâit din nou, apoi am răsucit brusc. Ușa nu s-a clintit.

— Cheia... găsește... descuie...

Mi-am strâns tâmplele în mâini.

— Ușa e încuiată și eu mă duc sus, am răspuns.

Când m-am întors, m-am ciocnit de un zid solid de carne și pentru a doua oară în ziua aceea am scos un țipăt, cum fac fetele când se sperie. Mi-am ridicat ochii și-am văzut aceeași față care mă făcuse să țip și prima dată.

M-am dat înapoi, clătinându-mă, și-aș fi căzut dacă ușa n-ar fi fost chiar în spatele meu. Derek n-a schițat nici un gest să mă prindă, ci a stat nemișcat acolo, cu mâinile în buzunare, până mi-am regăsit echilibrul.

— Cu cine vorbești? mă întrebă el.

— Cu mine.

— Îhm.

— Acuma, dacă-mi dai voie...

Văzând că nu se mișcă, am făcut un pas într-o parte ca să-l ocolesc. Îmi tăie calea.

— Ai văzut o stafie, nu-i așa? zise el.

Spre marea mea ușurare, am reușit să râd.

— Îmi pare rău să te anunț, dar nu există chestii de-astea ca stafiile.

— Î-hm.

Își plimbă ochii prin spălătorie, ca un polițist care căuta un evadat. Când a întors privirea aceea pătrunzătoare asupra mea, intensitatea ei mi-a stors și ultima fărâmbă de curaj.

— Ce vezi, Chloe?

— Eu-eu-eu nu v-v-văd...

— Ia-o încet. Șuiera cuvintele, nerăbdător. Cum arată? Îți spun ceva?

— Chiar vrei să știi?

— Mda.

Mi-am mușcat buzele, apoi m-am ridicat pe vârfuri. El se aplecă să asculte.

Poartă cearșafuri albe, cu două găuri mari, pentru ochi. Și spun „Buu!” M-am încruntat la el. Și-acum dă-te din drumul meu!

Mă așteptam să-mi rânjească răutăcios. Să-și încrucișeze brațele Și să spună: *Obligă-mă, fată.*

Buzele îi tremurau și mi-am făcut curaj, după care mi-am dat seama că zâmbea. Râdea de mine.

Făcu un pas într-o parte. Am zburat pe lângă el către scări.

Dr. Gill era o femeie micuță, cu un nas lung de rozătoare și ochi bulbucați ca de șobolan, care mă studiau parcă eu aș fi fost șobolanul – unul căruia trebuia să-i noteze fiecare tresărire în carnetelul ei. Avusesem terapeuți și înainte. Doi, chiar, amândoi după ce murise mama. Pe primul nu-l putusem suferi, un bătrân cu respirație urât mirositoare, care-și închidea ochii când îi vorbeam, de parcă se folosea de prilej să tragă un pui de somn. Când m-am plâns de el, am primit un altul, dr. Ana, o femeie cu păr roșu aprins, care glumea cu mine și îmi amintea de mama, și care m-a ajutat să-mi continui viața. După zece minute cu dr. Gill, am știut că se situa undeva la mijloc. Părea destul de drăguță și asculta cu atenție, dar n-avea de gând să înceapă să-mi spună bancuri.

Am vorbit despre cum dormeam; cum mâncam; ce părere aveam despre ceilalți; și, mai ales, despre cum mă simțeam că mă aflam aici. Am mințit la ultimul subiect. Nu eram tâmpită. Dacă voiam să ies vreodată, nu mă puteam plânge că n-aveam ce căuta aici sau că mi s-a făcut o mare nedreptate.

Prin urmare, am spus că știam că tata și mătușa mea făcuseră ceea ce trebuia când mă aduseseră la Sanatoriul Lyle și că eram hotărâtă să mă fac bine, indiferent cât ar dura.

Fața de șobolan a lui dr. Gill se destinse.

— Asta e o atitudine foarte matură. Mă bucur s-o aud. Am dat din cap și am încercat să par sinceră.

— Acum, Chloe, ai auzit vreodată despre schizofrenie? Mi-a înghețat inima.

— Schi-schizofrenie?

— Da. Știi ceva despre ea?

Gura mi s-a deschis și mi s-a închis, dar creierul a refuzat s-o umple cu vreun cuvânt.

— Chloe?

— Cre-credeți că sunt schizo? Gura i se crispă.

— Noi nu folosim cuvântul acesta, Chloe. De fapt, preferăm să nu folosim nici un fel de etichetări. Dar un diagnostic este o parte necesară a procesului. O pacientă trebuie să-și cunoască exact situația, s-o înțeleagă și s-o accepte, înainte să putem începe tratamentul.

— D-dar eu abia am venit aici. Cum pu-puteți să știți deja...

— Îți aduci aminte de ceea ce s-a întâmplat la spital? De doctorii cu care ai stat de vorbă? De testele la care te-au supus?

— Au găsit schizofrenie?

Clătină din cap.

— În vreme ce oamenii de știință lucrează la o modalitate de a diagnostica fără greș schizofrenia, noi n-avem încă nimic cert. Testele acelea, totuși, elimină alte posibilități, cum ar fi tumorile sau consumul de droguri. Luând acele rezultate și combinându-le cu simptomele tale, diagnosticul cel mai probabil este schizofrenie.

Mi-am pironit ochii în podea.

— Credeți că am schizofrenie.

— Știi ce este?

Vorbea rar, de parcă începea să aibă îndoieli cu privire la inteligența mea.

— Am văzut *O minte sclipitoare*.

Iar buze țuguiate.

— Aia e versiunea Hollywood, Chloe.

— Dar e bazată pe o poveste adevărată, nu-i așa?

— *Bazată*.

Vocea i se îndulci.

— Știu din fișa ta că-ti plac filmele, și asta e minunat. Dar nu sunt domeniul potrivit pentru a învăța despre bolile mintale. Există mai multe forme și grade de schizofrenie, iar a ta nu este la fel cu aceea.

Nu era? Văzusem oameni care nu se aflau în sanatoriu și erau exact ca tipul din film.

Dr. Gill continuă:

— Cea de care suferi tu este ceea ce numim noi schizofrenie nediferențiată, însemnând că manifesti un număr limitat din simptomele primare – în cazul tău, că ai vedenii și auzi voci. Halucinații vizuale și auditive.

— Dar paranoia?

— Nu am descoperit nici o dovadă în acest sens. Nu dai nici un semn de tulburare de comportament sau de tulburare a tiparelor de vorbire...

— Și bâlbâiala?

Ea clătină din cap.

— N-are legătură. Nu ai nici unul dintre celelalte simptome, Chloe.

— Dar le voi avea? În cele din urmă?

— Nu-i obligatoriu. Va trebui să fim precauți, firește, dar am depistat-o devreme. De regulă, un diagnostic nu e stabilit decât atunci când pacientul ajunge la sfârșitul adolescenței sau după douăzeci de ani. E ca la orice boală – luată din pripă, avem șanse mai mari să-i încetinim evoluția.

— Și să scăpăm de ea.

O clipă de tăcere, în care degetele ei se plimbară pe un șirag lung de mărgel.

— Schizofrenia... nu este ca răceala, Chloe. Este permanentă.

Mi-a năvălit sângele în urechi, împiedicându-mă să-i aud restul cuvintelor. Ea se aplecă, atingându-mă ușor pe genunchi.

— Chloe, mă ascuți?

Am încuviințat din cap. Ea își retrase mâna.

— Schizofrenia nu este o condamnare pe viață. Dar este o afecțiune ce durează toată viața. Ca și astmul. Cu schimbarea stilului de viață și cu medicamente, poate fi controlată și poți duce, altfel, o viață normală, până într-acolo încât nimeni să nu-și dea seama că o ai, cel puțin dacă nu vrei tu să le spui. Se rezemă de spătarul fotoliului și mă privi în ochi. Mai devreme ai spus că ești hotărâtă să faci orice ar fi nevoie ca să o scoți la capăt. Știi că sperai la o vindecare rapidă, dar asta îți va solicita același nivel de maturitate și hotărâre. Mai ești pregătită să faci asta, Chloe?

Mai aveam și alte întrebări. Cu viteza asta se declanșa ea de obicei, fără nici un avertisment? Adică într-o zi ești absolut normal, iar în următoarea halucinezi și alergi țipând pe holuri? Apoi, bang, și se spune că ai schizofrenie și cazul e închis?

Totul mi se părea prea brusc. Dar când m-am uit la dr. Gill, care mă urmărea nerăbdătoare, așteptând să trec la următoarea fază, mi s-a făcut frică să mai spun ceva, ca să nu sune ca și când încă aș fi în faza de negare – căci dacă aș fi făcut asta, n-aș mai fi ieșit niciodată din

Sanatoriul Lyle.

Prin urmare, am încuviințat din cap.

— Vreau doar să mă fac mai bine.

— Perfect. Atunci, începem.

Dr. Gill mi-a explicat ceva despre medicamente. Aveau scopul de a-mi opri halucinațiile. Odată ce ei aveau să stabilească doza, n-ar mai fi trebuit să apară nici un efect secundar major, dar la început se putea să mai sufăr de halucinații parțiale, depresie și paranoia. Grozav. Suna de parcă tratamentul era la fel de rău ca și boala.

Dr. Gill m-a asigurat că în momentul în care aveam să părăsesc Sanatoriul Lyle, înghițitul pastilelor n-avea să fie mai deranjant decât luatul medicamentelor zilnice pentru astm.

— În modul acesta trebuie să te gândești la schizofrenie, Chloe. Ca la o condiție medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

Și nu puteam face nimic s-o vindec.

— Ai să treci printr-o perioadă de depresie, mânie și chiar refuz. Este firesc, și o să ne ocupăm de asta la ședințele noastre. O să ne întâlnim timp de o oră în fiecare zi.

— Se fac și ședințe de grup? am întrebat.

— Nu. Într-o bună zi s-ar putea să te hotărăști să explorezi dinamica terapiei de grup și vom putea vorbi despre asta mai târziu, dar la Sanatoriul Lyle credem că stricta confidențialitate este esențială. Trebuie să-ți accepți condiția pe de-a întregul, mai înainte de-a o face cunoscută fără probleme celorlalți. Își lăsa carnețelul pe birou și își încrucișă mâinile pe genunchi. Și asta ne aduce la ultimul subiect al discuției noastre de astăzi. Confidențialitatea. După cum sunt sigură că ai ghicit, toți cei internați aici suferă de probleme mintale. Dar asta e tot ce trebuie să știe oricare dintre ei. Nu vom face cunoscute nimănui de aici detalii despre starea ta, despre simptomele tale sau despre tratamentul pe care-l urmezi. Dacă îți cere careva insistent detalii, trebuie să vii la noi imediat.

— Dar ei știu deja, am murmurat eu.

— Ce?

Revolta care îi scăpăra în ochi m-a avertizat c-ar fi trebuit să-mi țin pliscul. Știam de la terapiile trecute că era important să spun tot ce mă supăra, dar nu aveam nevoie să-mi încep șederea la Sanatoriul Lyle cu pâra.

— N-nu despre schizofrenie. Doar... cineva știa deja că eu văd chestii. Stafii. Lucru pe care eu nu l-am spus niciodată. Nimănui.

— Cine anume a știut?

— M-mai bine nu spun. N-are mare importanță.

Ea își desfăcu brațele.

— Ba da, are mare importanță, Chloe. Dar apreciez, totodată, că

nu vrei să creezi nimănui probleme. Cred că știu eu cine a fost. Probabil a tras cu urechea când am discutat noi despre halucinațiile tale, și și-a formulat imediat propria concluzie despre... Flutură din mână cu dispreț. Stafii. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă îți promit că o vom rezolva discret.

— Dar...

— Ea n-o să știe că ne-ai spus ceva despre asta, dar problema trebuie rezolvată. Se lăsă iar pe spate în fotoliu. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta în prima ta zi aici. Tinerii sunt, din fire, curioși și oricât de tare ne străduim să asigurăm confidențialitatea, nu este întotdeauna posibil în locuri în care se trăiește atât de strâns în comun.

— E-n regulă. Nimeni n-a făcut mare caz pe tema asta. Ea încuviință din cap.

— Avem un grup de tineri foarte bun aici. În general, sunt foarte respectuoși și docili. Asta e important la Sanatoriul Lyle. Tu ai în față un drum dificil de parcurs, iar noi toți suntem aici ca să-ți facem această călătorie cat mai ușoară cu putință.

Schizo.

Nu conta de câte ori o compara dr. Gill cu o altă boală sau dizabilitate fizică, nu era același lucru. Pur și simplu nu era. Aveam schizofrenie.

Dacă vedeam doi tipi pe trotuar, unul într-un scaun cu roțile și unul vorbind singur, pentru care m-aș fi grăbit să deschid o ușă? Și pentru care aș fi trecut pe partea cealaltă a străzii, ca să-l ocolesc?

Dr. Gill spunea că totul era să-mi iau medicamentele și să învăț să-i fac față. Dacă era atât de simplu, de ce mai existau oameni care rătăceau pe străzi și vorbeau singuri? Oameni fără adăpost, cu priviri sălbatiche, care urlau la nimeni anume?

Care vedeau persoane inexistente. Care auzeau voci inexistente.

Schizo.

Ca mine.

După ședință, m-am retras în camera cu televizorul, ca să mă gândesc. Mă ghemuisem, cu picioarele sub mine, pe sofaua dublă, strângând o pernă la piept, când l-am vazut intrând pe Simon.

Fără să mă vadă, traversă camera și apucă o șapcă de baseball de pe masa computerului. Fredonând pentru sine, aruncă șapca în aer și-o prinse.

Arăta fericit.

Cum putea fi fericit aici? Destins, poate. Dar fericit?

Roti șapca în mână și-apoi și-o îndesă pe cap. Se opri, privind țintă pe fereastră. Nu-i puteam zări expresia de pe chip, dar stătea nemișcat. Apoi scutură energic din cap. Se întoarse și mă văzu. Un

licăr de surpriză, apoi un rânjel larg.

— Hei!

— Bună.

Veni mai aproape și zâmbetul îi pieri.

— Te simți bine?

Minuat, îmi veni pe buze, dar n-am putut să-l rostesc. Nu mă simțeam deloc bine. Voiam să-i spun că nu. Aș fi vrut eu să mă simt bine și să-i spun că nu. Dar preocuparea din vocea lui nu era mai sinceră decât rânjetul și nu i se reflecta și în ochi. Rămâneau distanțați, de parcă făcea un efort să fie drăguț, pentru că era el un băiat drăguț și așa se cuvenea să procedeze.

— Mă simt bine, am răspuns.

Își răsuci la spate cozorocul șepcii, privindu-mă. Apoi ridică din umeri.

— Okay. Dar vrei un sfat? Nu-i lăsa să te prindă că te-ai ascuns aici. E același lucru ca a te duce în camera ta în timpul zilei. Primești un perdaf pentru comportament posac.

— Dar nu...

Își ridică mâinile.

— Cuvintele lor, nu ale mele. Eu doar te previn. Poți să scapi dacă dai drumul la televizor și te prefaci că te uiți, dar vor fi mai bucuroși dacă ești prezentă și activă, împreună cu noi. Nu suntem o gașcă așa de rea. Nu prea nebuni.

Îmi oferi un rânjel strălucitor care-mi răscoli stomacul. M-am ridicat, căznindu-mă să găsesc ceva de spus, ceva cu care să-l mai țin aici. Chiar voiam să vorbesc. Nu despre dr. Gill. Nici despre schizofrenie. Despre orice altceva, numai despre asta nu. Simon părea normal și aveam o nevoie disperată de normal.

Însă privirea lui deja se îndreptase către ușă. Firește, se gândea să stea împreună cu altcineva... Îi dăduse doar un sfat fetei noi.

Cadrul ușii se întunecă, iar zâmbetul lui Simon fulgeră din nou.

— Hei, frățioare! Nici o grijă. Nu te-am uitat. Am stat puțin de vorbă cu Chloe.

Dădu din mâini în direcția mea. Derek se uită către mine, atât de lipsit de expresie încât ai fi crezut că Simon arătase spre mobilă.

Îmi reveni în minte scena din subsol – Derek acuzându-mă că vorbesc cu stafiile. Îi spusese lui Simon? Probabil. Pariez că au făcut mare haz de fata nebună.

— Noi mergem afară, în spate, zise Simon. Să ne facem de lucru cu mingea, în timpul pauzei. Dacă vrei, poți să vii și tu.

Invitația o lansă cu ușurință, în mod automat, și nici nu așteptă un răspuns, ci trecu pe lângă Derek, adăugând:

— Mă duc s-o chem pe Talbot să oprească alarma de la ușă.

Derek rămase unde era. Tot cu ochii pe mine. Holbându-se la

mine.

De parcă eram o ciudată.

De parcă eram o schizo.

— Fă-mi o poză, am şuiert eu. O să dureze mai mult.

Nici n-a clipit. Dar nici n-a plecat. A continuat să mă studieze, ca şi când n-aş fi spus nimic. Avea să plece când va fi pregătit. Şi o făcu, ieşind fără vreun cuvânt.

Când am părăsit camera cu televizorul, numai doamna Talbot se mai afla prin preajmă. Ceilalţi copii se întorseseră la ore când se terminase pauza. Ea mă trimise în bucătărie să curăţ legume – cartofi, de data asta.

Înainte să încep, îmi dădu încă o pastilă. Aş fi vrut să întreb când să mă aştept să-şi facă efectul, dar dacă întrebam, ar fi însemnat să admit că încă mai auzeam voci. De văzut, nu mai văzusem nimic, totuşi. Doar mâna aceea, de dimineată, imediat după ce luasem pastila. Deci poate *chiar* acţionau. Poate că n-aveam să mă simt mai bine de atât. Ce-aveam să mă fac, în cazul ăsta?

Să mă prefac. Să blochez vocile şi să pretind că nu le auzeam. Să învăţ să...

Un ţipăt străbătu întreaga casă.

Am sărit cât colo şi cuţitul căzu zdrăngănind în chiuvetă. Cu inima bătându-mi speriată, am ciulit urechea după o reacţie. Nici o reacţie ar fi însemnat că vocea fusese în capul meu. Vezi, învătaşem deja.

— Elizabeth Delaney! Treci înapoi aici!

O uşă se trânti. Paşii cuiva care alerga pe hol, punctaţi de suspine. Mi s-a zburlit părul de pe ceafă, căci m-am gândit la fata care plângea de la şcoală. Dar m-am forţat să mă duc până la uşă şi s-o crăp, la timp ca s-o văd pe Liz furişându-se pe scări în sus.

— Te bucuri de spectacol?

Am tresărit şi am prins privirea veninoasă a lui Tori, mai înainte de a se repezi după prietena ei. Domnişoara Van Dop ieşi pe hol, cu paşi apăsaţi, din camera de zi.

— M-am saturat! bubui cealaltă voce, din sala de studiu. Mă aşteptam la unele probleme comportamentale ca profesor într-un loc ca ăsta, dar fata aia are nevoie de ajutor de specialitate.

— Doamnă Wang, te rog, zise domnişoara Van Dop în faţa...

— A aruncat cu un creion în mine. L-a lansat cu toată forţa. Ca pe o armă. Un centimetru a lipsit să nu-mi scoată ochiul. Mi-a sfâşiat pielea. A dat sângele. De la un creion! Si toate astea pentru că am îndrăznit să-i sugerez că o elevă de clasa a zecea ar trebui să fie în stare să înţeleagă algebra elementară.

Domnişoara Van Dop a început s-o împingă de la spate pe hol, dar

femeia s-a smuls și s-a năpustit într-o altă cameră.

— Care-i numărul directorului? Demisionez. Fata aia e un pericol...

O umbră s-a strecurat pe lângă mine și m-am întors să-l văd pe Derek lângă umărul meu. Când ușa sufrageriei se închidea ferm în urma lui, am prins o privire asupra cărților și a unui calculator întinse pe masă. De bună seamă că fusese acolo de la început, ocupându-se de teme.

Când s-a uitat în jos spre mine, mă așteptam la vreun comentariu sarcastic despre trasul cu urechea, însă el a șoptit doar:

— Bun venit la casa de nebuni, apoi a trecut hotărât pe lângă mine către bucătărie, ca să mai dea o spargere pentru un supliment între mese.

opt

DUPĂ ASTA, TOTUL S-A CALMAT. Aidoma calmului dinaintea furtunii, numai că invers. Surorile au pus mâncarea pentru cină la cuptor, apoi s-au închis în biroul lui dr. Gill, la o consfătuire, ca să nu fie deranjate.

Nimeni nu a negat expunerea evenimentelor făcută de doamna Wang. Nimeni n-a încercat să spună că fusese un accident. Nimeni n-a părut măcar surprins că Liz aproape că-i scosese cuiva ochii.

Când a sosit ora cinei, doamna Talbot a servit mâncarea, apoi s-a retras iarăși în birou. Liz a mâncat cu noi, palidă și tăcută. Simon i-a strecurat o cutie de suc, deși trebuia să bem lapte. Tori s-a tot învârtit pe lângă ea, ca s-o convingă să mănânce. Până și Rae și Peter au făcut eforturi să întrețină conversația, parcă s-o mai scoată dintr-ale ei. Numai Derek și cu mine n-am participat.

După cină, Tori i-a amintit lui Liz că era noaptea de film, când puteau să obțină un DVD. I-a acordat lui Liz onoarea să-l aleagă, dar ea a părut copleșită de responsabilitate și s-a uitat la noi, după ajutor. Simon a făcut câteva propuneri, dar a spus că el nu se va uita – el și Derek aveau de terminat un proiect pentru a doua zi. În cele din urmă, Liz a ales o comedie romantică. În timp ce ea și Tori s-au dus să le spună surorilor, Rae a anunțat că avea de împachetat rufăria proaspăt spălată. M-am oferit s-o ajut.

Fiecare dintre noi a cărat câte un coș în camera pe care Rae o împărțea cu Tori. Bag mâna în foc că nici una dintre ele nu era mulțumită de acest aranjament. Pot să jur că am văzut semne făcute cu creionul pe pervazul ferestrei ca să împartă camera în două.

Partea lui Tori era atât de curată, încât arăta ca a mea când pusesem prima oară piciorul în camera. Nimic pe pereți. Nimic pe pat sau pe podea. Fiecare centimetru de suprafață era gol, în afară de

două fotografii înrămate de pe comodă. Una, cu Tori și părinții ei, iar cealaltă cu o uriașă pisică siameză.

Jumătatea lui Rae era destul de dezordonată pentru amândouă. Svetere de bumbac cu glugă atârinate de stâlpii patului, manuale îngrămădite într-un echilibru precar pe birou, cutii de farduri deschise pe comodă, sertare din care se revărsa rufăria. Camera cuiva care nu vedea rostul străngerii lucrurilor pe care oricum avea să le folosească și a doua zi. Pereții ei erau tapetați cu fotografii lipite cu bandă adezivă.

Rae își puse coșul pe patul lui Tori, apoi închise ușa.

— Okay, așa putea s-o iau pe ocolite, dar nu pot să sufăr asta, așa că te întreb direct. Am auzit bine? Că tu ești aici pentru că vezi stafii?

Pe buze mi-au venit cuvintele *Nu vreau să vorbesc despre asta*. Dar eu voiam să vorbesc. Muream să ridic receptorul telefonului și s-o sun pe Kari sau pe Beth, dar nu știam sigur cât auziseră ele despre ceea ce se petrecuse și dacă înțeleseseră. Persoana care părea cel mai puțin susceptibilă de a râde de mine sau de a bârfi despre problemele mele era chiar în fața mea, cerându-mi să-i spun povestea. Prin urmare, i-am spus-o.

Când am terminat, Rae a îngenuncheat acolo, ținând în sus o bluză timp de cel puțin treizeci de secunde, până și-a dat seama ce făcea și a împăturit-o.

— Uau, zise ea.

— Nu-i de mirare că sunt aici, nu?

— Si a început cu puțin înainte de a-ți veni primul ciclu? Poate că de la asta e. Pentru că erai cumva întârziată, iar toate chestiile alea s-au adunat și apoi... bum.

— Super SPM₁₀?

Ea râse.

— Prin urmare, l-ai căutat?

— Ce să caut?

— Pe paznic. Când m-am încruntat, ea a continuat: Ai fost urmărită de un tip în uniformă de paznic, da? Iar el era ars, de parcă murise într-un foc sau într-o explozie. Dacă asta s-a întâmplat de adevăratelea, ar fi fost o știre senzațională. Poți să cauți pe net.

N-aș spune că ideea asta nu-mi trecuse prin cap, dar acum i-am dat voie să-mi zburățească prin minte, ca un exhibiționist la un meci de fotbal, mișcându-se prea repede pentru mine ca să-l văd cum trebuie.

Și dacă eu vedeam *într-adevăr* stafii?

Creierul îmi aprindea pancarte luminoase cu avertismente de *nu o lua pe aici*, dar o altă parte, mai adâncă din mine era fascinată, *voia* s-o ia pe aici.

Mi-am frecat tâmplele.

Stafiile nu sunt reale. Stafiile sunt pentru oameni nebuni. Ceea ce am văzut au fost halucinații și, cu cât mai devreme acceptam asta, cu atât aveam să ies mai repede din locul ăsta.

— Ar fi o chestie dacă a existat, am zis, cu prudență. Dar Dr. Gill spune că vedeniile sunt un semn clar boală mintală.

— Ah, eticheta. Doamne, ăștia adoră etichetele. Nu pot lăsa o fată nici măcar să-și petreacă prima ei zi aici fără să-i ardă una pe frunte. A mea e piromania. Îmi surprinse privirea. Da, știu. N-avem voie să ne spunem unii altora ce avem. Să ne protejăm intimitatea. După mine, e o porcărie. Nu vor să ne comparăm observațiile. Alinie ciorapii și apoi încep să-i potrivească pe perechi. Nu ești de acord.

— Poate în ceea ce privește ceva ca piromania. Sună aproape... cool. Dar mai există și alte lucruri, etichete pe care s-ar putea să nu vrem noi să le discutăm.

— Ca de pildă?

M-am concentrat la împerecherea ciorapilor pentru vreo câteva clipe. Ei voiam să-i spun. Ca de pildă chestiile despre stafii. Oricât mă temeam că va suna ca mărturisirea unei ciudate, voiam să-i spun cuiva, ca să văd ce zice, să aud și o altă părere.

— Ei zic că am schizofrenie.

I-am pândit reacția. Doar a încruntat puțin sprâncenele, a nedumerire.

— Nu e aia cu personalitate multiplă? a întrebat ea.

— Nu. Schizofrenia este totuna cu, știi tu, schizo. Expresia ei nu se schimbă.

— Deci e aia cu văzutul de lucruri și chestii?

Am ridicat un tricou alb mare cât un steag, cu ușoare urme de murdărie la subsuori. N-aveam nevoie să verific numele. L-am împăturit și l-am pus în grămada lucrurilor lui Derek.

— Există o serie întreagă de alte simptome, dar eu nu le am.

— Pe nici unul?

— Cred că nu.

Se lăsă pe spate, descrucișându-și picioarele, și spuse:

— Vezi tu, asta mă enervează pe mine în treaba asta. Treci printr-un singur episod ciudat și ei îți lipsesc o etichetă, chiar dacă tu nu ai decât o singură problemă. E ca și când ai tuși, iar ei ar decide că ai pneumonie. Pariez că sunt o mulțime de alte simptome și pentru piromanie. Unele pe care eu nu le am.

Ochii îi căzură pe un ciorap roșu și un altul albastru și se uită fix și intens la ei, de parcă ar fi putut să-i facă într-unii violet, pereche.

— Deci prin ce altceva se mai manifestă schizofrenia m-a întrebat.

— Dr. Gill n-a precizat.

— Hm.

— Cred că m-aș putea uita pe Internet. Ar trebui s-o fac.

— Ar trebui s-o *facem*. Schizofrenia și piromania. Mi-ar plăcea să știu mai multe. Ca să fiu sigură, înțelegi. Mai ales după cum merg treburile cu Liz... Se frecă la gură cu dosul palmei, continuând să se uite la ciorapii desperecheați. Cred că în curând o să rămâi singură în cameră. Poate chiar foarte curând.

— O transferă?

— Probabil. Au vorbit despre asta o vreme. Locul ăsta e pentru copii care au probleme, dar nu-s în stare foarte gravă și care se fac mai bine. La vreo două săptămâni după ce am ajuns aici, au transferat un tip pe nume Brady. Nu că ar fi dus-o mai rău sau de-astea. Nu ca Liz. Ci pur și simplu nu voia să se facă mai bine. El nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el. Așa că l-au dus,,. Din asta am învățat ceva. Poate că nu-mi plac mie etichetele și medicamentele lor, dar o să-mi țin gura, o să le fac jocul și-am să ies de-aici pe ușa care trebuie.

— Si-o să te duci acasă.

O clipă de tăcere, în care nici una dintre noi nu se mișcă. Apoi îmi smulse un ciorap albastru din mână și mi-l flutură pe sub nas.

— Scuze.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că e la mine.

Ea strânse perechea de ciorapi, apoi vârî ciorapul roșu solitar sub patul lui Tori.

— Gata. S-a apropiat timpul de film. Puse teanc rufele împăturite într-un coș. Ai văzut cu câtă grabă s-a fofilat Simon ca să nu stea la film? O pereche de adevărați tocilari, ăștia doi. Orice, doar să evite să fie laolaltă cu copiii nebuni.

— Impresia asta mi-a făcut-o și mie. Simon pare drăguț, dar...

Îmi dădu un coș, iar ea îl luă pe celălalt.

— E la fel de VIP ca și Tori. Ar fi o pereche pe cinste. Derek o fi cretin, dar cel puțin e cinstit în privința asta. Simon face pe drăguțul în timpul zilei, când e obligat să stea cu noi, dar țâșnește ca săgeata în clipa în care poate evada cu fratele lui. Se poartă de parcă n-ar fi tot unul ca noi. De parcă el n-ar avea nici un fel de problemă și internarea lui ar fi doar o mare eroare.

— Și pentru ce este aici?

— Pe cuvânt că mi-ar plăcea să știu. Și el, și Derek amândoi. Simon nu face niciodată terapie, dar Derek face mai multă decât oricare. Nimeni nu vine vreodată să-l viziteze, dar uneori o să-i auzi vorbind despre tatăl lor. Tatăl lui Simon, cred. Dacă e așa un tip grozav, de ce i-a basculat aici și-a șters-o? Și cum se face că doi băieți din aceeași familie, dar nu frați de sânge, au amândoi probleme mintale? Mi-ar plăcea să le văd fișele.

Aș fi mințit dacă aș fi spus că nu eram la fel de curioasă în privința lui Simon. Și poate și-a lui Derek, fie doar și pentru că aveam senzația că s-ar putea să am nevoie de ceva muniție de rezervă

împotriva lui. Dar n-aș fi vrut să citească nimeni fișa *mea* și n-aveam de gând s-o ajut pe Rae să le citească pe-ale lor.

— Oricum, nu putem risca să aruncăm o privire în noaptea asta, zise ea. După ceea ce se petrece cu Liz, or să fie cu toții în alertă maximă. Nu vreau să fiu dată afară de aici pentru că am corupt-o pe fata nou-venită.

— Poate c-o să fiu eu expediată pentru că te-am corupt pe tine.

Îmi observă rânetul și râse.

— O, da, ești o pacoste, fato. Îți spun eu.

Mă împinse afară din odaie și închise ușa în urma noastră.

nouă

NU MĂ OMOR DUPĂ COMEDIILE romantice. Asta poate suna ca un tip care spune că nu-i plac cursele de mașini, dar și Rae a clătinat din cap de vreo câteva ori, deci am dedus că nici ea n-ar fi ales așa ceva.

Am reușit să nu adorm încercând o deconstrucție a scenariului, care era atât de previzibil încât aș fi pariat dondul meu special pentru colegiu că autorul lui era un elev al scenaristului guru Robert McKee¹¹.

Dar tot uitându-mă la filmul acela prostesc și molfăind floricele de porumb, în cele din urmă m-am relaxat. Mă ajutase faptul că vorbisem cu Rae. Ea nu crezuse că sunt nebună. Nu crezuse nici măcar că sunt schizofrenică.

Pentru prima oară de la criză, nu mai vedeam lucrurile așa de negre. Poate că viața așa cum o cunoscusem eu nu se sfârșise cu adevărat în sala aceea de clasă. Poate că exagerasem eu și transformasem totul într-o dramă.

Oare copiii de la școală știau ce se întâmplase cu mine? Câțiva mă văzuseră alergând pe hol. Mai mulți mă văzuseră scoasă pe targă, fără cunoștință. Mare scofală. Puteam să mă întorc peste câteva săptămâni și foarte probabil nici n-aveau să bage de seamă că lipsisem.

Măine, o să-i trimit un e-mail lui Kari, să-i spun că am fost bolnavă și să văd ce avea să zică ea. Fiindcă probabil același lucru îl auzise și ea, că aveam ceva ca mononucleoza.

Aveam să trec și peste asta. Orice aș fi crezut eu despre diagnosticul lor, nu era momentul acum să-l combat. Aveam să-mi iau medicamentele, să mint dacă va trebui, să mă văd eliberată din Sanatoriul Lyle și să-mi continui viața.

— Chloe? Chloe?

Vocea lui Liz răsună în ecou prin peșterile adânci ale tărâmului viselor și-mi luă câteva minute până găsesc calea spre ieșire. Când am deschis ochii, ea se aplecase deasupra mea, învăluindu-mă în mirosul

de pastă de dinți al respirației sale, gâdilându-mă pe obraz cu părul ei lung. Măna încleștată pe brațul meu tremura, chiar și după ce încetase să mă zgâlțâie.

M-am ridicat în coate.

— Ce s-a întâmplat?

— Stau aici de ore întregi, încercând să găesc vreo cale ca să te întreb, o cale care să nu sune straniu. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

Se dădu înapoi, cu fața ei palidă strălucind în întuneric, cu mâinile trăgând de gulerul cămășii de noapte, de parcă o strângea de gât.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Liz?

— Or să mă trimită de aici. Toată lumea știe asta și de aceea se poartă atât de drăguț cu mine. Nu vreau să plec, Chloe. Or să mă închidă și...

Răsufla adânc, printre sughituri, cu mâinile lipite peste gură. Când și-a ridicat privirea spre mine, avea ochii atât de holbați, încât se vedea albul globilor în jurul irisurilor întunecate.

— Știu că nu ești aici de multă vreme, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

— Okay.

— Serios?

Mi-am înăbușit un căscat și m-am ridicat.

— Dacă e ceva ce pot face...

— Este. Mulțumesc. Mulțumesc. Se lăsă în genunchi și trase o geantă de sub patul ei. Nu știu dacă am tot ce-ți trebuie, dar am făcut-o o dată, anul trecut, când am rămas la o prietenă peste noapte, așa că am adunat aici tot ce am folosit atunci. Un pahar, niște mirodenii, o lumânare... Își duse iute mâna la gură: Chibrituri! O, nu. N-avem chibrituri. Sunt ținute sub cheie din cauza lui Rae. Oare putem s-o facem fără să aprindem lumânarea?

— Să facem ce?

Mi-am trecut palmele peste față. Nu luasem o pastilă de dormit, dar tot simțeam genul acela de încețoșare ciudată, de parcă aș fi înnotat printr-o mare de șomoioage de vată.

— Ce anume să facem, Liz?

— O ședință, firește.

Ceata somnului se evaporă și m-am întrebat dacă era cumva o glumă. Dar după expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că nu era. Mi-am amintit cuvintele lui Tori de la prânz.

— Ăăă... cu spiritul? am spus, cu prudentă.

Liz se repezi la mine cu atâta iuțeală, încât m-am izbit cu spatele de perete, ridicându-mi mâinile ca s-o țin la distanță. Dar ea doar s-a prăvălit lângă mine, o privire sălbatică.

— Da! zise. Am un spirit. Este atât de evident, însă ei nu-l văd. Tot îmi spun că eu sunt cea care face toate chestiile astea. Dar cum aş putea eu să arunc un creion cu atâta putere? M-a văzut careva aruncându-l? Nu. Eu m-am enervat pe doamna Wang şi creionul a zburat şi-a lovit-o, iar toată lumea spune „A, păi Liz l-a aruncat”, dar n-am fost eu. Niciodată nu le fac eu.

— Ci... spiritul.

— Desigur! Cred că încearcă să mă protejeze, pentru că de fiecare dată când mă înfurii, încep să zboare lucrurile. Am încercat să stau de vorbă cu el, să-l fac să înceteze. Dar nu mă poate auzi, fiindcă eu nu pot vorbi cu cei de pe Lumea Cealaltă. De-asta am nevoie de tine.

M-am forţat să-mi păstrez o expresie neutră. Văzusem odată un documentar despre activitatea spiritelor. De regulă, aşa se producea, în jurul fetelor ca Liz – adolescente tulburate, disperate să obţină atenţia celorlalţi. Unii credeau că fetele jucau farse. Alţii credeau că energia pe care o emiteau fetele – hormonii şi furia – într-adevăr făcea obiectele să se mişte.

— Nu mă crezi, zise ea.

— Nu, n-am spus că...

— Nu mă *crezi*! Se ridică în genunchi, cu ochi arzând. Nimeni nu mă crede!

— Liz, eu...

În spatele ei, cutiuţele cu gel de păr troncăniră. Umeraşele goale din şifonier clincăniră. Mi-am înfipt mâinile în saltea.

— B-b-b-bine, Liz. Vă-vă-văd...

— Ba nu, *nu* vezi!

Plezni cu palmele de pat. Cutiuţele ţâşniră în aer, izbindu-se de tavan cu atâta forţă, încât plasticul explodează. Gelul de păr căzu ca ploaia.

— Vezi?

— D-d-da.

Mâinile i se ridicară din nou, ca un dirijor care marchează un crescendo. Un tablou sări de pe perete. Se sparse de lemnul dur al podelei şi sticla se împrăştie peste tot. Mai căzu unul. Apoi un al treilea. Un ciob mi se înfipse în genunchi. Un mugure de sânge izvorî şi începu să-mi şiroiască pe picior în jos.

Cu coada ochiului, am văzut tabloul de deasupra patului meu tremurând. Apoi sări din cui.

— Nu! strigă Liz.

Mi-am vârât capul între umeri. Liz m-a împins la o parte din calea tabloului. A lovit-o în schimb pe ea, în umăr. Ea s-a răsucit. Amândouă ne-am rostogolit din pat, căzând cu o bufnitură pe podea.

Am rămas într-o rână, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Îmi pare rău, gâfâi ea. N-am vrut... Vezi ce se întâmplă? Nu-l

pot controla. Eu mă înfurii și toate lucrurile...

— Și crezi că e un spirit.

Ea dădu din cap, cu buzele tremurând.

Habar n-aveam ce se petrecea. Nu era un spirit, totuși – era sminteală —, dar dacă ea credea că este și că, dacă-i vorbesc eu, se va opri, atunci poate chiar se va opri.

— Bine, am zis. Dă lumânarea și o să...

Ușa se deschise brusc. Silueta doamnei Talbot, în halat de baie, se contură în prag. Aprinse lumina. M-am tras înapoi, clipind des.

— O, Doamne, șuieră ea, un pic mai tare decât o șoptă. Elizabeth, ce-ai făcut?

Am sărit în picioare.

— N-a făcut ea. Eu-eu-eu...

Pentru prima oară nu mă bâlbâiam. Dar nu-mi trecea prin minte nici un cuvânt. Privirea ei s-a plimbat prin odaie, observând cioburile care acoperiseră podeaua, gelul de păr picurând din tavan, trusa de machiaj explodată de perete, și am înțeles că nu exista nici o explicație rațională.

Ochii îi căzură pe piciorul meu și scoase un mic țipăt înăbușit.

— E în regulă, am zis eu, ridicându-mi piciorul și ștergându-mi sângele. Nu-i nimic grav. Eu m-am tăiat. Când m-am ras. Mai devreme.

Își croi drum pe lângă mine, cu ochii țintă la covorul de sticlă de pe podea.

— Nu, șopti Liz. Vă rog, nu. N-am vrut.

— E în regulă, scumpo. O să te ajutăm noi.

Domnișoara Van Dop intră cu pași hotărâți, aducând o seringă. O sedă pe Liz, în timp ce doamna Talbot încerca s-o liniștească, spunându-i că doar avea s-o transfere la un spital mai bun, unul mai potrivit unul care va fi în stare s-o ajute mai repede.

Când Liz a devenit inconștientă, m-au gonit din cameră. Am ieșit pe hol cu spatele și o palmă m-a pocnit pe spinare, aruncându-mă în perete. Când m-am întors Tori stătea aplecată amenințător asupra mea.

— Ce i-ai făcut? a mârâit ea.

— Nimic.

Spre surprinderea mea, cuvântul mi-a ieșit clar, chiar sfidător. M-am ridicat și mi-am îndreptat spatele.

— Nu eu sunt cea care i-a spus că aș putea s-o ajut.

— S-o ajuți?

— Intrând în contact cu spiritul ei.

A făcut ochii mari, cu aceeași expresie oripilată ca atunci când Simon îi spusese să nu se mai poarte ca o nemernică. Îmi întoarse spatele și se împletici spre camera ei.

AU VENIT PARAMEDICII s-o ia pe Liz. Am privit-o cum era dusă, adormită pe targă, întocmai cum fusesem eu luată de la școală. Transport de lux pentru copiii nebunii.

Domnișoara Van Dop a stăruit să înghită o jumătate de pastilă de dormit. M-am supus, dar când a vrut să-mi mai dea și o doză suplimentară din medicamentul meu antihalucinații, am ascuns pastila aceea sub limbă.

N-am văzut și n-am auzit nimic, până a doua zi la prânz. Deși se putea ca acela să fi fost efectul medicamentelor, nu m-am putut opri să nu sper că teoria stranie a lui Rae era corectă – că „ruperea mea de realitate” fusese doar o eliberare mintală temporară, iscată de stress și de hormoni. Cu puțin noroc, îmi începusem deja călătoria înapoi spre normalitate.

Trebuia să testez teoria asta. Așa că aveam să păstrez pastila și, dacă vedeam iar ceva, aveam s-o iau repede.

M-am oferit să ajut la curățenia camerei, dar doamna Talbot m-a dus la parter să-mi dea un pahar de lapte, apoi m-a instalat pe canapea. Am ațipit, m-am trezit când a venit să mă târască înapoi în pat, și-am adormit la loc înainte să apuce să mă învelească.

M-am trezit în mirosul de fructe al gelului de păr al lui Liz. Am plutit prin el, visând că eram captivă într-o cadă plină cu vată de zahăr, mirosul dulce întorcându-mi stomacul pe dos, în timp ce mă luptam prin firele lipicioase. În cele din urmă m-am eliberat, am deschis ochii și-am tras o gură mare de aer.

— Chloe?

Am clipit. Sunase ca vocea lui Liz, timidă și tremurătoare.

— Te-ai trezit, Chloe?

M-am întors într-o parte. Liz ședea pe marginea patului ei, îmbrăcată în cămașa ei de noapte cu Minnie Mouse și cu șosete cenușii, imprimate cu girafe violet și oranj.

Își mișcă degetele de la picioare.

— Originale, nu? Fratele meu mai mic mi le-a la Crăciunul trecut.

M-am ridicat, clipind mai des. Vata de zahăr din pastila de dormit încă îmi învăluia creierul, lipicioasă și groasă, și se părea că nu mă puteam concentra. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzele, făcând să danseze girafele de pe șosetele lui Liz când își mișca degetele.

— Am avut cel mai ciudat vis, noaptea trecută, zise ea, privindu-și fix picioarele.

Și tu, și eu, am gândit eu.

— Am visat că m-au luat de aici și m-am trezit într-un spital. Numai că nu eram pe un pat, ci pe o masă. O masă rece, de metal. Și

era și o femeie acolo, un fel de soră, cu o mască d-alea d-ale lor. Se aplecase deasupra mea. Iar când am deschis ochii, a sărit cât colo.

Privirea ei fulgeră spre mine și izbuti să-mi ofere un zâmbet firav.

— Cam așa cum faci tu, uneori. De parcă aș fi speriat-o. I-a chemat pe niște tipi, iar eu am întrebat unde mă aflu, dar ei tot vorbeau între ei, fără să-mi dea atenție. Erau furioși pentru că n-ar fi trebuit să mă trezesc și acum nu mai știau ce să facă. Am încercat să mă ridic, dar eram legată. Liz își adună cămașa de noapte în mâini, răsucind-o. Dintr-odată, n-am mai putut respira. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să tip, și pe urmă... Se înfioră, punându-și brațele în jurul corpului, murmură: M-am trezit aici.

M-am sculat în capul oaselor.

— O să te ajut, Liz. Bine?

Ea se cățără la loc în pat, strângându-și genunchii la piept. Deschise gura, dar tremura prea tare să articuleze cuvintele. M-am ridicat în picioare, simțind podeaua înghețată sub tălpi, și m-am dus până la patul ei și m-am așezat alături.

— Mai vrei să încerc să vorbesc cu spiritul tău? Încuviință din cap, lovindu-și pieptul cu bărbia.

— Să-i spui să înceteze. Să-i spui că nu am nevoie de ajutorul lui. Pot să-mi port de grijă și singură.

Am întins o mână și i-am pus-o pe braț. Mi-am văzut degetele ajungând la ea, dar au continuat mișcarea. Au continuat să înainteze. Prin brațul ei.

Cum eu mă uitam îngrozită, s-a uitat și Liz în jos. A văzut mâna mea trecând prin ea. Și a început să țipe.

unsprezece

M-AM ROSTOGOLIT DIN PATUL EI și m-am lovit de podea atât de rău, că am simțit durerea electrocutându-mă pe șira spinării. Când am reușit să mă ridic, patul lui Liz era gol, iar pilota nu păstra decât urma locului în care stătusem eu.

Mi-am întors încet privirea prin dormitor. Liz dispăruse.

Dispăruse? Nu fusese deloc aici. O luaseră noaptea trecută. Partea aia n-o visasem – gelul de păr încă împeschița tavanul.

Mi-am apăsat palmele peste ochi și m-am dat înapoi cu spatele până m-am lovit de patul meu. M-am așezat și am respirat adânc. După un moment, am deschis din nou ochii. Firele lipicioase de somn erau încă țesute în jurul creierului meu.

Visasem.

Nu, nu visasem. Nu-mi închipuisem lucruri. Halucinasem.

Dr. Gill avea dreptate. Aveam schizofrenie.

Dar dacă nu era asta? Dacă Rae avea dreptate și eu chiar vedeam stafii?

Mi-am clătinat capul cu putere. Nu, ideea era nebunească. Asta ar fi însemnat că Liz era moartă. Ceea ce era o demență. Halucinasem și trebuia să accept faptul.

Am vârât mâna sub saltea, am scos pastila pe care o ascusesem noaptea trecută și am înghițit-o pe uscat, aproape înecându-mă.

Trebuia să-mi iau medicamentele. Să le iau și să mă fac mai bine, altfel aș fi fost expediată la un ospiciu adevărat, ca Liz.

Numai Rae a venit la micul dejun cu mine. Ton nu coborâse încă din camera ei, iar surorile păreau mulțumite s-o lase acolo.

Mi-am ciugulit pe îndelete cerealele, ducând la gură câte un Cheerio odată, ca să pară că mâncam. Mă gândeam încontinuu la cât de speriată era Liz. Îngrozită că avea să fie mutată. Si apoi, când îmi povestise visul ei, cum că era legată și incapabilă să mai respire...

O halucinație. În viața reală, lucruri ca astea nu se întâmplă.

Si în viața reală, adolescențele nu pot face cutiile să explodeze și tablourile să zboare de pe pereți...

— Domnișoară Van Dop? am zis eu, când a intrat ca să aranjeze masa pentru băieți. Despre Liz...

— E bine, Chloe. A plecat într-un loc mai bun.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă cutremur, iar lingura mea a clincănit pe marginea castronului.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea, dac-aș putea, am zis eu. N-am apucat să-mi iau la revedere. Sau să-i mulțumesc pentru că m-a ajutat în prima mea zi.

Fața severă a domnișoarei Van Dop se îmblânzi.

— Are nevoie să se acomodeze, dar o vom suna peste vreo câteva zile și vei putea să vorbești cu ea atunci.

Vezi? Liz era bine. Fusesem eu paranoică.

Paranoia. Un alt simptom al schizofreniei. Mi-am înăbușit junghiul descurajării.

Sora se-ntorsese să plece.

— Domnișoară Van Dop? Scuze. Eu... ăăă... am discutat cu doamna Talbot, ieri, să trimit un mail unei prietene. Mi-a spus că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Păi, folosește programul de e-mail ca să-ti scrii scrisoarea și dă clic pe SEND. O să rămână în OUTBOX până când introduc eu parola.

O parte dintre rapoartele de la școala mea sosiseră, așa că după micul dejun, am făcut duș și m-am îmbrăcat, până au mâncat băieții, apoi am ieșit să mă duc la ore, cu Rae.

Tori a rămas în camera ei, iar surorile au lăsat-o. Asta m-a mirat, dar am bănuțit că era tristă pentru ce se întâmplase cu Liz. Mi-am amintit că Liz spusese că Tori se afla aici pentru că avea toane. Fusesse o fată în tabăra de teatru, cu vreo câțiva ani în urmă, despre care îi

auzisem pe instructori spunând că are „toane”. Întotdeauna părea să fie ori cu adevărat fericită, ori cu adevărat tristă, fără altă stare intermediară.

Pentru că Tori lipsea, eu eram singura de clasa a noua. Peter era a opta; Simon, Rae și Derek, a zecea. Nu părea să conteze prea mult. Un soi de școală cu o singură clasă, bănuiesc. Împărțeam o cameră cu opt bănci și toți lucram teme separate, în vreme ce doamna Wang se plimba printre noi, ajutându-ne și predându-ne, pe un ton jos, scurte lecții.

Poate faptul că știam că doamna Wang fusese în parte responsabilă pentru plecarea lui Liz mi-a influențat părerea despre ea, dar părea una dintre acele profesoare care trec târâș-grăpiș prin slujba lor, cu ochii pe ceas, așteptând ziua în care truda avea să se sfârșească... sau să se ivească o slujbă mai bună.

N-am primit mult de lucru în dimineața aceea. Nu mă puteam concentra, mă gândeam numai la Liz, la ce făcuse, la ce se întâmplase cu ea.

Surorile nu păruseră deloc surprinse de stricăciunile din camera noastră. Asta era tot ce făcea Liz, ca și cu creionul. Se înfuria și arunca obiectele.

Însă nu ea aruncase lucrurile acelea. Văzusem tablourile zburând din perete când ea nu se afla nici cum lângă ele.

Sau nu le văzusem?

Eu *eram* schizofrenică, de unde să știu ce am văzut și-am auzit cu adevărat? Și dacă paranoia era un alt simptom, cum aș fi putut avea încredere în senzația mea lăuntrică ce-mi spunea că se întâmplase ceva rău cu Liz?

Rae a fost la ședința cu dr. Gill în prima parte a dimineții. Când s-a întors, am petrecut restul orelor abia așteptând pauza, ca să pot vorbi cu ea. Nu despre Liz și presimțirile mele. Doar să vorbim. Despre ore, despre filmul de aseară, despre vreme... orice care să mi-o scoată pe Liz din minte.

Însă ea avea probleme cu o lucrare, iar doamna Wang a ținut-o și în pauză. Prin urmare, i-am promis să-i aduc o gustare și am plecat, fără chef, îndreptându-mă spre bucătărie, condamnată la încă o oră sau două de captivitate în propriul meu cap, gândindu-mă la Liz.

— Hei!

L-am văzut pe Simon alergând pe urmele mele, pe hol.

— Te simți bine? Pari tăcută în dimineața asta.

Am reușit un zâmbet anemic.

— Așa sunt eu de obicei.

— Da, însă după noaptea trecută, ai o scuză. Probabil nu ai prea dormit, hm?

Am dat din umeri.

Simon întinse mâna spre ușa bucătăriei. O mână apăru pe deasupra capului meu și o deschise pentru el. De data asta n-am tresărit, doar am aruncat o privire peste umăr și am murmurat un bună dimineața către Derek. Nu mi-a răspuns.

Simon se duse glonț spre cămară. Derek rămase în bucătărie, uitându-se la mine. Mă studia din nou cu privirea aia a lui intensă, fantomatică.

— Ce?

N-am vrut să mă răstesc, dar cuvântul a sunat arțagos.

Derek întinse mâna spre mine. M-am împleticit înapoi... și mi-am dat seama că de fapt întinsese mâna spre castronul cu fructe, în calea căruia stăteam. Mi-au luat foc obrazii și m-am dat brusc la o parte, îngăimând o scuză. El n-o luă în seamă nici pe asta.

— Deci ce s-a întâmplat azi-noapte? Întrebă el și apucă două mere cu mâna lui mare.

— În-în-în-tâm...

— Calmează-te.

Fața mi se aprinse mai tare – de mânie acum. Nu-mi plăcea când cei mari îmi spuneau mie să mă calmez. Iar când îndemnul venea de la un alt copil, era mai rău. Grosolan, cu o nuanță enervantă de condescendentă,

Simon ieși din cămară cu o cutie de batoane cu germini de grâu în mână.

— Ar trebui să mănânci un măr, zise Derek. Asta nu-i...

— Sunt bine, frățioare.

Aruncă un baton către Derek, apoi întinse cutia spre mine. Am luat două, i-am mulțumit și m-am întors să plec.

— S-ar putea să te ajute dacă vorbești despre asta, zise Simon în urma mea.

M-am întors. Simon își desfăcea ambalajul de pe batonul cu cereale, ferindu-și privirea, încercând să pară degajat. Derek nu schiță nici un gest. Se sprijinise cu spatele de blatul bufetului, mușcând zgomotos din mărul lui, uitându-se la mine, așteptând.

— Ei? făcu Derek, văzând că nu scot un cuvânt. Îmi făcu semn să mă grăbesc, să scuipe toate detaliile sângeroase.

Nu mi-a plăcut niciodată să bârfesc. Poate că nici nu voiau asta – poate că erau doar curioși, chiar îngrijorați. Dar o simțeam ca pe o bârfă, iar Liz merita ceva mai bun.

— Mă așteaptă Rae, am zis.

Simon făcu un pas în față, ridicând o mână, ca și cum ar fi vrut să mă oprească. Apoi a aruncat o privire spre Derek. N-am prins schimbul lor de priviri, dar l-a făcut pe Simon să se tragă înapoi, dând din cap de la revedere, și să se ocupe mai departe de desfăcutul

batonului său.

Nici nu se închisese bine ușa în urma mea, când Simon a șoptit:

— S-a întâmpnat ceva.

— Mda.

Am lăsat ușa închisă și am stat puțin în fața ei. Derek a mai spus ceva, dar glasul lui gros a voalat cuvintele.

— Nu știi, zise Simon. N-ar trebui să...

— Chloe?

M-am răsucit imediat, exact când doamna Talbot ieșea pe hol din camera de zi.

— L-ai văzut cumva pe Peter? Întrebă ea.

Fața ei lătăreață radia de bucurie.

— Aăă, în clasă, cred.

— Poți să-i spui că vreau să-i vorbesc, în camera de zi? Am o surpriză pentru el.

Am aruncat o privire spre ușa bucătăriei, dar băieții amuțiseră. Am dat din cap spre doamna Talbot și am șters-o repede.

Părinții lui Peter veniseră să-l ia acasă.

El știa că aveau să vină curând, însă ei voiseră să-i facă o surpriză, așa că am avut o mica petrecere, inclusiv cu tort. Un tort de morcovi, cu grăsimi puține, din vegetale necongelate. Părinții lui au urcat la el în cameră, ca să-l ajute să-și facă bagajul, în timp ce Simon, Derek și Rae s-au întors la sala de studiu, iar eu m-am dus la ședința cu dr. Gill.

Douăzeci de minute mai târziu, de la fereastra biroului ei, am privit camioneta părinților lui străbătând aleea către ieșire și apoi dispărând în josul străzii.

Încă o săptămână și aveam să fac și eu la fel. Trebuia doar să încetez să mă gândesc la Liz și la stafii și să mă concentrez ca să ies de aici.

doisprezece

DUPĂ MASA DE PRĂNZ, era ora de matematică. Aceasta era o materie la care doamna Wang avea nevoie să știe exact unde ajunsesem cu studiul, iar profesorul meu de matematică nu trimisese încă raportul despre mine așa că mi s-a dat voie să chiulesc deocamdată. Matematica era de asemenea materia pentru care Derek stătuse deoparte toată ziua de dinainte și așa a făcut și acum, luându-și de lucru în sufragerie, unde doamna Wang ținea o scurtă lecție. Am bănuț că lucra să recupereze și avea nevoie de liniște. S-a dus la treaba lui, iar eu m-am dus la a mea, în camera computerului, ca să-i scriu e-mailul acela lui Kari.

Mi-a luat ceva timp să găsesc cuvintele potrivite. A treia versiune

în sfârșit părea mai vagă, dar nu bate la ochi că aș fi încercat să ascund ceva. Mă pregăteam apăs pe butonul de SEND, când m-am oprit brusc.

Foloseam un cont al instituției. Ce avea să apară la adresa expeditorului? Sanatoriul Lyle pentru Adolescenți cu Tulburări Mintale? Eram sigură că n-ar fi fost chiar așa, însă chiar și numai „Sanatoriul Lyle” ar fi intrigat-o pe Kari, poate destul de mult să caute detalii despre el.

M-am întors la browser și am căutat „Sanatoriul Lyle”. Peste un milion de intrări. Am adăugat „Buffalo” și asta mi-a redus răspunsurile la jumătate, dar, citind în diagonală prima pagină afișată, am văzut că erau referințe absolut la întâmplare – o mențiune despre o casă din Lyle, în Buffalo, o listă cu melodiile lui Lyle Lovett, incluzând cuvintele „casă” și „buffalo”, un reprezentant în Parlament pe nume Lyle vorbind despre Buffalo Lake¹².

Mi-am mutat din nou cursorul pe butonul SEND și din nou m-am oprit.

Numai pentru că Sanatoriul Lyle nu avea un website vesel, cu o bordură de margarete, nu însemna că prietena mea nu l-ar fi putut descoperi în cartea de telefoane.

Am salvat e-mailul ca document text cu un nume neutru. Apoi am șters mesajul. Cel puțin la telefon aș fi putut probabil bloca afișajul apelului. Nu existau telefoane în spațiul comun, deci trebuia să cer voie să folosesc telefonul surorilor. Aveam să fac asta mai târziu, când Kari se va fi întors de la școală.

Am închis OUTLOOK-ul și mă pregăteam să închid browserul, când un rezultat al căutării mi-a atras atenția – unul despre un bărbat din Buffalo, pe nume Lyle, care murise în incendiul unei case.

Mi-am amintit ce zisese Rae, cu o seară în urmă, să caut informații despre paznicul meu ars. Aveam acum șansa de a tranșa bătaia dintre partea din mine care-mi spunea *ai halucinații – ia-ți medicamentele și taci* și partea care nu era atât de sigură.

M-am dus cu mouse-ul în caseta de căutare, am șters cuvintele și apoi am rămas așa, cu degetele deasupra tastaturii, cu toți mușchii încordați, de parcă-mi făceam curaj pentru a primi un șoc electric.

De ce anume îmi era frică?

Să descopăr că aveam într-adevăr schizofrenie?

Să descopăr că nu?

Mi-am coborât degetele pe taste și am scris: *școala de artă A.R. Gurney Buffalo paznic mort*.

Mii de rezultate ale căutării, majoritatea asocieri întâmplătoare, pe marginea lui A.R. Gurney, dramaturgul din Buffalo. Apoi am văzut cuvintele accident tragic și am știut.

M-am silit să plimb cursorul pe ecran, am dat clic și am citit

articolul.

În 1991, Rod Stinson, de patruzeci și unu de ani, șeful paznicilor de la Școala de Artă A.R. Gurney din Buffalo, murise în urma unei explozii chimice. Un accident ciudat, provocat de un om de serviciu cu jumătate de normă, care umpluse un recipient cu soluția greșită.

Omul murise înainte de a mă fi născut eu. Așadar nici o șansă să fi auzit vreodată despre accident.

Dar numai pentru că nu îmi puteam eu aminti că aș fi auzit, asta nu însemna că nu prinsesem vreo aluzie poate pomenise cineva în clasă despre el și eu depozitasem informația în subconștient, de unde o scosese schizofrenia, dându-i forma unei halucinații.

Am citit repede articolul. Nici o fotografie. M-am întors la pagina de căutare și am trecut la următoarea referință. Aceleași informații minimale, însă avea și o fotografie. Și nu mai încăpea nici o îndoială că era într-adevăr omul pe care îl văzusem eu.

Să mai fi văzut poza pe undeva?

Ai câte un răspuns la toate, nu-i așa? O „explica logică”. Ei, bine, dac-ai văzut asta într-unul din filmele tale, ce zici?

M-am întors la ecran și-am plesnit-o peste gură pe fata asta prostituată care privea adevărul în față, prea nătângă să-l recunoască. Nu, nu prea nătângă. Prea încăpățânată.

Vrei o explicație logică? Pune faptele cap la cap. Leagă scenele.

Scena unu: fata aude voci ale nimănui și vede un băiat care dispare sub ochii ei.

Scena doi: vede un tip mort cu un soi de arsuri.

Scena trei: descoperă că paznicul ars a existat în realitate și a murit în școala ei, întocmai așa cum îl văzuse ea.

Totuși fata asta, eroina noastră așa-zis inteligentă, nu crede că vede stafii, nu? Revino-ți!

Cu toate astea, încă mă mai împotriveam. Oricât de mult îmi plăcea mie cinematografia, făceam deosebirea dintre realitate și poveste. În filme, sunt și stafii, și extratereștri, și vampiri. Chiar și cineva care nu crede în extratereștri se poate așeza într-o sală de cinema și, văzând protagonistul luptându-se cu indiciile care sugerează o invazie din spațiu, poate să simtă nevoia să strige „Păi, bineînțeles!”

Dar în viața reală, dacă le spui oamenilor că ești urmărită de paznici de școală topiți, n-or să zică: „Uau, înseamnă că vezi stafii.” Ci or să te închidă într-un loc ca asta.

M-am uitat lung la fotografie. Nu putea fi nici o îndoială...

— El e cel pe care l-ai văzut?

M-am răsucit în scaun. Derek era chiar acolo, lângă umărul meu. Pentru cineva de talia lui, se putea mișca atât de discret încât aproape că-mi venea să cred că el era o stafie. La fel de silențios... și la fel de

inoportun.

Arată cu degetul la titlul de deasupra articolului despre omul de serviciu.

— A.R. Gurney. Asta-i școala ta. Pe tipul ăsta l-ai văzut, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

M-a pironit cu privirea.

Am ieșit din browser.

— Îmi făceam temele de la școală. Pentru când o să mă întorc acolo. Un proiect.

— Despre ce? „Oameni care au murit în școala mea”? Știi, întotdeauna am auzit că școlile de artă sunt ciudate...

M-am zburlit.

— Ciudate?

— Vrei să cauți ceva?

Când s-a aplecat să ia mouse-ul, am prins un iz de BO. Nu cât să se ofilească florile, ci doar acea sugestie că deodorantul lui era pe cale să expire. Am încercat să mă îndepărtez discret, dar el a observat gestul și s-a uitat urât, parcă insultat, apoi s-a întors într-o parte lipindu-și cotul de corp.

A deschis din nou browserul, a tastat un singur cuvânt și a dat clic pe Căutare. Apoi s-a îndreptat.

— Încearcă asta. Poate o să afli ceva.

M-am holbat la termenul căutat cel puțin cinci minute. Un singur cuvânt. *Necromant*.

Chiar exista cuvântul ăsta? Am mutat cursorul în fata cuvântului și am scris „definiție”. Când am apăsat Enter, ecranul s-a umplut.

Necromant: persoană care practică divinația prin conjurarea morților.

Divinație? Adică prezicerea viitorului? Vorbind cu sufletele morților... din trecut? Asta n-avea nici o noimă.

Am trecut la definiția următoare, din Wikipedia.

Necromanția este divinația prin invocarea sufletelor morților. Termenul derivă din cuvintele grecești nekros, „mort”, și manteia, „profeție”. Are și un înțeles secundar, reflectat într-o forma alternativă și arhaică a cuvântului, nigromanție (o etimologie populară pornind de la latinescul niger, „negru”), în care forța magică neagră a „puterilor întunericului” este obținută de la morți sau acționând asupra cadavrelor. Un practicant al necromanției se numește necromant.

Am citit paragraful de trei ori, descifrând încet limbajul abscons, pentru a-mi da seama la sfârșit că nu-mi spunea nimic în plus față de prima definiție. Am trecut la următoarea, tot din Wikipedia.

În universul ficțional din Diablo 2, Preoții lui Rathma...

Categoric nu era ceea ce căutam eu, dar am dat o căutare rapidă și am descoperit o familie de jocuri video de rol¹³ numită necromanții, care puteau readuce morții pe lume, controlându-i. De aici s-o fi luat Derek? Nu. O fi fost el înspăimântător, dar dacă n-ar fi făcut deosebirea dintre viața reală și jocurile video, ar fi fost închis într-un ospiciu.

M-am întors la Wikipedia, am trecut repede peste restul definițiilor și am găsit numai variante ale celei dintâi. Un necromant prezice viitorul vorbind cu morții.

De acum curioasă, am șters *definiție* și am căutat doar *necromant*. Primele două site-uri erau religioase. Potrivit acestora, necromanția era arta comunicării cu lumea spiritelor. O numeau păcat, practică de magie neagră și lucrare a Satanei.

Oare Derek credea că eu eram implicată în magia neagră? Încearca să-mi salveze sufletul? Sau mă avertiza că e cu ochii pe mine? M-am

înfiorat.

Clinica de sănătate pentru femei a mătușii Lauren fusese la un moment dat luată drept țintă de către un militant pentru apărarea vieții. Știu astfel, din sursă sigură, cât de fioroși puteau deveni oamenii când aveau impresia că faci ceva care le încalcă lor credințele.

M-am întors la lista rezultatelor căutării și am ales unul care mi se părea mai academic. Spunea că necromant era un alt nume – mai vechi – pentru mediumuri, spiritualiști și celelalte persoane care puteau vorbi cu sufletele. Sensul provenea dintr-o credință veche care susținea că, dacă vorbeai cu morții, ei îți puteau prezice viitorul, pentru că vedeau totul – și ar fi știut ce anume va face dușmanul tău sau unde ai putea găsi o comoară îngropată.

Am trecut la următorul site de pe listă și un desen îngrozitor a umplut ecranul – o mare de oameni morți, putrezi și ciopârțiți, conduși de un tip cu ochi scăpărători și cu un zâmbet drăcesc. Titlul era: *Armata Morților*.

Am defilat în josul paginii. Era plină de chestii asemănătoare, oameni înconjurați de zombi.

Am trecut repede la o altă pagină. Aici se descria „arta necromanției” ca aceea de a dezgropa morții. M-am cutremurat și am deschis o altă pagină. Un site religios, citând niște perorații din cărți vechi despre „stricații necromanți” care comiteau păcate împotriva naturii, comunicând cu spiritele și reînviind morții.

Mai multe site-uri. Mai multe gravuri și picturi vechi. Picturi grotești cu niște oameni grotești. Invocare de morți. Invocare de spirite. Invocare de demoni.

Cu degete tremurătoare, am închis browserul.

treisprezece

AM IEȘIT CU GRIJA DIN CAMERA CU computerul, așteptându-mă să-l găsesc pe Derek pândind după colț gata să sară la mine.

Uruitul vocii lui m-a făcut să tresar, dar venea dinspre sufragerie, unde o întreba pe doamna Talbot dacă dr. Gill poate să-l primească. M-am grăbit către camera de studiu. Matematica nu se terminase încă, iar doamna Wang mi-a făcut semn să iau loc lângă ușă.

Când în sfârșit lecția s-a încheiat, a intrat și Derek, prăbușindu-se ca bușteanul pe un scaun. M-am străduit să nu-l bag în seamă. Rae mi-a făcut cu mâna, arătându-mi banca de lângă a ei. M-am repezit într-acolo. Derek n-a aruncat nici o privire în direcția mea, ci și-a luat locul obișnuit de lângă Simon, amândoi aplecându-și capetele și coborându-și vocea să vorbească.

Simon izbucni în râs. M-am căznit să aud ce îi spunea Derek. Oare îi povestea lui Simon de mica lui „glumă”? Sau devenisem paranoică?

După ora de engleză, școala a luat sfârșit pe ziua aceea. Derek a dispărut împreună cu Simon, iar eu am urmat-o pe Rae în sufragerie, unde ne-am făcut temele.

Abia am reușit să termin o pagină de făcut schema propozițiilor. Parcă descifram o limbă străină.

Văzusem stafii. Stafii adevărate.

Poate că ar fi fost altfel pentru cineva care credea deja în stafii. Eu nu crezusem.

Pregătirea mea religioasă se limitase la vizite sporadice la biserică și la Școala biblică împreună cu prietenii și o scurtă ședere la o școală creștină privată, când tatăl meu nu fusese în stare să mă înscrie la o școală publică. Dar credeam în Dumnezeu și în Viața de Apoi în același fel în care credeam în sistemele solare pe care nu le văzusem niciodată – acea acceptare firească a faptului că existau chiar dacă nu mă gândeam niciodată prea mult la specificul lor.

Dacă existau stafii, asta însemna că nu exista rai? Eram cu toții osândiți să bântuim pe pământ o veșnicie, ca umbre, sperând să găsim pe cineva care să ne poată vedea sau auzi și să...?

Și să ce? Ce nume voiau stafiile de la mine?

M-am gândit la glasul din pivniță. Știam ce voia o ușă deschisă. Așadar, un suflet răătăcește ani de-a rândul și când în sfârșit găsește pe cineva care-l poate auzi cutremurătoarea lui cerință este „Hei, ai putea deschide ușa aia pentru mine?”

Și cum rămânea cu Liz? Cu siguranță că visasem dialogul acela. Altceva... nu-mi puteam sili mintea să gândească.

Însă un lucru era sigur. Aveam nevoie să știu mai multe și, dacă pastilele mă împiedicau să mai văd și să mai aud clar stafiile, atunci trebuia să nu le mai iau.

— N-o să ți se întâmple ție.

M-am întors de la fereastra din sufragerie când Rae intră pe ușă.

— Ce i s-a întâmplat lui Liz, cu transferul, n-o să ți se întâmple și ție. Rae se așează pe canapea. Asta te frământă, nu-i așa? De-aceea n-ai scos nici zece vorbe toată ziua?

— Scuze. Sunt doar...

— Delirant de speriată?

Am încuviințat din cap. Asta era adevărat, chiar dacă nu era din cauza pe care o presupunea ea. M-am așezat într-unul dintre balansoare.

— Cum ți-am mai spus și aseară, Chloe, poți face o șmecherie ca să ieși de aici. Își coborî vocea: La ce te gândești? La etichetele lor? Dă numai din cap și zâmbește. Spune: „Da, dr. Gill. Cum spuneți dumneavoastră, dr. Gill. Nu vreau decât să mă fac mai bine, dr. Gill.” Fă asta și ai să fii următoarea care iese pe ușă după Peter, de acum în

câteva zile. Amândouă vrem asta. Iar atunci o să-ți trimit nota de plată pentru sfatul meu.

M-am forțat să zâmbesc. Din ceea ce văzusem până în momentul acela, Rae era o pacientă model. Și-atunci de ce se mai afla aici?

— Cât durează în medie o internare? am întrebat. Ea se tolăni pe canapea.

— Vreo două luni, cred.

— L-luni?

— Peter cam atât a stat. Tori e de ceva mai multă vreme. Derek și Simon, de vreo trei luni.

— Trei luni?

— Așa cred. Dar s-ar putea să greșesc. Înainte de tine, Liz și cu mine am fost bobocii. Trei săptămâni pentru fiecare dintre noi, pentru mine cu doar câteva zile mai mult decât ea.

— M-mi s-a spus că nu voi sta aici decât vreo două săptămâni.

Ea ridică din umeri.

— Atunci, bănuiesc că la tine e altfel, norocoaso.

— Sau au vrut să spună că două săptămâni era *minimum*?

Își întinse piciorul ca să mă înghiontească în genunchi.

— Nu mai face fața asta așa de tristă. Ai o companie bună, nu?

Am izbutit să schițez un zâmbet.

— În parte.

— Fără glumă, hm? Cu Peter și Liz plecați, am rămas lipiți de Frankenstein și VIP-uri. Și fiindcă veni vorba, Regina Victoria s-a sculat și... aproape că vorbește.

— Hmm?

Își coborî și mai mult vocea.

— E îmbuibată cu medicamente și cu totul dusă.

Probabil că păream îngrijorată, fiindcă s-a grăbit să adauge:

— O, nu-i normal deloc. Nu-i fac asta nimănui în afară de Tori, iar ea o vrea. Este prințesa pastilelor. Dacă nu-și primește porția la timp, se duce și le cere. Odată, într-un weekend, au rămas fără, așa că i-au dat un mesaj pe pager lui dr. Gill pentru re aprovizionare, și mamă Doamne... Rae scutură din cap. Tori a fugit în cameră, s-a încuiat pe dinăuntru și n-a mai vrut să iasă până când nu i-a adus cineva medicamentele. Apoi a pârât personalul la mămica și a fost un scandal monstru. Mămica are strânse legături cu conducerea Sanatoriului Lyle. În orice caz, azi este complet dopată, așa că n-ar trebui să ne dea bătăi de cap.

Când doamna Talbot ne-a adunat pentru cină, mi-am dat seama că nu-i povestisem lui Rae că-i urmasem sfatul și căutasem informații despre omul de serviciu mort.

Tori a venit să ia masa cu noi – cu trupul, cel puțin. Tot timpul

cinei n-a făcut decât să repete pentru un rol în următorul film cu zombi, fără expresie, ducându-și metodic furculița la gură, uneori cu mâncare. Îmi părea rău pentru ea și în același timp îmi dădea fiori.

Nu eram singura cu nedumeriri. Rae se încorda la fiecare îmbucătură, de parcă aștepta ca „vechea Tori” să sară în sus și să-și bată joc de mâncatul ei. Simon s-a străduit să poarte o conversație cu mine, strecurând, de încercare, câte o întrebare în direcția lui Tori, de parcă bănuia că ea doar făcea pe mortu-n păpușoi, căutând simpatie.

După această cină care nu se mai sfârșea, toți am șters-o, ușurați, la treburile noastre – Rae și cu mine la strânsul mesei, băieții la dusul gunoierului și sortarea reciclabililor. Mai târziu, Rae a avut un proiect la care să lucreze, iar doamna Wang le avertizase pe surori că voia ca Rae să-l facă fără ajutorul nimănui.

Prin urmare, după ce i-am spus domnișoarei Van Dop că mă întorc imediat, m-am dus sus, la mine în cameră, să-mi iau iPod-ul. Când am deschis ușa, am găsit un bilețel împăturit pe podea.

Chloe,

Trebuie să vorbim. Vino în spălătorie la 7.15.

Simon

Am împăturit bilețelul în patru. Oare Derek îl pusese pe Simon să-mi dea întâlnire, văzând că nu mă pierd cu firea când mă făcuse necromantă? Spera că-i voi da un răspuns mai mulțumitor fratelui său?

Ori Simon voia să reluăm discuția din bucătărie, când mă întrebaseră despre Liz? Poate că nu eram eu singura îngrijorată pentru ea.

Am coborât scările la șapte și un pic și am folosit timpul rămas ca să caut stafia, percheziționând spălătoria, trăgând cu urechea și uitându-mă peste tot. O dată voiam și eu să văd sau să aud o stafie, dar nici un semn.

Oare puteam intra în contact cu ea? Sau era doar un drum cu sens unic și trebuia să aștept până alegea vreuna dintre ele să-mi vorbească? Aș fi vrut să testez asta strigând, însă Derek mă mai prinsese o dată vorbind singură. Nu voiam să risc și cu Simon.

Așa că doar m-am plimbat, mintea mea alunecând automat în spatele obiectivului unei camere de filmat.

— ...uite..., șopti o voce, atât de încet și de ușor că a sunat ca vântul prin iarbă,...vorbește cu...

O umbră se ivi pe deasupra umărului meu. Mi-am făcut curaj să văd o imagine de groază și mi-am ridicat ochii, dând de... mutra lui Derek.

— Întotdeauna ești așa agitată?

— D-de unde-ai apărut?

— De pe scară.

— Așteptam pe alt... M-am oprit și i-am cercetat expresia. E mâna ta, nu? Tu l-ai pus pe Simon să trimită...

— Simon n-a trimis nimic. Știam că n-ai să vii dacă te chem eu. Dar Simon? Se uită la ceas. Pentru Simon ai venit și mai devreme. Deci, ai căutat?

Așadar, despre asta era vorba.

— Vrei să spui cuvântul Ala? Nec... Mi-am ținut buzele, testându-l. Necromant? Așa ai zis?

Flutură din mână la pronunția cuvântului. N-avea importanță. Se rezemă de perete, încercând să pară degajat, poate dezinteresat. Degetele strânse îi trădau nerăbdarea de a-mi auzi răspunsul. De a-mi vedea reacția.

— Ai căutat? Întrebă din nou.

— Da. Și, ei, bine, nu prea știu ce să zic.

Își trecu palmele peste jeansi, de parcă le ștergea.

— Bine. Deci ai căutat și...

— N-a fost ceea ce mă așteptam.

Își trecu din nou palmele peste jeansi, apoi își strânse pumnii. Își încrucișă brațele la piept. Le desfăcu iar. Am privit în jur, prelungind suspansul, făcându-l să se aplece înainte, aproape plesnind de nerăbdare.

— Deci..., zise el.

— Păi, trebuie să recunosc... Am tras adânc aer în piept. Nu mă dau în vânt după jocurile pe calculator.

Își miji ochii, două fante subțiri, și fața i se strâmbă.

— Jocuri pe calculator?

— Jocuri video? RPG-uri? Am jucat vreo câteva, dar nu de genul despre care vorbești tu.

Se uită la mine, îngrijorat, de parcă începea să fie convins că într-adevăr mi se potrivește locul într-un ospiciu pentru copii nebuni.

Dar dacă voi jucați așa ceva, i-am zâmbit eu senină, atunci cu siguranță mi-ar plăcea să încerc și eu.

— Ce?

— Jocurile. Pe roluri, nu? Însă nu cred ca necromantul este pentru mine, deși apreciez sugestia.

— Sugestia..., repetă el, încet.

— Să joc rolul unui necromant. Asta m-ai pus să caut, nu?

Gura i se căscă și ochii i se rotunjiră în cap când înțelese:

— Nu, n-am vrut să spun...

— Bănuiesc c-ar putea fi mișto să joci rolul unui personaj care poate invoca morți, dar e doar... știi tu, nu mi se potrivește cu adevărat. Un pic prea macabru. Prea emo, știi? Mai curând joc un rol

de magician.

— Eu nu...

— Adică nu trebuie să fii un necromant? Mersi. Apreciez sincer ca-ți faci timp să mă simt bine-venită aici, Așa de drăguț din partea ta.

În timp ce-l fixam cu un zâmbet dulceag, a priceput la sfârșit că-l luam peste picior. S-a întunecat brusc la față.

— Nu te invitasesm la un joc, Chloe.

— Nu? Am făcut ochii mari. Atunci de ce m-ai trimis la site-urile alea despre necromanți? Care mi-au arătat tablouri cu smintiți adunând armate de zombi în putrefacție... Așa te distrezi tu, Derek? Băgând în sperieți nou-veniții? Ei, bine, ți-ai făcut numărul, dar dacă mă mai încolțești o dată sau mă mai ademenеști în pivniță...

— Să te ademenesc? Încercam să stau de vorbă cu tine.

— Nu! Mi-am ridicat privirea, pironind-o în ochii lui. Încercai să mă sperii. Mai încearcă o dată și te spun surorilor.

Când scrisesem replicile în minte, fuseseră puternice și sfidătoare – fata cea nouă înfruntându-l pe băiatul brută. Dar când le-am rostit, au sunat ca amenințările cu pâra ale unei mucoase răsfățate.

Ochit lui Derek se înăspriă, devenind tăioși ca niște cioburi de sticlă verde, iar fata i se schimonosi în ceva nu foarte omenesc, umplându-se de o mânie care mă făcu să mă dau iute înapoi, la o parte din calea lui, și să mă reped spre scări.

A întins mâna după mine, înclеștându-și degetele pe antebrățul meu. A strâns atât de tare că am țipat, simțind că-mi smulge umărul și mă ridică de la podea. Mi-a dat drumul și m-am prăbușit pe pardoseală.

Pentru o clipă, am rămas acolo, grămadă, ținându-mi brațul la piept și clipind des, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase. Apoi umbra lui m-a acoperit iar și m-am adunat cu greu, reușind să mă ridic în picioare,

Întinse mâna spre mine:

— Chloe, eu...

M-am dat înapoi, clătinându-mă, mai înainte să mă poată atinge. A zis ceva. N-am auzit. Nu m-am uitat la el. Doar am luat-o la fugă spre scări.

Nu m-am oprit până n-am ajuns în camera mea. Apoi am stat cu picioarele încrucișate pe pat, trăgând adânc aer în piept. Umărul îmi ardea. Când mi-am suflecat mâneca am văzut câte un semn roșu de la fiecare deget al lui.

M-am uitat lung la urme. Nimeni nu mă bruscase vreodată până atunci. Părinții mei nu mă loviseră niciodată. Nu-mi dăduseră niciodată vreo palmă, nici măcar nu mă amenințaseră cu vreuna. Nu eram genul de fată care să se ia la bătaie, cu pumnii sau cu ghearele. Desigur, mai fusesem împinsă, îmbrâncită, înghiontită... dar înșfăcată

și aruncată cât colo?

Mi-am tras mâneca în jos. Eram surprinsă? Derek mă făcuse să mă simt speriată de la cea dintâi întâlnire la cămară. Când îmi dădusem seama că el trimisese biletul, ar fi trebuit să fac stânga-mprejur. Dacă ar fi încercat să mă oprească, ar fi trebuit să tip. Dar nu, musai să fiu eu șmecheră. Să fiu isteată. Să-l înțep.

Totuși nu aveam nici o dovadă, în afară de petele roșii de pe braț, care deja începuseră să se șteargă. Chiar dacă le-aș mai fi avut când le-aș fi arătat surorilor, Derek ar fi putut spune că eu îl chemasem în pivniță și alunecasem pe scări, iar el mă prinsese de braț ca să mă oprească. La urma urmelor, eu eram cea diagnosticată cu schizofrenie. Cu halucinațiile și paranoia, era de așteptat.

Trebuia s-o scot la capăt singură.

Ar trebui s-o scot la capăt singură.

Dusesem proverbiala viață ocrotită. Întotdeauna știusese că asta însemna că îmi lipsește experiența de viață de care aș fi avut nevoie ca să devin scenarist. Asta era șansa mea să încep să mi-o dobândesc.

Aveam s-o scot la capăt. Dar ca s-o scot la capăt, trebuia să știu exact cu ce aveam de-a face.

Am luat-o pe Rae deoparte.

— Mai vrei să vezi fișele lui Simon și Derek? am întrebat-o.

Ea încuviință din cap.

— Atunci o să te ajut să pui mâna pe ele. La noapte.

paisprezece

AM GĂSIT-O PE DOAMNA TALBOT pregătind masa pentru gustarea de seară. Batoane de morcovi și sos pentru a le înmuia. Delicios. Cu toate nemulțumirile mele în privința lui Annette, cel puțin, acasă, întotdeauna puteam conta pe negrese¹⁴.

— Vă e foame, fetelor? Nu mă miră. Nimeni n-a mâncat prea mult la cină.

Ea ne întinse platoul. Am luat fiecare câte un baton și l-am înmuiat.

— Chloe și cu mine ne gândeam, doamnă T., la Tori, zise Rae.

Ea așeză platoul pe masă, dând din cap cu ochi triști.

— Știu, dragă. Suferă foarte tare din pricina plecării lui Liz. Au fost foarte apropiate. Sunt sigură că se va simți mai bine de îndată ce vor putea să vorbească, dar până atunci se poate simți ceva mai deprimată, până îi dăm... medicamentele în dozele potrivite. O să avem nevoie ca voi, fetelor, să fiți superdrăguțe cu ea.

— Desigur, zise Rae, lingându-și sosul de pe deget. Ne întrebam, totuși, dacă n-ar fi mai simplu pentru ea să fie singură în cameră. Eu aș putea să dorm în camera lui Chloe.

Doamna Talbot îi întinse lui Rae un șervețel.

— Nu vreau s-o izolez prea mult, dar, da, ar fi probabil mai bucuroasă să fie singură, deocamdată.

— Numai deocamdată? Sora zâmbi.

— Nu, poți să te muți definitiv în camera lui Chloe, dacă asta vă aranjează pe amândouă.

În vreme ce Tori se afla la parter, uitându-se la televizor, Rae a început mutatul, de parcă s-ar fi temut ca domnișoara Van Dop sau dr. Gill să nu voteze împotriva schimbării.

Îmi întinse un teanc de tricouri.

— E vorba de Simon, nu?

— Hmm?

— Vrei să știi de ce se află aici Simon.

— Nu...

Își puse jeansii pe brațe și-mi făcu semn să ies.

Voi doi sporovăiți la fiecare masă. La început am crezut că poate se folosește de tine ca să scape de Tori de pe urmele lui, dar ea nu i-a dat nici o atenție astăzi iar el a continuat să sporovăiască.

— Eu nu...

— Hei, îți place de el. Asta-i bine.

Deschise sertarul de jos al comodei lui Liz. Era gol – orice urmă a ei dispăruse cat fusesem eu la ore.

— Mie nu-mi place de tip, dar asta e doar părerea mea. Poate că se poartă cu nasul pe sus față de mine pentru că eu nu sunt în liga lui.

— Ligă?

Ridică o pereche de jeansi și-mi arată eticheta.

— Vezi tu pe altcineva în locul ăsta purtând jeansi de Wal-Mart? Aici este un sanatoriu privat. Trebuie să plătești și pun pariu că te costă mai mult decât la Motel 615. Eu sunt desemnată caz caritabil.

— Eu...

— E mișto. Te porți frumos cu mine. La fel se purta Peter și... Aruncă o privire întunecată prin noua ei cameră. Și Liz. Derek e măgar cu toată lumea, așa că n-o lua personal. Dacă nu mi se întoarce spatele decât de către Simon și Tori, pot suporta foarte bine. De aceea cred că ăștia doi sunt făcuți unul pentru altul. Însă dacă tu îl placi pe el și el pe tine – ce treabă am eu? Dar ești deșteaptă când vrei să verifici ce-i în spatele lui.

O luă înapoi spre camera ei, cu mine în urma sa.

Mama prietenei mele a făcut asta cu tipul cu care trebuia să se mărite. A descoperit că el avea trei copii despre care nu suflase nici un cuvânt. Îmi rânji peste umăr și adăugă: Sunt aproape convinsă că Simon n-are copii, dar nu se știe niciodată.

În timp ce ne ocupam cu golitul sertarelor ei, m-am gândit dacă

n-ar fi bine să las povestea să continue așa. Însă nu voiam să creadă că eram genul de fată care, de cum ajunge într-un loc nou, imediat începe să pună ochii pe băieți. Dacă nu eram încă pregătită să le spun surorilor despre Derek, trebuia totuși să spun cuiva. În felul acesta, aș fi avut un susținător pentru varianta mea, dacă mai târziu aș fi avut nevoie.

— Nu e vorba despre Simon, i-am spus când ne-am întors în camera ei, după ce terminasem cu hainele. Ci despre Derek.

Ea tocmai se pregătea să dea jos o fotografie de pe perete și o scăpă din mâini, înjurând, în timp ce eu salvam fotografia prinzând-o în cădere.

— Derek? Ți place...

— Doamne, nu. Vreau să spun că pe Derek îl verific eu – și nu în felul acela.

Ea răsuflă ușurată și se sprijini de perete.

— Slavă Domnului. Știu unele fete care se dau în vânt după brute, dar e pur și simplu dezgustător.

Roși când luă fotografia de la mine și se întinse după alta.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e vina lui, toată asta., Nu găsea cuvântul.

— Trânta cu pubertatea.

Un rânjel.

— Exact. Ar trebui să-mi pară rău pentru tip, dar e greu când atitudinea lui e la fel de urâtă cum îi e și fața. Se opri, cu fotografia în mână, și se uită peste umăr la mine. Asta este? A... făcut ceva?

— De ce? Are antecedente în asta?

— Depinde ce se înțelege prin asta. Purtare grosolană, da. Un ticălos, da. Ne ignoră, mai puțin atunci când nu are de ales și, crede-mă, nu se plânge nimeni. Deci ce-a făcut?

Mi-am cumpănit cuvintele. Nu voiam ca ea să insiste să mă duc să vorbesc cu surorile, așa că am trecut sub tăcere partea cu aruncatul-cât-colo și nu i-am spus decât că mă urmărise, apărând pe neașteptate când eram singură.

— A, te place.

Îmi întinse să țin una dintre fotografii.

— Nu, nu e asta.

— Î-hm. Ei, bine, poate că ai vrea tu să nu fi fost asta, dar eu sunt sigură că așa sună. Poate că tu ești genul lui de fată. La școala mea, e un tip care-mi place mie, din echipa de baschet. E chiar mai înalt decât Derek, dar întotdeauna se simte atras de fete minione, ca tine.

Am mai luat o fotografie de la ea.

Nu e vorba de asta. Sunt absolut sigură.

Deschise gura și am simțit un val de exasperare. De ce de fiecare dată când o fată spune că un băiat o sâcăie, e concediată cu o, *el doar*

te place, de parcă asta face lucrurile okay.

Văzându-mi expresia, Rae își închise brusc gura și mai dădu o fotografie jos.

Am spus:

— Mă sperie de moarte și vreau să văd ce scrie în fișa lui. Dacă există vreun motiv să fiu îngrozită. Dacă are, știi tu, o problemă.

— Asta-i o mutare isteată. Si îmi pare rău. Dacă te sperie, treaba e serioasă. Nu glumesc. O să vedem la noapte cum stau lucrurile.

cincisprezece

CULCALREA LA SANATORIUL LYLE era la nouă, iar stingerea luminilor și regula de a nu vorbi intrau în vigoare o oră mai târziu, când surorile se retrăgeau.

La etaj, pe fiecare aripă, era câte un dormitor pentru sora desemnată responsabilă. Liz spusese că nu există nici o ușă care să lege aripa băieților de cea a fetelor, dar, potrivit lui Rae, exista una între camerele surorilor, care le îngăduia accesul rapid la întregul etaj în caz de urgență.

Așadar, deși Rae a jurat că doamna Talbot adormea iute și avea un somn greu, trebuia să ținem seama și de domnișoara Van Dop. O descindere făcută devreme ar fi fost prea riscantă. Rae a fixat alarma ceasului său sport de mână la 2.30 și ne-am culcat.

La 2.30, casa era nemișcată și cufundată în liniște. Prea nemișcată și prea cufundată în liniște. Fiecare scârțâit al dușumelei răsună ca o împușcătură. Iar în casa veche mai toate scândurile dușumelei scârțâiau.

Rae m-a urmat până în bucătărie, unde am luat două cutii de suc din frigider și le-am pus pe blatul bufetului. Apoi am deschis ușa camării, am aprins lumina și ne-am întors pe hol, lăsând ușa pe jumătate deschisă.

Biroul lui dr. Gill era în capătul de vest, lângă scara băieților. Rae verificase încuietoarea cu o săptămână înainte. Era doar o yală de interior obișnuită, nu mai complicată decât genul pe care o poți deschide cu o monedă. Sau cel puțin așa zicea ea. Eu nu avusesem niciodată vreun motiv să sparg vreo încuietoare de casă – probabil pentru că nu aveam frați sau surori. Prin urmare, am privit-o și mi-am luat notițe în minte. Făcea și asta parte din dobândirea experienței de viață.

Rae o urmărise o dată pe dr. Gill când îi scosese fișa la una din ședințele de terapie, așa că știa unde le tine. Biroul avea o imprimantă multifuncțională, care făcea lucrurile mai ușoare. Eu am stat de pază. Singura poticneală a fost când ea a copiat paginile, zip-zapul capului de scanner fiind destul de zgomotos ca să-mi întindă nervii la

maximum. Dar fișele trebuie să fi fost scurte pentru că în momentul în care m-am uitat în birou, ea terminase de făcut copiile și le punea înapoi în dosar.

Îmi întinse două foi, împăturite pe jumătate, apoi puse dosarul înapoi în sertar. Ne-am retras din birou. Când înclua din nou yala, inconfundabilul scârțâit al dușumelei ne-a înghețat pe amândouă. Un lung moment de liniște s-a scurs. Apoi un nou scârțâit. Cineva cobora pe scara băieților.

Am șters-o, lipăind în picioarele goale pe hol. Ajungând la ușa întredeschisă a bucătăriei, ne-am repezit înăuntru și apoi în camera deschisă.

— Hai, i-am suflat eu. Ia odată ceva de pe raft.

— Nu găsesc batoanele crocante de orez. Știu că mai erau câteva, săptămâna trecută.

Băieții probabil...

M-am oprit, apoi am sâsâit.

— Vine cineva. Lumina!

A stins întrerupătorul în exact același timp ce eu am tras ușa, lăsând-o doar puțin crăpată. Când m-am uitat prin deschizătură, Derek se oprise dincoace de ușa bucătăriei. Nu aprinse becul, ci se uită în jur, iar razele lunii care pătrundeau pe fereastră îi luminau slab fața. Își plimbă privirea prin bucătărie, apoi și-o pironi pe ușa cămării.

Am deschis-o și am ieșit.

— Grisine? l-am întrebat, ridicând o cutie.

Se uită la mine și, pentru o fracțiune de secundă, am rețrăit scena din pivniță, când zburasem prin aer. Zâmbetul mi se șterse și i-am îndesat cutia în mână.

— Ne luam ceva de ronțăit, zise Rae.

El continua să mă privească, mijindu-și ochii.

— Iau eu sucul, zise Rae, strecurându-se printre noi.

Derek se uită la cutiile pe care le lăsaserăm pe blatul bufetului. Dovada că nu făceam decât să prădăm cămara Fusese ideea mea și credeam că e deosebit de deșteaptă, dar când privirea lui s-a întors către mine, mi s-a ridicat părul pe ceafă, căci am înțeles că nu-l dusesem.

Am făcut un pas înainte. Pentru o secundă, n-a făcut nici o mișcare, iar tot ce puteam auzi era respirația lui, și-i simțeam clar forța trupului uriaș, conturat în fața mea.

El făcu un pas în lături.

În timp ce treceam pe lângă el, luă o pungă de grisine din cutie și mi-o întinse.

— Ai uitat astea.

— Da. Mersi.

Am luat-o și-am fugit pe hol, cu Rae după mine Derek ne-a urmat,

dar a luat-o în partea cealaltă, către aripa băieților. Când am cotit ca să urc scările, am aruncat o privire în lungul holului. El se opri în dreptul biroului lui dr. Gill și se uita lung la ușă.

Am stat în pat, cu lumina stinsă, vreun sfert de oră, un timp destul de lung pentru ca Derek fie să le spună surorilor despre noi, fie să se ducă înapoi la culcare. Îmi treceam încontinuu degetele peste foile pe care le vârașem sub elasticul pantalonilor de pijama. În cele din urmă, Rae se furișă până la patul meu, cu lanterna în mână.

— A fost cât pe-aci, zise ea.

— Crezi c-o să ne părăscă surorilor?

— Nah. Și el venise tot după ceva de mâncare. N-o să îndrăznească să ciripească.

Deci absolut întâmplător Derek coborâse după ceva de mâncare tocmai când spărgeam noi biroul lui dr. Gill? Uram coincidențele, dar cu siguranță imprimanta nu făcuse atâta zgomot cât s-o audă el de la etaj,

Am scos hârțiile și le-am netezit pe cuvertură.

— Asta-i a lui Derek, șopti Rae, când lumină pagina cu lanterna.

Am scos a doua pagină și-am ridicat-o.

— O vrei pe-a lui Simon?

Ea clătină din cap.

— Asta e a doua pagină a fișei lui Derek. Nu era nici una pentru Simon.

— N-ai putut s-o găsești?

— Nu, nu exista nici una. Compartimentele din sertar sunt marcate cu numele noastre, apoi sunt marcate din nou fișele din dosare. Nu exista nici un compartiment pentru Simon.

— Asta-i...

— Ciudat, știu. Poate că o țin în altă parte pe-a lui. Oricum, tu o voiai pe-a lui Derek, deci mi-am zis că n-avea rost să pierd vremea căutând-o pe-a lui Simon. Acum hai să vedem de ce se află Frankenstein aici. Puse fasciculul de lumină în capul paginii. Derek Souza. Data nașterii, bla-bla-bla. Mută lumina la secțiunea următoare. Îhm. A fost adus la Sanatoriul Lyle de o agenție pentru protecția copilului. Nici o mențiune despre tatăl ăla de care vorbesc ei mereu. Dacă e implicată protecția copilului, atunci poți să pariezi că nu e nici pe departe un tatăl model. A, uite-aici. Diagnostic... tulburare de personalitate antisocială. Rae pufni în râs. Zău? Spune-mi ceva ce nu știu. Chiar e o boală? Să fii mitocan? Ce fel de medicamente se dau pentru asta?

— Oricare ar fi, n-au efect.

Ea rânji.

— Asta-i clar. Nu-i de mirare că stă aici de atâta vreme...

Se auzi aprinzându-se lumina de pe hol. Rae plonjă patul ei, lăsând lanterna în urmă. Am stins-o și am auzit ușa de la baie închizându-se. Când am făcut un gest să-i arunc lanterna, ea clătină din cap, apoi se ridică și șopti:

— Termină de citit. Dacă găsești ceva interesant, îmi spui dimineată.

Oricine era cea din baie – Tori sau doamna Talbot – păru să stea o veșnicie. Până să fie trasă apa la toaletă, Rae adormise. Am mai așteptat câteva minute, apoi am aprins iarăși lanterna și am citit.

Cu fiecare propoziție, ghemul de spaimă din stomacul meu creștea. Tulburarea de personalitate antisocial nu avea nici o legătură cu comportamentul grosolan. Însemna cineva care arăta o totală desconsiderație pentru ceilalți, căruia îi lipsea capacitatea de empatie – se pună în locul altuia. Tulburarea era caracterizată de un temperament violent și accese de furie, care îi faceau și mai rău. Dacă nu înțelegeai că îi faci rău cuiva, ce te putea face să te oprești?

Am trecut la pagina cealaltă, notată „fundal”.

Efectuarea unei verificări standard a fundalului cazul DS s-a dovedit dificilă. Nu s-a găsit nici un certificat de naștere sau alt act de identificare. Se poate să existe, dar lipsa unei informații concrete despre primii lui ani de viață face imposibilă căutarea obișnuită. Potrivit spuselor lui DS și ale fratelui său prin adopție, SB, Derek a venit să locuiască împreună cu ei pe la vârsta de aproximativ cinci ani. DS nu-și amintește – sau refuză să vorbească – detalii din viața lui de mai-nainte, deși răspunsurile lui sugerează că probabil a fost crescut într-un așezământ instituțional.

Tatăl lui Simon, Christopher Bae, se pare că a luat de facto custodia lui DS, fără nici o înregistrare a un adopții oficiale sau a unui acord de adopție. Băieții au fost înscriși la școală ca „Simon Kim” și „Derek Brown”. Motivul numelor false nu se cunoaște.

Documentele școlare sugerează că problemele comportamentale ale lui DS au debutat în clasa a șaptea, Nu a fost niciodată un copil prietenos sau vesel, și a devenit din ce în ce mai posac, izolarea sa fiind punctată de accese de mânie nejustificată, adesea culminând cu izbucniri violente.

Izbucniri violente...

Vânătăile de pe brațele mele zvâcneau și, fără să-mi dau seama, mi le-am masat, tresărind de durere.

Nici un incident n-a fost documentat cum trebuie, făcând imposibil un studiu metodic complet al progresului afecțiunii. DS pare să fi evitat exmatricularea sau alte măsuri disciplinare drastice, până în momentul unei altercații, descrise de martori ca „o bătaie normal din curtea școlii”. DS i-a atacat violent pe trei tineri în ceea ce polițiști suspectează a fi fost o mânie alimentată chimic. O revărsare de adrenalină ar putea explica, de

asemenea, manifestarea forței extraordinare observate de martori. Până la intervenția autorităților, unul dintre tineri a suferit fracturi ale coloanei. Medicii specialiști se tem că nu va mai putea merge niciodată.

Pagina scrisă la un singur rând cu detalii despre “fundal” continua, dar cuvintele mi s-au șters din fața ochilor și tot ce mai puteam vedea era podeaua peste care am trecut în viteză când Derek mă aruncase prin spălătorie.

Forța extraordinară...

Izbucniri violente...

Nu va mai putea merge niciodată...

O expediareă pe Liz pentru că aruncase creioane și borcănase de gel de păr, și îl păstrau pe Derek? Un tip imens, cu antecedente de furie violentă? Cu o tulburare mintală care însemna că nu-i păsa pe cine rănea și cât de rău?

De ce nu mă prevenise și pe mine nimeni?

De ce nu era închis?

Am vârat paginile sub saltea. Nu mai aveam nevoie să citesc și restul. Știam ce trebuia să scrie. Că i se dăduseră medicamente. Că fusese reabilitat. Că era cooperant și nu arătase nici un semn de violență cât timp stătuse la Sanatoriul Lyle. Că situația lui era sub control.

Mi-am luminat cu lanterna brațul. Urmele de degete deveniseră vineții.

șaisprezece

DE FIECARE DATĂ CÂND ADORMEAM, mă pomeneam captivă în acel loc ciudat dintre somn și veghe, în care mintea mea cernea amintirile de peste zi, încurcându-le și deformându-le. Eram din nou în pivniță, Derek prinzându-mă de braț și aruncându-mă în capătul celălalt al camerei. Apoi mă trezeam într-un spital, cu doamna Talbot la căpătâiul patului, spunându-mi că n-am să mai merg niciodată.

Când s-au auzit în ușă ciocăniturile de deștepta mi-am îngropat capul sub pernă.

— Chloe? Doamna Talbot deschise ușa. Astăzi trebuie să te îmbraci înainte de a cobori.

Mi s-a strâns stomacul. Cu Liz și Peter plecați, oare decisese că ar trebui să luăm micul dejun toți odată. Nu puteam da ochii cu Derek. Pur și simplu nu puteam.

— La opt, sosește mătușa ta să te ia la un mic dejun. Trebuie să fii gata când vine ea.

Am dat drumul pernei din strânsoarea mea mortală și m-am ridicat.

— Ești supărată pe mine, nu-i așa, Chloe?

M-am oprit din învârtitul ouălor jumări din farfuria mea și-am ridicat privirea. Fața mătușii Lauren era umbrită de îngrijorare. O semilună întunecată sub fiecare ochi arăta că nu dormise destul. Nu remarcasem cearcănele astea mai devreme, ascunse sub fard, până ce nu ajunseseră în lumina neanelor de la Denny's.

— Supărată de ce? am întrebat.

Un râs scurt.

— Păi, nu știu. Poate pentru că te-am aruncat într-un sanatoriu cu străinii și am dispărut.

Am lăsat furculița jos.

— Nu m-ai „aruncat” tu. Școala a stăruit să mă internez acolo, iar sanatoriul a stăruit ca tu și tata să stați deoparte până mă acomodez. Nu sunt copil mic. Înțeleg ce se petrece.

Ea răsuflă, destul de zgomotos cât să se audă pe deasupra tumultului din restaurantul aglomerat.

— Am o problemă, am continuat. Trebuie să învăț cum s-o stăpânesc, iar asta nu mai e vina ta sau a tatei. Se aplecă spre mine.

— Dar nu e nici a ta. Ai înțeles și asta, nu? Este o condiție medicală. N-ai făcut nimic s-o provoci.

— Știu.

Am ronțăit puțin din pâinea mea prăjită.

— Ai o atitudine foarte matură în privința asta, Chloe. Sunt mândră de tine.

Am dat din cap și am continuat să ronțăi. Semințele din gemul de zmeură îmi trosneau între dinți.

— O, și am ceva pentru tine.

Căută în poșetă și scoase o pungă de sandviciuri. Înăuntru era lăntișorul meu cu rubin.

— Au sunat surorile de la sanatoriu și mi-au spus că îi simți lipsa. Tatăl tău a uitat să-l ia de la spital, când ai plecat tu.

L-am luat, pipăind pandantivul familiar prin plasticul pungii, apoi i l-am dat înapoi.

— Va trebui să mi-l ții tu. Nu am voie să port bijuterii la sanatoriu.

— Nu-ți face griji, am vorbit deja cu surorile. Le-am spus că este important pentru tine și au fost de acord să te lase să-l ții.

— Mersi.

— Să ai grijă să-l porți, totuși. Ca să nu ne trezim iar că lipsește.

Am scos lăntișorul din pungă și mi l-am pus la gât. Știam că era o superstiție prostescă, dar chiar mă făcea să mă simt mai bine. În siguranță, cred. O amintire de la mama și ceva ce purtasem atâția ani încât fusese tare ciudat să nu-l mai am.

— Nu pot să cred că tatăl tău l-a lăsat la spital, zise ea, clătinând

din cap. Dumnezeu știe când și-ar fi adus aminte, mai ales acum, că și-a luat din nou zborul în străinătate.

Da, tata plecase. M-a sunat pe telefonul mobil al mătușii Lauren ca să-mi explice că a trebuit să plece la Shanghai, noaptea trecută, într-o călătorie de afaceri urgentă. Ea era furioasă pe el, dar nu vedeam ce mai conta, de vreme ce eu locuiam la sanatoriu. El aranjase deja să-și ia o lună de concediu când aveam să ies și preferam să-l știu cu mine atunci.

Mătușa mi-a vorbit despre planul ei de a face „o călătorie, noi, fetele, la New York” când aveam să fiu externată. Nu avusesem inima să-i spun că mai degrabă aș fi stat pur și simplu acasă, să-l văd pe tata, să-mi văd prietenii. Întoarcerea la viața normală avea să fie cea mai potrivită sărbătorire post-Sanatoriul Lyle pe care mi-o puteam imagina.

Viața mea normală...

M-am gândit la stafii. Oare avea să mai fie vreodată normală viața mea? Aveam să mai fiu *eu* vreodată normală?

Privirea mi-a alunecat peste peisajul fețelor din jur. Era careva de aici o stafie? Cum aș putea ști?

De pildă, tipul ăla în negru care purta un tricou heavy metal și arăta ca și când tocmai ieșise din televizor, de la *I Love '80s*, de pe VH1? Sau femeia aia bătrână, cu păr lung și cărunț și tricou vopsit? Sau chiar tipul ăla în costum care aștepta lângă ușă? Cel puțin până nu se ciocnea cineva de ei, de unde era să știu eu dacă nu erau stafii, așteptând de la mine să le observ?

Mi-am plecat privirea spre sucul meu de portocale.

O, uite o idee, Chloe. Să-ți petreci restul vieții evitând să privești pe cineva în ochi.

— Și, cum te-ai adaptat? Cum te înțelegi cu ceilalți copii?

Cuvintele ei au fost ca o palmă, aducându-mi aminte că aveam probleme mai mari decât stafiile.

Ea zâmbea, întrebarea fiind mai mult o glumă. Evident, trebuia să mă înțeleg bine cu ceilalți copii. Poate că n-oi fi fost eu cea mai prietenoasă fată, dar puteai fi sigur că nici n-aveam să fac valuri sau să dau bătăi de cap. Când mi-am ridicat privirea, zâmbetul îi dispăruse.

— Chloe?

— Hmm?

— E vreo problemă cu ceilalți copii?

— N-nu. Totul e b-b-b...

Mi am auzit dinții clănțănind când mi s-au încleștat fălcile. Pentru oricine mă cunoștea bine, bâlbâiala mea era un stresometru. N-avea nici un rost să spun că totul era bine, dacă nu puteam nici măcar să rostesc minciuna.

— Ce s-a întâmplat?

Apucă în mâini cuțitul și furculița, de parcă ar fi fost gata să le folosească împotriva oricui era responsabil.

— Nu-i nim...

— Nu-mi spun mie că nu-i nimic. Când te-am întrebat despre ceilalți copii, te-ai schimbat la față de parcă ti s-a făcut rău.

— De la ouă. Am pus prea mult sos iute peste ele, Ceilalți copii sunt OK.

Ochii ei îi sfredeliră pe ai mei și am știut că nu scăpasem cu asta.

— Am probleme cu unul singur, dar nu-i mare lucru. Nu te poți înțelege bine cu toată lumea, nu?

— Cine e?

Făcu semn chelnerului care încercase să se apropie cu cafeaua, refuzându-l.

— Nu-ți rostogoli ochii la mine, Chloe. Te afli în sanatoriul ăla să te odihnești, iar dacă te supără cineva...

— Pot să mă descurc.

Își slăbi strânsoarea ucigătoare de pe tacâmuri, le puse jos și netezi șervetul de pânză din fața ei.

— Nu-i vorba de asta, scumpo. Deocamdată, ai destule cu care să-ți bați capul. Spune-mi cine e băiatul ăsta și-o să am eu grijă să nu te mai supere de acum încolo.

— El n-o...

— Deci este un băiat. Care dintre ei? Sunt trei... nu, doar doi au mai rămas. Solidul, nu-i așa? L-am văzut în dimineața asta. Am încercat să mă prezint, dar a plecat fără să-mi dea atenție. Darren, Damian...

M-am oprit înainte s-o corectez. Deja mă păcălise și aflate că persecutorul meu era un băiat. Chiar îmi doream ca, măcar de data asta, să-mi asculte problemele poate și să-mi dea un sfat, dar nu să sară imediat ca să rezolve ea totul.

— Derek, zise ea. Așa îl cheamă. Când m-a ignorat azi-dimineață, doamna Talbot a spus că așa era el. Grosolan. Am ghicit?

El doar... nu e foarte prietenos. Dar asta e-n regulă. Cum am mai spus, nu te poți înțelege bine cu toată lumea, iar ceilalți copii par de treabă. Una dintre fete e cumva arogantă, cum era colega mea de cameră din tabăra de anul trecut. O mai ții minte? Cea care...

— Ce ți-a făcut Derek ăsta, Chloe? zise ea, refuzând să se lase abătută de la subiect. S-a dat la tine?

— N-nu, b-bineînțeles că n-nu.

— Chloe.

Vocea ei se ascuți, bâlbâiala mea dându-mă de gol.

— Asta nu e un lucru pe care să-l ții ascuns. Dacă a făcut ceva necuvenit, îți jur că...

— N-a fost așa. Vorbea. Am încercat să plec, iar el m-a înșfăcat de braț...

— Te-a înșfăcat?

— Pentru, să zicem, o secundă. Doar m-a speriat. Am reacționat eu exagerat.

Se aplecă înainte:

— Ba n-ai reacționat exagerat. Ori de câte ori cineva pune o mână nedorită pe tine este dreptul tău să obiectezi, și să te plângi și...

Și a ținut-o așa tot restul micului dejun. O predică despre „atingerea necuvenită”, de parcă aveam cinci ani. Nu știam de ce era atât de pornită. Nici măcar nu-i arătasem vânătăile. Totuși, cu cât încercam să protestez, cu atât mai furioasă devenea și-am început să mă gândesc că poate tevatura asta nu era, de fapt, pentru că mă supăra un băiat sau pentru că mă înșfăcase de braț. Ea era furioasă pe tata fiindcă plecase, și pe școala pentru că mă silise să mă duc la sanatoriul ăsta, și pentru că nu se putea duce la ei să-i atace, găsise pe cineva pe care *putea* să-l atace, o problemă pe care o *putea* rezolva pentru mine.

* * *

— Te rog, nu, am zis eu, pe când mai trăgeam de timp în mașină, în alee. N-a făcut nimic. Te rog. E destul greu și-așa...

— Tocmai de aceea n-am de gând să-ți fac experiența asta și mai grea, Chloe. Nu caut scandal; eu caut să liniștesc apele. Zâmbi. Medicină preventivă.

Mă strânse încurajator de genunchi. Când eu mi-am întors ochii, uitându-mă pe fereastră, ea a oftat și a oprit motorul.

— Îți promit că voi fi discretă. Am învățat cum să rezolv probleme ca aceasta în mod delicat, pentru că ultimul lucru de care are nevoie victima este să fie acuzată de trăncăneală.

— Nu sunt o vic...

— Băiatul ăsta, Derek, nu va ști niciodată cine s-a plâns. Nici măcar surorile nu vor ști că mi-ai suflat vreo vorbă. O să sădesc cu atenție îngrijorarea, pe baza observațiilor mele profesionale.

— Măcar mai dă-mi vreo două zile...

— Nu, Chloe, zise ea cu fermitate. O să stau de vorbă cu surorile și, dacă e necesar, cu directorii. Ar fi iresponsabil din partea mea dacă n-aș face-o.

M-am întors spre ea, deschizând gura să protestez dar ea deja coborâse din mașină.

Când m-am întors, Tori își revenise. Revenise la ore și la atitudinea ei.

Dacă aș fi scris eu scenariul, aș fi fost tentată să optez pentru o schimbare radicală a caracterului. Tânăra își vede singura prietenă

luată de lângă ea, în parte din pricina unei remarci zeflemitoare pe care o făcuse. Când colegii ei de sanatoriu se strâng în jurul ei, inecând s-o scoată din depresia ei cu sprijin și preocupare ea își dă seama că nu și-a pierdut singura prietenă și jură să fie o persoană mai bună și mai blândă.

În viața reală, totuși, oamenii nu se schimbă peste noapte.

Tori a început prima oră informându-mă că stăteam pe locul lui Liz și că aş face mai bine să nu mă port ca și cum ea nu s-ar mai întoarce. După aceea, a venit după Rae și cu mine pe hol.

Ai luat un mic dejun pe cinste cu mătușica ta? Părinții sunt prea ocupați pentru tine, bănuiesc?

— Sunt sigură că mama ar fi făcut-o. Dar e întrucâtva mai greu pentru ea, fiind moartă și așa mai departe.

O replică zdrobitoare. Tori nici n-a clipit.

— Și ce-ai făcut tu ca să meriți deja o ieșire, Chloe? Asta fost răsplata ta pentru că i-ai ajutat să scape de Liz?

— Ea n-a..., începu Rae.

— De parcă tu ai fi mai brează, *Rachelle*. N-ai putut nici măcar să aștepți să se răcească patul lui Liz înainte să te instalezi cu noua ta amică. Deci, Chloe, care-i treaba cu tratamentul ăsta special?

— Nu e special, zise Rae. Pe tine te scoate tot timpul mama ta în oraș. În cazul lui Chloe, este probabil o răsplată pentru bună purtare. La tine, e doar pentru că mama ta face parte din consiliul de directori.

La vârsta noastră, „buna purtare” nu este deloc un obiectiv pentru care să te bați. Dar nările lui Tori fremătară, și fața i se schimonosi, de parcă Rae îi adresase cea mai gravă insultă cu putință.

— Zău? zise ea. Păi, pe părinții tăi nu-i prea vedem dând pe-aici, nu-i așa, *Rachelle*? De câte ori te-au vizitat sau te-au sunat de când ești aici? Ia să numărăm... a da, zero.

Făcu un zero din degetul mare și arătător.

— Și asta n-are nimic de-a face cu reaua purtare. Pur și simplu nu le pasă.

Rae o împinse în perete. Tori scoase un țipăt să-ți spargă timpanele.

— M-a ars! strigă ea, ținându-se de umăr.

— Te-am împins!

Doamna Wang ieși în fugă din clasă, urmată de Simon și Derek, care rămăsese după ore să discute o temă.

— Rae m-a ars. Are chibrituri sau ceva de genul ăsta, Uite, uite...

Tori trăgea de gulerul tricoului ei.

— Lasă-ți hainele pe tine, Tori, zise Simon, ridicându-și mâinile la ochi. Te rog.

Derek scoase un mormăit gros care suna suspect de aproape de răș.

Rae își ridică mâinile.

— Nici un chibrit. Nici o brichetă. Nimic pe mânecă..

— Văd o foarte slabă urmă roșie, Tori, pentru c-ai fost împinsă, zise doamna Wang.

— Ba m-a ars! Am simțit eu! Ascunde din nou chibrituri. Căutați-o! *Faceți* ceva!

— Ce-ar fi să faci *tu* ceva, Tori? zise Simon, trecând pe lângă noi. Cum ar fi să ne lași în pace.

Ea se răsuși – nu spre el, ci spre Rae – repezindu-se la ea mai înainte să fie prinsă de doamna Wang. Surorile veniră în fugă.

Da, Tori revenise.

șaptesprezece

AM PETRECUT ACEA PRIMĂ ORĂ făcându-mi curaj pentru clipa în care domnișoara Van Dop sau dr. Gill avea să intre în clasă și să-l salte pe Derek la o „consfătuire”, Ar fi trebuit să am încredere în mătușa mea. Când ne-am întors de la micul dejun din oraș, o luase deoparte, în liniște, pe doamna Talbot, spunând că voia să vorbească doar despre progresele făcute de mine. N-a dat nimănui de bănuț. Și nimeni n-a dat buzna ca să-l scoată târâș pe Derek din clasă.

Episodul cu Tori a fost singura ciocnire din altminteri liniștită dimineață. Derek a asistat la toate orele și nu m-a băgat în seamă. Înainte de prânz, s-a dus la ședință cu dr. Gill. Când a ieșit de acolo, eu eram pe hol, așteptând să intru la baie. Înăuntru era Simon, cum făcea întotdeauna înainte de masă. N-am mai cunoscut niciodată un băiat atât de conștiincios în ceea ce privește spălătul înainte de masă.

Mă gândeam dacă nu-i mai bine să trag o fugă până sus la baia fetelor, când ușa lui dr. Gill se deschise, iar silueta întunecată a lui Derek o umplu. Am tras aer în piept. El a ieșit și s-a uitat la mine. Inima îmi bătea cu atâta putere că eram sigură că el o putea auzi, la fel de sigură că el tocmai își promisese porția de reproșuri. Privirile ni se întâlneau. Dădu din cap, mormăi ceva care semăna cu „bună” și se pregătea să treacă pe lângă mine, când ușa de la baie se deschise.

Simon ieși, cu capul în pământ. Mă văzu și îndesă ceva în buzunarul de la spate.

— Hopa. Cred că iar m-am lăfăit la baie, provocând cozi.

— Numai Chloe.

Derek deschise ușa pentru mine. Nu părea deloc furios. Ba chiar mai drăguț ca de obicei. Mătușa mea se părea c-o rezolvase minunat. Ar fi trebuit să am încredere că va reuși.

Când am intrat, Simon i-a spus lui Derek:

— Hei, pe-aici către masa de prânz.

— Începe fără mine. Trebuie să iau ceva din camera noastră.

O pauză. Apoi:

— Stai puțin, și pașii lui Simon îi urmară pe ai lui Derek pe scări.

După masa de prânz, a fost rândul meu să duc gunoiul. Experiență de viață, îmi tot spuneam eu, în timp ce împingeam containerul spre șopron, dând la o parte muștele bâzâitoare venite să arunce o privire mai de aproape. Tot experiență de viață. Nu poți să știi când aș fi avut nevoie de o scenă critică în care protagonistul duce gunoiul.

Râsul meu se împrăștie prin toată curtea. Soarele strălucea, încălzindu-mi fața, copacii și narcisele erau în floare, iar mirosul suav de iarbă proaspăt tunsă aproape acoperea putoarea gunoiului descompus.

Un bun început pentru după-amiaza mea. Mai bun decât mă așteptasem...

M-am oprit. Acolo, în curtea din spatele curții noastre, era o stafie. O fetiță, nu mai mare de patru ani.

Trebuia să fie o stafie. Era singură în curte, jucându-se pe-afară, într-o rochiță cu volane – ca un tort de nuntă, cu fundițe și panglici, cu și mai multe panglici legate în buclele spiralate și mai multe fundițe pe pantofiorii de lac. Arăta ca Shirley Temple coborâtă de pe un afiș de film vechi.

Am aruncat pungile de gunoi în șopron, unde aveau să fie la adăpost de ratonii și sconșii prădători. Pungile bufneau când loveau podeaua de lemn, dar fata, numai douăzeci de pași distanță, nu și-a întors privirea. Am închis șopronul, am venit în spatele ei până la gard și m-am lăsat pe vine, ca să fiu mai aproape de nivel ei.

— Bună, i-am zis.

Se încruntă, de parcă se întreba cu cine vorbeam.

I-am zâmbit.

— Da, te pot vedea. Ai o rochiță drăguță. Am avut și eu una la fel, când eram de vârsta ta.

O ultimă privire șovăitoare peste umăr, apoi se dădu mai aproape.

— Mami mi-a cumpărat-o.

— Tot mami mi-o cumpărase și mie pe-a mea. Îți place?

Ea dădu veselă din cap, zâmbetul luminându-i ochii negri.

— Cred și eu. Eu o adoram pe-a mea. Ce...

— Amanda!

Fetița sări înapoi, aterizând în fund și scoțând un scâncet.

O femeie în pantaloni largi și haină de piele veni în fugă, cu niște chei zornăindu-i în mână, ușa pe care ieșise întindându-se cu zgomot în urma ei.

— O, Amanda, ți-ai murdărit rochița cea frumoasă. Acum trebuie să-ți reprogramez întâlnirea cu fotografii pentru pozele speciale. Femeia se uită urât la mine, apoi își luă fetița în brațe și o porni către

casă. Ti-am spus să nu te duci la gardul ăla, Amanda. Niciodată să nu vorbești cu copiii de acolo. *Niciodată*, auzi?

Nu vorbi cu copiii nebuni. Mă ardea limba să-i strig că nu eram nebuni. Îi confundasem copila cu o stafie, atâta tot.

M-am întrebat dacă existau cărți despre treburile astea. *Cincizeci de metode de a deosebi viii de morți înainte de a fi închis într-o cameră capitonată*. Da-da, sunt sigură că pe asta o găsesc la bibliotecă.

Nu se putea să fiu eu singura persoană din lume care să vadă stafii. Oare era o trăsătură moștenită, ca ochii albaștri? Sau era ceva ce contractasem, ca un virus?

Trebuiau să mai fie și alții. Cum să-i găsesc? Aș putea? Ar trebui?

Bufnetul unor pași m-a anunțat că venea cineva. O persoană vie. Asta era o lecție pe care o învățasem deja stafiile pot țipa, plânge și vorbi, dar nu fac nici un zgomot când se mișcă.

Eram încă în spatele șopronului, ascunsă vederii. Ca atunci când fusesem în pivniță, numai că aici nu m-ar fi auzit nimeni dac-aș fi strigat după ajutor.

Am țâșnit înainte abia când o umbră a apărut pe după colțul șopronului. Simon.

A venit ață către mine, negru la față de mânie. M-am încordat, dar m-am ținut tare.

— Ce-ai spus?

A rostit cuvintele rar, chibzuit, de parcă se lupta să-și țină vocea în frâu.

— Să spun?

— Surorilor. Despre fratele meu. L-ai acuzat de ceva.

— Eu nu le-am spus surorilor ni...

— Mătușa ta, atunci. Bătea darabana în peretele șopronului. Știi despre ce vorbesc. Tu i-ai spus ei, ea le-a spus surorilor, apoi dr. Gill l-a luat pe Derek la o întrevedere specială înainte de prânz și l-a avertizat să nu te mai supere. Dacă o mai face, îl expediază.

— Ce?

— Un cuvânt de la tine și a zburat. Transferat.

Pe gât, îi zvâcnea o venă.

— A fost *perfect* de când a ajuns aici. Acum, dintr-o dată, după o problemă cu tine, e pus pe lista neagră. Dacă numai se *uită* la tine mai ciudat, a zburat de-aici.

— E-e-eu...

— S-a întâmplat ceva între voi doi, seara trecută nu-i așa? Derek a urcat în cameră absolut îngrozit. A spus că a stat de vorbă cu tine și a dat-o-n bară. Asta-i tot ce mi-a spus mie.

Am cântărit în minte adevărul – că nu intenționasem să-l vorbesc de rău pe Derek. Fusesem tăcută la micul dejun, iar mătușa mea își închipuise că eram supărată. Dar asta putea suna de parcă aș fi făcut

pe bosumflata, vrând de fapt ca ea să mă tragă de limbă.

Iar atitudinea lui Simon mă călca pe nervi. Era pornit să mă acuze pe mine că am inventat ceva, luându-l pe nedrept ca țintă pe bietul său frate, greșit înțeles.

— Era cald în restaurant, am zis eu. Și de-aia mi-am suflecat mânecile.

— Ce?

Am ridicat-o pe stânga, arătându-i patru vânătăi, întunecate ca petele de cerneală. Simon păli.

— Mătușa mea a vrut să știe ce s-a întâmplat. Când n-am vrut să-i spun, m-a păcălit, și m-a făcut să recunosc fără voie că a fost un băiat. Îl întâlnește pe Derek de dimineață, iar el fusese grosolan, așa că ea a dedus a el trebuie să fi fost. Eu nu i-am confirmat nimic. Dacă el are necazuri, nu e vina mea. Aveam tot dreptul să-i spun cuiva și n-am făcut-o.

— Bine, bine.

Își trecu palma peste gură, încă uitându-se la brațul meu.

— Deci te-a prins de braț. Așa arată. Da? Numai că a strâns mai tare decât a crezut.

— M-a aruncat cât colo prin cameră.

Simon făcu ochii mari, apoi își coborî pleoapele ca să-și ascundă surpriza.

— Dar n-a vrut. Dacă ai fi văzut ce speriat era aseară, ai fi știut.

— Și asta înseamnă că e în regulă? Dacă eu îmi pierd cumpătul și te plesnesc, e în regulă, pentru că n-am vrut, n-am *plănuit* s-o fac.

— Nu înțelegi. El doar...

— Ea are dreptate.

Vocea lui Derek ajunse înaintea lui, de după colț.

M-am tras înapoi. Fără voia mea. Când am făcut pasul, o umbră a trecut peste privirea lui Derek. Muștrare de conștiință? Vinovăție? O alungă clipind.

Se opri în spatele umărului lui Simon, la cel puțin un metru jumătate distantă de mine.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine, seara trecută. Când ai încercat să pleci, te-am tras înapoi și...

Lăsă fraza în aer, abătându-și privirea într-o parte.

— M-ai aruncat în capătul celălalt al camerei.

— N-am... Da, ai dreptate. Cum spuneam. N-am nici o scuză. Simon? Să mergem.

Simon clătină din cap.

— Ea nu înțelege. Vezi tu, Chloe, nu este vina lui Derek. El este foarte puternic și...

— Și tu nu purtai șiragul tău de kriptonită¹⁶, zise Derek Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Da, sunt uriaș. Am crescut repede. Poate că nu-mi cunosc încă puterea.

— Dar nu asta-i..., începu Simon.

— N-am nici o scuză, cum ai spus tu. Vrei să departe de tine? Dorința îți va fi îndeplinită.

— Derek, spune-i...

— Las-o baltă, OK? N-o interesează. A dat de înțeles asta foarte, foarte clar. Acum hai să mergem, până nu mă prinde careva lângă ea și sunt făcut iarăși cu ou și oțet.

— Chloe! răsună vocea doamnei Talbot prin toată curtea.

— Sincronizare perfectă, murmură Derek. Probabil are PES¹⁷.

— O secundă! am strigat eu, făcând un pas în lateral ca să mă poată vedea.

— Du-te, zise Derek, când ușa din spate se trânti, închizându-se. Doar nu vrei să întârzii să-ți iei medicamentele.

L-am fulgerat cu privirea și apoi m-am întors cu spatele, ocolindu-i într-un cerc larg, dând s-o iau spre ușă. Simon murmură ceva cu voce joasă, ca pentru Derek.

În calea mea se ridică fum. M-am tras înapoi, împleticindu-mă. Plutea deasupra solului, ca un petic de ceață.

— Simon! șuieră Derek.

M-am întors, arătând către ceață.

— Ce-i asta?

— Ce anume?

Derek îmi urmări degetul.

— Hm. Trebuie să fie o stafie. Nu, stai, tu nu vezi stafii. Tu halucinezi. Atunci cred că-i o halucinație.

— Asta nu e...

— Nu e nimic, Chloe. Își vârî adânc mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie. Doar imaginația ta, ca toate celelalte. Acum dă fuga și ia-ți medicamentele și fii o fată cuminte Nu-ți face griji, de acum înainte o să mă țin departe de tine. Se pare că am făcut o greșală. O *mare* greșală.

Voia să spună că m-a judecat greșit. Că nu meritam interesul lui. Mi-am strâns pumnii.

— Ia seama, Chloe. N-o să vrei să mă lovești. Că apoi o să am *eu* de vorbit de rău despre *tine*.

Simon făcu un pas în față.

— Termină, Derek. N-a vorbit de rău...

— Știe și el asta, l-am întrerupt eu, susținându-i privirea lui Derek. Mă ispitește. E un ticălos și o brută și oricare ar fi „secretele” cu care mă îmbie, n-are decât să le păstreze. Are dreptate: nu mă interesează.

M-am răsucit pe călcâie, m-am dus hotărâtă la container și am

apucat de mâner.

— Uite, îmi zise Simon, o să consider că...

— A priceput.

M-am întors și am văzut mâna lui Derek pe umărul lui Simon.

Simon își eliberă umărul din strânsoare.

— Chloe...

Am împins containerul înapoi spre casă.

optsprezece

CÂND AM INTRAT PE UȘA DIN SPATE, aproape c-am doborât-o pe Tori.

— Te-ai distrat cărând gunoiul? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire printre faldurile perdelei și l-am văzut pe Simon lângă șopron. Aș fi putut spune că mă ajutase sau, mai bine chiar, să-i atrag atenția că era și Derek acolo, dacă se uita mai bine.

Dar nu prea vedeam ce rost are.

Derek mă acuza că-l vârașem în bucluc. Simon mă acuza că-l vârașem pe Derek în bucluc.

Dacă mă mai acuza și Tori că-i vânez pe ascuns non-prietenul, asta e. Nu puteam să-mi adun atâta energie cât să-mi pese.

Toată după-amiaza Rae a fost tăcută. Părea s-o fi dărâmat comentariile lui Tori despre faptul că părinții ei n-o vizitau. La pauză, am primit învoire să mergem sus, înainte de ore, și să mutăm restul fotografiilor ei în camera noastră.

— Mersi că m-ajuti, zise ea. Știu, nu trebuie să-mi iau toate lucrurile imediat, dar dacă las una din astea Tori e în stare s-o arunce și să spună că i se păruse că n-o mai voiam eu.

M-am uitat la fotografia de deasupra, una cu o femeie blondă de vreo trei ani și un băiețel ceva mai mare, care arăta a indian nord-american.

— Drăguți. Prieteni? Copii cărora le erai tu bonă?

— Nu, fratele și sora mea mai mici.

Sunt sigură că m-am roșit la față și-am îngăimat o scuză.

Rae râse.

— Nu-i nevoie să-ti ceri iertare. Eu sunt adoptată. Mama mea era din Jamaica. Sau așa mi s-a spus. Era doar o copilă când m-a născut, așa că a trebuit să renunțe la mine. Aici – îmi arată fotografia unui cuplu alb pe plajă – sunt mama și tata. Iar aici – îmi arată o față hispanică luptându-se să ia un aparat foto de la un Donald Duck – este sora mea, Jess. Are doisprezece ani. Aici – făcu semn cu mâna către un băiat cu față solemnă și părul roșu – este fratele meu, Mike. Are opt ani. O familie multiculturală, după cum poți să-ti dai seama.

— Cinci copii? Uau.

— Jess și cu mine suntem adoptate. Ceilalți sunt frați de lapte. Mamei îi plac copiii. Făcu o pauză. Cel puțin în teorie.

Am mers în camera mea. Ea a luat teancul de fotografii de la mine și le-a aranjat pe noua ei comodă.

Apoi și-a dat Nintendo DS-ul deoparte, bătând ușurel cu degetele în plasticul zgâriat.

— Știi cum fac unii copii când își iau un nou flecușteț? Săptămâni, ba chiar luni de-a rândul ăla e cel mai tare, mai bun și mai interesant naiba-știe-ce pe care l-au vrut vreodată și nu se pot opri să nu vorbească despre el. Îl cară peste tot după ei. Apoi, într-o bună zi, sunt cu toții hipnotizați de un nou gadget. Nu-i nimic în neregulă cu cel vechi, dar nu mai e mișto și nou. Ei, cam așa e și mama. Rae se întoarce și se duse spre pat, Numai că la ea capriciile nu-s gadgeturile. Sunt copiii.

— Oh.

— Când sunt mici, sunt nemaipomeniți. Când s-au făcut mai mărișori... nu prea mai sunt. Rae se așează pe pat și clătină din cap. Mda, probabil sunt prea dură cu ea. Știi cum e. Când ești mic, mama ta e formidabilă și nu poate greși cu nimic, dar când mai crești... Se opri și roși. Nu, cred că tu n-ai de unde să știi cum e, nu-i așa? Scuze.

— Nici o problemă.

M-am așezat pe patul meu.

— Tatăl tău s-a recăsătorit?

Am clătinat din cap.

— Și cine are grijă de tine?

Când ne îndreptam către camera de studiu, i-am povestit despre mătușa Lauren și nesfârșita succesiune de menajere, făcând-o să râdă cu descrierile mele, și-am uitat de orice altceva... cel puțin, pentru o vreme.

În după-amiaza aceea, în timpul ședinței mele cu dr. Gill, am pus în scenă un rol de Oscar. Am admis că așa cum bănuise ea, crezusem că s-ar putea să văd fantome. Acum, după ce îi auzisem diagnosticul și lăsasem medicamentele să-și facă efectul, înțelegeam că halucinasem. Eram schizofrenică. Aveam nevoie de ajutor.

A înghițit tot ce i-am servit eu.

Tot ce mai trebuia să fac era să joc în continuare acest rol încă vreo săptămână și aveam să fiu liberă.

Când orele s-au sfârșit, Rae și cu mine ne-am făcut temele împreună, în camera cu televizorul. Simon a trecut prin fața ușii de vreo câteva ori și am crezut că poate voia să-mi vorbească, dar când am scos capul pe ușă, dispăruse la etaj.

În timp ce lucram, m-am gândit la peticul acela de fum din curte. Dacă nu l-ar fi văzut și Derek, l-aș fi confundat cu o stafie.

De ce îi spusese lui Simon să tacă? Oare Simon îmi “stârnea” cumva halucinațiile? Un soi de efecte speciale?

Sigur, asta explica stafiile pe care le văzusem la școală – proiecții holografice create de un tip pe care nu-l întâlnisem niciodată. Corect.

Dar se întâmpla ceva.

Sau, cel puțin, asta voia Derek să mă facă să cred. Refuzând să explice, și făcând atâta caz cu refuzul ăsta, Derek voia să mă aducă exact în starea în care mă aflam acum – muncindu-mi creierii și întrebându-mă ce anume nu îmi spunea. Voia să mă duc eu la el, să mă milogesc pentru niște răspunsuri, astfel încât el să mă mai poată tachina și tine în șah un timp.

Era cu neputință ca Simon sau Derek să fi creat stafiile de la școală, dar ceața aceea ar putea fi un simplu efect de emiterie. Poate că Derek o făcuse. De aceea protestase Simon, iar Derek îi închisese gura.

Oare lui Simon îi era frică de fratele său? Pretindea că-l apără și se purtau ca foarte buni amici, dar ce altceva putea face? Era legat de Derek până avea să se întoarcă tatăl lui.

Unde era tatăl lui?

De ce îi înscrisese pe Simon și pe Derek cu nume false la școală?

Și, până la urmă, de ce se afla Simon aici, dacă nici măcar n-avea fișă?

Prea multe întrebări. Trebuia să încep să găsesc răspunsuri.

Strângeam masa după cină, când doamna Talbot a intrat în sufragerie cu un bărbat pe care l-a prezentat ca dr. Davidoff, președintele consiliului director al Sanatoriului Lyle. Cu doar un cerc subțire de păr și un nas uriaș, ascuțit, era atât de înalt, încât părea permanent aplecat ca să audă mai bine. Cu părul și nasul acelea semăna în mod nefericit cu un vultur pleșuv, cu capul vârat între umeri și ochii vii în spatele ochelarilor.

— Ea trebuie să fie micuța Chloe Saunders.

Se lumină la față cu falsă încântare a unui tip de vârstă mijlocie care nu are copii și nici prin gând nu-i trece că unei fete de cincisprezece ani s-ar putea să nu-i placă să fie numită „micuța” Chloe Saunders.

Mă bătu ușurel cu palma pe spate, într-un gest stângaci.

— Îmi place părul tău, Chloe. Foarte mișto.

A rostit „mișto” cum rosteam eu câte un cuvânt în spaniolă de a cărui pronunție nu eram sigură. În spatele lui, Rae își rostogoli ochii în cap, apoi îl ocoli și veni în față.

— Salut, dr. D.

— Rachelle. O, scuze, Rae, nu-i așa? Te ții departe de necazuri?

Rae îi fulgeră un zâmbet însuflețit, unul fabricat la comandă pentru adulți pe lângă care trebuia să facă frumos.

— Întotdeauna, dr. D.

— Așa te vreau. Acum, Chloe, dr. Gill îmi spune că astăzi ai avut o certă viziune a realității. Este foarte mulțumită de progresele tale, de cât de repede te-ai integrat în rutina terapeutică și ți-ai acceptat diagnosticul.

Am încercat să nu mă agit. El era bine intenționat dar să fii un pacient ascultător nu era un lucru pentru care să vreau să primesc felicitări în public. Mai ales când Derek se oprișe din mâncat și se uita atent.

Acum fugi și ia-ti medicamentele și fii o fată cuminte.

Dr. Davidoff continuă:

— În mod normal, nu mă întâlnesc cu tinerii noștri până ce nu împlinesc cel puțin o săptămână de ședere aici, dar de vreme ce tu evoluezi rapid, Chloe, n-aș vrea le țin eu pe loc. Sunt sigur că abia aștepți să te întorci la prietenii tăi și la școală cât mai curând cu putință.

— Da, domnule.

Am imitat zâmbetul însuflețit al lui Rae, ignorând privirea grea a lui Derek.

— Atunci vino să stăm de vorbă în biroul lui dr. Gill.

Își puse mâna pe umărul meu, ca să mă conducă afară.

Tori făcu un pas în fata noastră.

— Bună, dr. Davidoff. Medicamentul cel nou pe care mi l-ai prescris e minunat. Chiar mă simt în formă.

— Asta-i bine, Victoria.

A bătut-o ușurel și absent pe braț, apoi am ieșit.

Ședința a fost asemănătoare cu cea dintâi pe care o avusesem cu dr. Gill, trecând în revistă „fundalul”. Cine era Chloe Saunders? Ce i se întâmplase? Ce părere avea despre asta?

Sunt sigură că putea afla toate acestea din notițele lui dr. Gill, iar ea rămăsese peste program, astăzi, ca să fie de fată, dar era ca într-un film polițist, în care detectivul interoga suspectul, punându-i aceleași întrebări ca și ultimul agent. Nu informația e importantă, ci cum anume o spun. Care e reacția mea emoțională? Ce detalii suplimentare adaug de data asta? Ce omit?

Cu toată falsa lui cumsecădenie, dr. Davidoff era supervizorul lui dr. Gill, ceea ce însemna că se afla aici ca să-i verifice munca.

Dr. Gill stătea țeapănă și încordată, aplecându-se în față, mijind ochii la mine în timp ce încerca să capteze fiecare cuvânt, fiecare gest, ca un elev care se teme să nu scape un punct esențial la examen. Dr. Davidoff nu se grăbi, cerând o cafea pentru el și o cutie de suc pentru mine, relaxându-se în fotoliul lui dr. Gill, purtând conversație ușoară cu mine înainte să începem.

Când m-a întrebat dacă am mai avut vreo halucinație de când mă aflam aici, am spus da, văzusem mână fără corp în a doua dimineață și auzisem o voce puțin mai târziu în aceeași zi. N-am pomenit și de ziua de ieri, dar am spus, sincer, că totul fusese bine astăzi.

Am navigat printre întrebările ședinței fără nici o poticnire. La sfârșit, mi-a spus că o duceam „bine, chiar bine”, m-a bătut ușurel cu mâna pe spate și m-a dus la ușă.

Trecând prin dreptul camerei media, am aruncat o privire înăuntru. Derek era la computer, cu spatele la mine jucând ceea ce părea un joc de strategic. Simon de asemenea era prins într-un joc, pe Nintendo DS-ul lui trântit într-o rână pe fotoliul extensibil, cu picioarele atârându-i peste brațul acestuia.

Mă observă și își îndreaptă poziția, cu gura întredeschisă, de parcă voia să strige după mine.

— Dacă te duci după ceva de mâncare, adu-mi și mie o cola, zise Derek, cu ochii fixați pe monitor. Tu știi unde le ascund ele.

Simon stătu puțin, plimbându-și privirea de la fratele lui la mine. Derek îi oferea pretextul ideal pentru a se strecura afară și a vorbi cu mine, dar încă șovăia, de parcă mirosea o înscenare sau un test. Era cu neputință ca Derek să știe că eram acolo, în spatele lui. Totuși Simon se tolăni la loc în fotoliu.

— Dacă vrei o cola, ia-ți-o singur.

— Nu ți-am *cerut* să mi-o aduci. Am spus *dacă* te duci.

— Nu mă duc.

— Atunci spune așa. Ce-i cu tine în seara asta?

Mi-am văzut de drum, pe hol.

Am găsit-o pe Rae în sufragerie, făcându-și temele, cu caietele și cărțile întinse pe masă.

— Ai un DS, nu-i așa? am întrebat.

— Da. Însă n-am decât Mario Kart-uri¹⁸ pe el. Vrei să ți-l dau și ție?

— Te rog.

— E pe comoda mea.

Am trecut din nou prin dreptul ușii de la camera media. Băieții erau tot acolo, arătând ca și cum nu se clintiseră de când îi văzusem ultima oară. Din nou Simon și-a ridicat privirile. Am fluturat DS-ul lui Rae și i-am făcut semn. A rânjit și mi-a răspuns cu un discret deget mare în sus.

Acum trebuia să-mi găsesc un loc în perimetrul acoperit... aveam un DS acasă și știam că ar trebui să mă pot conecta cu un altul pe o rază de 5 metri. Camera media era la mijloc între holul de la intrare și sala de studio, amândouă prea depărtate ca să mă pot conecta. Dar

era, de asemenea, imediat sub baie. Prin urmare, am urcat, am deschis PictoChat-ul și m-am rugat să pot intra în legătură cu Simon.

Am putut.

Am folosit stylus-ul ca să-mi scriu mesajul: *vrei să vb?*

Ei desenă o bifă, apoi scrise *D* urmat de un desen care după o clipă, mi-am dat seama că e un ochi. Da, voia să vorbim, dar Derek stătea cu ochii pe el.

Înainte de a-i putea răspunde, îmi trimise altul. *D 8* și o cutie cu „săpun” scris în ea, înconjurată de balonașe. Mi-a luat câteva clipe, dar în cele din urmă l-am descifrat: „Derek face duș pe la opt.”

Îl șterse și scrise un *8* urmat de *curte*. Să ne întâlnim afară la opt.

I-am trimis înapoi o bifă.

nouăsprezece

LA ORA 7.50 O AJUTAM PE RAE să golească mașina de spălat vase. L-am auzit pe Simon întrebând din hol dacă putea să iasă în curte și să dea de vreo câteva ori cu mingea de baschet la coș, cât făcea Derek duș. Doamna Talbot îl avertiză că se făcea întuneric și nu putea să stea prea mult pe afară, dar dezactivă alarma și-l lăsă să se ducă. Odată ce-am golit mașina de spălat vase, i-am spus lui Rae că mă întorc ceva mai târziu și apoi m-am furișat afară, după el.

Așa cum ne prevenise doamna Talbot, deja se însera. Copaci uriași mărgineau grădina lungă, îndesind mai tare umbra. Terenul de baschet, betonat și îngrădit cu plasă de sârmă, se afla dincolo de conul de lumină al becului de la poartă și nu puteam vedea decât fulgerările albe ale tricoului lui Simon, dar auzeam *buf-buf-buf*-ul mingii bătute. Am ocolit perimetrul.

Nu m-a văzut, ci a continuat să bată mingea, cu ochii fixați asupra ei, cu fata serioasă.

Ținându-mă în umbră, m-am apropiat și am așteptat. Când în sfârșit m-a văzut, a sărit de parcă l-aș fi speriat, apoi mi-a făcut semn către un loc și mai întunecos, de pe partea cealaltă a gardului de plasă.

— E totul în regulă? am întrebat. Păreai ... ocupat.

— Mă gândeam. Își plimbă privirea în lungul liniei gardului. Abia aștept să scap de aici. Ca toți ceilalți, bănuiesc, dar...

— Rae zice că te afli aici de o bună bucată de vreme.

— S-ar putea spune și așa.

Un nor îi întunecă ochii, de parcă își prospecta viitorul și nu vedea nici un semn de eliberare. Cel puțin, eu aveam un loc în care să mă duc. Ei fuseseră la casa de copii. Unde aveau să se ducă de aici?

Lovi tare în minge și încropi un zâmbet.

— Pierdere de vreme, nu asta fac? Am doar vreo zece minute până mă descoperă Derek. Mai întâi, vreau să spun că-mi cer iertare.

— De ce? N-ai făcut nimic.

— Pentru Derek.

— Este fratele tău, nu responsabilitatea ta. N-ai cum să controlezi ce face el. Am dat din cap către casă. De ce nu vrei să ne vadă vorbind? S-ar înfuria?

— N-ar fi fericit, dar... Îmi surprinse expresia și izbucni într-un hohot de râs spart. Vrei să spui dacă mă tem c-o să mă bată de-o să-mi sune apa-n cap? Nicicum. Derek nu-i nici pe departe genul ăla. Dacă se înfurie, se poartă cu mine la fel cum se poartă cu toți ceilalți – mă ignoră. Nu-i periculos, dar, nu, nu vreau să-l calc pe bătătură, dacă pot evita asta. Doar că... Bătu mingea, cu privirea fixată asupra ei. După o clipă, se opri și-o roti între mâini. Apoi continuă: Este deja enervat că i-am luat apărarea – nu poate suferi chestia asta – și-acum dacă vorbesc cu tine, încercând să lămuresc lucrurile, când el nu vrea să fie lămurite... Învârti mingea în vârful degetului. Vezi tu, Derek nu este chiar un tip sociabil.

Am încercat să nu par foarte șocată.

— Când a ajuns la concluzia că s-ar putea ca tu să vezi într-adevăr stafii, ar fi trebuit să-i spun: *Sigur, frate, lasă-mă să vorbesc eu cu ea.* Aș fi tratat problema... ei bine, diferit. Derek nu știe când să se retragă. Pentru el, e la fel de simplu ca s-aduni doi și cu doi. Dacă nu poți să-ți dai seama singur și nu ascuți când îți spune el răspunsul, te pisează până te trezești.

— Și să fugi țipând, și tot nu scapi.

Râse.

— Hei, dacă Derek ar continua să vină spre mine și eu aș țipa. Iar tu n-ai fugit nicăieri azi. L-ai înfruntat ceea ce, crede-mă, e o noutate pentru el. Rânji. Un punct în plus pentru tine. Asta-i exact ce trebuie să faci. Să nu dai bir cu fugiții în fața lui.

Mai aruncă o dată la coș. De data asta, mingea căzu frumos prin inel.

— Deci Derek crede că sunt... necromantă?

— Vezi stafii, da? Un tip mort care vorbește cu tine, care te urmărește, îți cere ajutorul?

— De unde...?

M-am oprit brusc. Inima îmi bătea cu putere, respiram greu și repede. Tocmai o convinsesem pe dr. Gill că îmi acceptasem diagnosticul. Oricât mi-ar fi plăcut să am încredere în Simon, nu îndrăzneam.

— De unde știi? Pentru că asta fac stafiile cu necromanții. Tu ești singura persoană care le poate auzi, iar ei au întotdeauna ceva de spus. De aceea au rămas să bântuie pe aici, în limb, sau cum se cheamă. Ridică din umeri și aruncă la cos. Nu-mi sunt foarte clare detaliile. N-am întâlnit niciodată vreun necromant. Știu doar ce mi s-a

spus.

Am inspirat și am expirat, înainte de a spune, pe un ton cât am putut de firesc:

— Pare logic. Asta te aștepți să faci stafiile cu oamenii care cred că pot vorbi cu morții. Mediumurile, spiritualiștii, paranormalii și ceilalți mai fi.

El clătină din cap.

— Da, mediumurile, spiritualiștii și paranormalii *sunt* oameni care *cred* că pot vorbi cu morții. Dar necromanții *pot*. E ereditar. Îmi zâmbește. Ca părul blond. Poți să-l acoperi cu șuvițe roșii, dar dedesubt e tot blond. Și poți ignora stafiile, dar ele tot vin. Pentru că știu că tu le poți vedea.

— Nu înțeleg.

El aruncă mingea în sus și o prinde în palma deschisă. Apoi murmură ceva. Era cât pe-acum să spun că n-am auzit, când mingea s-a ridicat. Levitând.

M-am holbat la ea.

— Da, știu, chestia asta e aproape la fel de nefolositoare ca și peticul de ceață, zise el, cu privirea fixată pe mingea în levitație, de parcă se concentra. Acum, dacă aș putea s-o ridic la mai mult de câțiva centimetri, poate până la inelul coșului, și s-o vâd înăuntru de fiecare dată, ăsta ar fi un truc. Dar nu sunt Harry Potter și magia adevărată nu mai funcționează în zilele noastre.

— Asta-i... magie? am întrebat.

Mingea căzu în palma lui.

— Nu mă crezi, nu?

— Nu, eu...

Mă întrerupse râzând.

— Crezi că e un soi de păcăleală sau de efect special. Ei bine, fata filmelor, mișcă-ți fundu' încoace și testează-mă.

— Eu...

— Vino aici – și-mi arată locul de lângă el – ca să vezi dacă găsești sforile.

M-am dat mai aproape. El rosti câteva cuvinte, mai tare acum, ca să le pot auzi. Nu erau într-o limbă cunoscută.

Cum mingea nu se clinti, trase o înjurătură.

— Am spus cumva că nu sunt Harry Potter? Hai să încercăm din nou.

Repetă cuvintele, mai rar, cu privirea pironită asupra mingii. Aceasta se ridică doar vreo cinci centimetri.

— Acum verifică dacă sunt sfori sau sârme sau ce crezi tu că o tine sus.

Am șovăit, dar m-a tot îndemnat și m-a tachinat până când m-am apropiat mai mult și am împuns cu degetul între mâna lui și minge.

Fiindcă n-am dat peste nimic, mi-am vârât toate degetele, apoi le-am fluturat. Pumnul lui Simon se închise, apucându-mi mâna, și am țipat, iar mingea s-a dus, sărind, pe terenul de beton.

— Scuze, zise el, rânjind, cu degetele încă strângându-mi mâna. Nu m-am putut abține.

— Da... mă sperii ușor, cum ți-a spus probabil și fratele tău. Deci cum ai... M-am uitat la minge, care ajunsese pe iarbă. Uau.

Rânjetul i se lăbărță.

— Acum mă crezi?

Mă uitam la minge și mă chinuiam să găsesc o altă explicație. Nu-mi veni în minte nimic.

— Poți să mă înveți cum se face asta? am zis eu, cele din urmă.

— Ntt! Cum nici tu nu mă poți învăța să văd stafii. Ori o ai, ori...

— Joci baschet pe întuneric, Simon? întrebă o voce din capătul celălalt al curții. Ar fi trebuit să mă chemi pe mine. Știi că sunt întotdeauna gata pentru un...

Tori se opri scurt, dând abia acum cu ochii de mine Privirea i se îndreptă spre mâna mea, încă într-a lui.

— ...unu-la-unu, sfârși ea.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui. Ea continua să se uite.

— Bună, Tori, zise Simon, recuperând mingea. Care-i treaba?

— Te-am văzut jucând și m-am gândit că poate ti-ar prinde bine un partener.

Privirea i se întoarse spre mine, cu o expresie imposibil de descifrat.

— Bănuiesc că nu.

— Ar trebui să mă duc înăuntru, am zis eu. Mersi pentru ponturi, Simon.

— Nu, stai așa. Făcu un pas după mine, apoi se uită la Tori. Ăăă, da. Ești bine-venită. Și s-a întunecat, nu-i așa? Trebuie să se fi făcut ora gustării de seară...

Se grăbi să intre în casă.

Am stat în pat, din nou fără să pot dormi. De data asta, totuși, nu mă ținea trează vreun coșmar, ci gândurile care mi se învălmășeau în cap, atât de ascuțite și de insistente, încât, pe la miezul nopții, mă gândeam serios să fac un raid la bucătărie – ca să pun mâna pe tubul de Tylenol de rezervă, pe care-l văzusem acolo.

Eram necromantă.

Să am o etichetă ar fi trebuit să vină ca o ușurare, dar nu eram sigură că asta era mai bună decât *schizofrenică*. Cel puțin, schizofrenia era o condiție cunoscută și acceptată. Puteam să vorbesc cu lumea despre ea, să primesc ajutor ca s-o stăpânesc, să-mi iau medicamentele și să fac simptomele să dispară.

Aceleași medicamente ar fi acoperit probabil și simptomele de necromanție, dar, așa cum spusese Simon, ar fi fost ca vopsitul părului – dedesubt aș fi fost la fel, adevărata mea natură ar fi pândit momentul să apară la suprafață de îndată ce medicamentelor le-ar fi trecut efectul.

Necromanție.

De unde venise asta? De la mama? Dacă da, cum de nu știa și mătușa Lauren despre ea? De la tata? Poate că nu reușise să-și facă atâta curaj cât să mă avertizeze și de aceea păruse atât de vinovat la spital, atât de dornic să mă facă fericită și să mă simt bine. Sau poate că nici unul dintre părinți și nici mătușa Lauren nu știuseră așa ceva. S-ar fi putut să fie o genă regresivă, una care sărise peste generații.

Simon era norocos. Tatăl lui trebuie să-i fi spus despre magie, să-i fi arătat cum s-o folosească. Invidia mea se evaporă. Norocos? Era închis într-un sanatoriu. Magia lui nu părea să-i aducă nimic bun aici.

Magie. Cuvântul îmi veni atât de firesc de parcă deja aș fi acceptat-o. O acceptasem? *Ar fi trebuit?*

Mi-am petrecut zile la rând negând că văzusem stafii, iar acum, dintr-odată, nu aveam nici o problemă să cred în magie? Ar fi trebuit să-i cer mai multe demonstrații. Să găsesc explicații alternative. Dar mai făcusem asta și cu mine, iar acum, după ce-mi dădusem seama că într-adevăr văd morți, era aproape o alinare să accept că nu eram singura de aici cu puteri ciudate.

Și cum rămânea cu Derek? Simon spusese că Derek era nefiresc de puternic. Era și asta magie? Simțisem pielea mea puterea aceea. Îi citisem fișa și știam că și autoritățile se împotmoliseră când căutaseră o cauză.

Oricât de bizar ar fi sunat, explicația care părea cea mai logică era cea mai greu de crezut. Exista o categorie de oameni cu puteri pe care le găsești doar în legende și în filme. Iar noi făceam parte din acea categorie.

Mai că n-am răs. Era ceva parcă desprins dintr-o carte de benzi desenate. Copii cu puteri supranaturale ca supereroii. Supereroi? Exact. Pe de altă parte, nu credeam că văzutul stafilor și mingile de baschet care levitau aveau să ne ajute să salvăm lumea de vreun rău prea curând.

Dacă și Simon și Derek aveau puteri, oare de aceea ajunseseră împreună, ca frați prin adopție? Ce le spusese tatăl lor? Disparația lui să fi avut vreo legătură cu faptul că era magic? De aceea fuseseră înscriși băieții la școală cu nume false și se tot mutaseră dintr-un loc într-altul? Asta era ceea ce trebuiau să facă persoanele ca noi? Să se ascundă?

Întrebările curgeau cu toptanul în capul meu, nici una nelăsându-se dată deoparte fără un răspuns... răspunsuri pe care nu le puteam

găsi la ora două noaptea. Săreau de colo-colo, ca mingea lui Simon. După o vreme, juram că le pot și vedea – mingi portocalii, sărind prin țeasta mea înainte și înapoi, înainte și înapoi, până ce am adormit.

O voce a pătruns prin pătura grea a somnului și am sărit în capul oaselor, luptându-mă să mă trezesc.

Am tras aer în piept și am cercetat camera, ciulindu-mi urechile și străduindu-mă să văd. Totul era încremenit și tăcut. Am aruncat o privire spre Rae. Dormea buștean.

Un vis. Am dat să mă întind la loc.

— Trezește-te.

Șoapta pluti prin ușa deschisă pe jumătate. Am rămas întinsă, împotrivindu-mă nevoii de a-mi trage pătura peste cap.

Parcă ziceai că n-ai să mai fii lașă de-acum încolo, nu? Asta e planul, da? Să nu ignori vocile, ci să găsești răspunsuri, să preiei controlul.

Am respirat adânc. Apoi m-am strecurat jos din pat și m-am dus la ușă.

Holul era pustiu. Puteam auzi doar tic-tacul pendulei de la parter. Când mă întorceam, o formă palidă s-a întrezărit pentru o clipă aproape de o ușă închisă, la capătul holului. O debara, presupusesem mai devreme. Care era treaba cu stafiile și debaralele în casa asta? M-am strecurat pe hol până acolo și am deschis încet ușa. Niște scări întunecoase care duceau în sus.

Podul.

Î-hm, era la fel de rău ca și-o pivniță, poate chiar mai rău. Nu se putea să urmăresc vreo fantomă acolo sus.

Bună scuză.

Nu e o...

Nu vrei să vorbești cu ele. Nu chiar. Nu vrei să știi adevărul.

Splendid. Nu fusese de ajuns că avusesem de-a face cu tachinările și batjocura lui Derek, dar acum și propria mea voce interioară începuse să sune ca el.

Am tras adânc aer în piept și am pășit înăuntru.

douăzeci

MI-AM TRECUT MÂNA PE LÂNGĂ PERETE, căutând un întrerupător, apoi m-am oprit. Chiar era o idee bună? Cu bafta mea, Tori s-ar fi putut duce la baie, ar fi văzut podul luminat și ar fi venit să cerceteze... și m-ar fi găsit aici, sus, vorbind singură.

Am lăsat lumina stinsă.

Cu o mână pe balustradă, cu cealaltă plimbând-o de-a lungul peretelui opus, am urcat scările, către beznă.

Mâna mi-a alunecat la capătul balustradei și m-a aplecat în față. Ajunsesem în vârf. O dără de lumină lunii pătrundea pe fereastra

podului, dar chiar și după ce m-am oprit să-mi las ochii să se obișnuiască, tot nu puteam zări decât forme vagi.

Am pășit cu mâinile întinse, pe băjbâite. M-am ciocnit de ceva care a ridicat un nor de praf. Mi-am dus mâinile la nas ca să-mi înăbuș un strănut.

— Fato...

Am încremenit. Era stafia din pivniță, cea care tot insistase să-i descui ușa. Am tras adânc aer în piept.

Oricine o fi fost, nu-mi putea face nici un rău. Chiar și paznicul acela, oricât de mult ar fi încercat, nu-mi putea face mai mult decât să mă sperie.

Eu aveam puterea aici. Eu eram necromanta.

— Cine ești? am întrebat.

— ...contact... să trec prin...

— Nu te înțeleg.

— ...blocat...

Ceva îl bloca să intre în contact? Rămășițele de medicamente din organismul meu?

— pivniță... încearcă...

— Să încerc ușa aia din nou? Las-o baltă. Fără pivniță. Fără poduri. Dacă vrei să-mi vorbești, fă-o la nivelul pământului. Ai priceput?

— ...nu pot... blocat...

— Da, ești blocat. Cred că e din cauza medicamentelor mele, dar ar trebui să fie mai bine mâine. Vorbește cu mine în camera mea. Când sunt singură. Bine?

Tăcere. Am repetat, dar n-a răspuns. Am stat acolo, tremurând, cel puțin cinci minute înainte de a mai încerca pentru ultima oară. Fiindcă tot n-a răspuns, m-am întors către scări.

— Chloe?

M-am răsucit atât de repede că m-am ciocnit de ceva la nivelul genunchiului, un obiect de lemn care mi-a scrijelit picioarele goale și de care mâinile mi s-au lovit cu o bufnitură, ridicând un nor de praf. Am strănutat.

— Doamne-ajută!

Un chicotit.

— Știi de ce zicem așa?

A început să-mi vuiască sângele în urechi când am recunoscut vocea. Puteam s-o deslușesc pe Liz, la câțiva pași distanță, îmbrăcată în cămașa ei de noapte cu Minnie Mouse.

— Pentru că atunci când strănutăm, sufletul ne iese pe nas și dacă nu spune nimeni „Doamne-ajută” îl poate înhăța diavolul.

Alt chicotit.

— Cel puțin așa spunea mereu doica mea. Drăguț, nu? Se uită în

jur, încrețindu-și nasul. Țasta-i podul? Ce facem aici sus?

— Eu-eu-eu-eu...

— Respiră adânc. Asta întotdeauna îl ajută pe fratele meu. O altă privire în jur.

— Cum am ajuns aici? O, așa-i. Ședința de spiritism. O să facem o ședință.

— Ședință? am șovăit eu. Nu-ți aduci aminte?

— Ce să-mi aduc aminte? Se încruntă. Te simți bine Chloe?

Nu, de bună seamă că nu.

— Tu... n-are importanță. Eu... eu tocmai vorbeam cu un bărbat. Poți să-l vezi? E aici?

— Mmm, nu. Nu suntem decât noi două.

Se mai uită o dată în jur.

— Vezi stafii?

— S-stafii?

— Chloe?

Vocea asta era ascuțită și, când m-am întors, am văzut-o pe doamna Talbot, orbecăind către mine. M-am întors iar către Liz. Nu mai era nimeni acolo.

— Chloe, ce faci aici?

— Eu-eu-eu-eu... mi s-a părut că aud... un șoarece sau un șobolan. Ceva se mișcă pe-aici.

— Și stăteai de vorbă cu el?

— N-nu, eu-eu...

Tori intră pe ușa podului.

— O, sunt foarte sigură că te-am auzit spunând stafii. În mod cert vorbeai cu cineva. Se pare că nu ești atât de vindecată pe cat ai spus că ești.

Doamna Talbot îmi aduse o pastilă de dormit și așteptă până am înghițit-o. Tot timpul ăsta nu mi-a adresat nici un cuvânt, dar când i-am ascultat pașii tocănind de două ori pe scări în jos, am știut că va avea de spus o mulțime de lucruri și lui dr. Gill, și lui dr. Davidoff.

O zbârcisem.

Lacrimile îmi usturau ochii. Le-am șters mânioasă.

— Tu chiar poți vedea stafii, nu-i așa? șopti Rae.

N-am zis nimic.

— Am auzit ce s-a întâmplat. N-ai de gând să recunoști nici măcar față de mine, acum, nu-i așa?

— Vreau să ies de aici.

— Știre de ultimă oră. *Toți* vrem.

Glasul i se înăspri puțin.

Este bine să-i mințim pe ei. Dar eu mi-am dat seama că vedeai stafii chiar mai înainte de tine. Cine ți-a dat să cauți informații despre

tipul ăla pe care l-ai văzut la școală? Ai căutat, nu-i așa? Numai că n-ai catadicsit să-mi spui și mie.

— Asta nu-i...

Se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la mine.

Știam că s-ar cuveni să spun ceva, dar nu știam ce.

Când mi-am închis ochii, am văzut-o iar pe Liz și mi s-a strâns ghemul stomacului.

Chiar o văzusem? Și îi vorbisem? Mă căzneau să găsesc o altă explicație. Nu putea fi o stafie, pentru că o văzusem și o auzisem foarte clar – nu ca pe stafia care mă chemase acolo, sus. Și nu putea fi moartă. Surorile îmi promisese că vom putea vorbi la telefon cu ea.

Când vom putea vorbi cu ea?

M-am străduit să mă ridic, simțind dintr-odată nevoia să știu. Dar eram atât de obosită că nu puteam gândi limpede și am rămas așa, ridicată în coate în timp ce somniferul își făcea efectul.

Ceva despre Liz. Voiam să verific...

Capul îmi căzu înapoi pe pernă.

douăzeci și unu

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, când am fost chemată la o întâlnire cu doctorii, am făcut tot ce-am putut să dreg ce-am stricat. Am susținut că într-adevăr trecusem de faza văd-oameni-morți și îmi acceptasem condiția, dar mă trezisem auzind o voce, noaptea, chemându-mă în pod. Fusesem buimacă, beată de somn, visând că vad stafii, dar nevăzându-le de fapt.

Dr. Gill și dr. Davidoff n-au apreciat întru totul deosebirea.

Apoi a sosit mătușa Lauren. Era de parcă aveam unsprezece ani și fusesem prinsă iscodind notele la test, instigată de noii mei colegi de clasă, pe care încercasem să-i impresionez. Să fiu dusă pe sus la biroul directorului fusese destul de rău. Dar dezamăgirea de pe mătușii Lauren mă duruse mai tare decât oricare altă pedeapsă.

În ziua aceea, am văzut aceeași dezamăgire și nu m-a durut mai puțin.

În cele din urmă, am reușit să-i conving pe totii că avusesem o mică recidivă, dar fusese mai degrabă ca Ionică strigând lupul. Când aveam să spun din nou că mă făcusem mai bine, lor le va trebuit mult mai mult ca să mă creadă. Nu se mai întrevedea o externare în viitorul apropiat.

— Va trebui să-ți cerem niște probe de urină, săptămâna viitoare, zise dr. Gill.

— O, asta-i ridicol, spuse mătușa Lauren. De unde știm că nu a avut o criză de somnambulism și nu a visat? Nu-și poate controla visele.

— Visele sunt oglinda sufletului, replică dr. Gill.

— Aia erau ochii, i-o reteză mătușa Lauren.

— Oricine are experiență în psihiatrie vă va spune același lucru despre vise, reluă dr. Gill, cu voce egală, dar din priviri spunând că era sătulă de părinți și tutori care-i contestau diagnosticele și își apărau copiii. Chiar dacă numai visează că vede stafii, acest lucru sugerează că în subconștient, Chloe nu și-a acceptat condiția. Trebuie s-o monitorizăm cu probe de urină.

— N-nu înțeleg, am zis eu. De ce avem nevoie de probe de urină?

— Ca să ne asigurăm că primești doza corectă de medicamente în funcție de mărimea corpului tău, de nivelul de activitate, de mâncarea pe care ți-o dăm, și alți factori. E un echilibru delicat.

— Doar nu credeți că..., începu mătușa Lauren.

Dr. Davidoff își dresе glasul. Mătușa Lauren își strânse buzele într-o linie subțire și începu să-și culeagă scame de pe fusta ei de lână. Rareori ceda în fața vreunui argument, dar doctorii aceștia țineau în mână cheia viitorului meu.

Deja știam ce urma să spună. Probele de urină nu erau ca să-mi verifice doza. Voiau să fie siguri că îmi luam medicamentele.

De vreme ce lipsisem de la orele de dimineață, doamna Talbot m-a desemnat să fac de serviciu la masa de prânz. Puneam masa, pierdută în gândurile mele, când o voce spuse:

— Sunt în spatele tău.

M-am răsucit și l-am văzut pe Derek.

— N-am nici o șansă, zise el. Ești la fel de sperioasă ca un pisoi.

— Deci te-ai gândit că dacă te furișezi și te anunți, asta o să mă sperie mai puțin decât dacă mă bați pe umăr?

— Nu m-am furișat... Clătină din cap, luă două chifle din coșul de pâine și le rearanjă pe celelalte ca să nu se vadă furțișagul. Voiam doar să spun că, dacă tu și Simon vreți să vorbiți, nu e nevoie s-o faceți pe la spatele meu. Cel puțin, dacă nu va place așa.

— Noi doar...

— Știu ce ați făcut. Simon mi-a spus deja. Vrei răspunsuri. Am tot încercat să ți le dau, tot timpul ăsta. Nu trebuia decât să întrebi.

— Dar ai spus...

— În seara asta. Opt. Camera noastră. Spune-i doamnei Talbot că vii la mine pentru meditații la matematică.

— Sectorul vostru e teritoriu interzis. O să mă lase să urc în camera, singură, cu un băiat?

— Spune-i doar că e pentru matematica. N-o să-i dea de bănuir.

Pentru că el avea probleme cu matematica, mi-am zis.

— O să fie... OK? Tu și cu mine n-ar trebui să...

— Spune-i că va fi și Simon de față. Și vorbește cu Talbot, nu cu Van Dop.

RAE ȘI CU MINE N-AM VORBIT prea mult toată ziua. Nu era bosumflată; Rae nu era genul. A stat lângă mine, la ore, și mi-a pus întrebări, dar fără sporovăieli, chicoteli sau tras chiulul. Astăzi eram colege de clasă, nu prietene.

Înainte de cină, când de regulă ieșeam pe afară sau ne făceam temele împreună, ea și-a luat cărțile, s-a dus în sufragerie și a închis ușa.

După cină, am urmat-o în bucătărie cu farfuriile mele murdare.

— E rândul meu să spăl rufe, am zis. Ai un minut ca să-mi arăți cum să folosesc mașina? Coborând vocea, am adăugat: Și mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

Ea ridică din umeri.

— Sigur.

Îmi pare rău că nu ți-am spus și ție, am început eu, în timp ce ea îmi arăta cum se alege programele la mașina de spălat. Am... am viață grea cu treaba asta.

— De ce? vorbești cu morții. Nu-i mișto?

Nu era mișto deloc – era îngrozitor. Dar nu voiam să par că mă smiorcăi. Sau poate că nu voiam să par fricoasă.

Am descărcat în mașină prima tură de rufe și-am adăugat detergent.

— Hopa, hopa! O să umpli camera asta cu un covor de spumă.

Luă cutia de la mine și adună o parte din detergentul din mașină.

— Dacă poți dovedi că vezi stafii, de ce nu le-o spui?

O întrebare foarte logică, dar numai la gândul acesta, un instinct cu rădăcini adânci a țipat în mine: *Să nu spui! Să nu spui niciodată!*

— Eu-eu nu vreau să spun nimănui adevărul. Nu încă. Nu aici.

Încuviință din cap și lăsă cutia deoparte.

— Gill este o conștopistă cu imaginația unei piuneze. Te va ține închisă aici până ce vei înceta cu „aberația asta cu stafiile”. Mai bine să păstrezi chestiile fantomatice pentru atunci când vei fi afară.

Am sortat un coș de lenjerie în tăcere, apoi am spus:

— Motivul pentru care ți-am cerut să vorbim jos, este că, ei bine, aici e o stafie.

Se uită în jur, înfășurându-și un tricou în jurul mâinii ca un boxer care se bandaja pentru un meci.

— Nu în clipa asta. Vreau să spun, a fost o stafie Aceeași pe care am auzit-o, noaptea trecută, în pod.

Înainte să apară Liz. Toată ziua mă străduisem să nu mă gândesc la Liz. Dacă eu o vedeam pe ea, asta nu însemna că...

De ce n-o întrebam pe doamna Talbot când puteam să vorbesc cu Liz? Mi-era frică să aud răspunsul?

— ...zis el?

M-am smuls din gânduri și m-am întors către Rae.

— Hmm?

— Ce ți-a zis stafia?

— Greu de spus. Se tot întrerupea. Cred că din cauza medicamentelor. Dar a zis că voia să deschid ușa aia.

I-am făcut semn către ea. Și-a întors capul atât de repede, că a tresărit și și-a frecat gâtul.

— Ușa aia?

Ochii îi scăpărau.

— Ușa *încuiată* a pivniței?

— Da, *cliché*, știu. Buuu, nu intra pe ușa încuiată, fetiço.

Rae deja se îndrepta cu pași hotărâți către ușă.

Am spus:

— Credeam că poate, am putea, știi tu, să verificăm. De pildă, s-o deschidem.

— Pfui, *bineînțeles*. Eu aș fi făcut-o de acum câteva zile. Zgâlțai clanța. Cum poți trăi cu suspansul?

— Ca să-ți spun de la bun început, sunt aproape sigură că nu e nimic acolo.

— Atunci de ce e încuiată?

— Pentru că e pentru depozitat lucruri în care nu vor să ne băgăm noi nasul. Mobilă de grădină. Așternuturi de iarnă. Ornamente de Crăciun.

— Cadavrele copiilor din Sanatoriul Lyle care nu s-au mai întors niciodată acasă...

Rânji, dar eu am înghețat, gândindu-mă la Liz.

— Drace, am glumit. Ce figură ești!

— Nu, am văzut prea multe filme.

— Asta, bașca. Se duse în spatele rafturilor de lenjerie și scormoni printr-o cutie. O altă porcărie de încuietoare, pe care ar desface-o și-un copil de șase ani cu un card de credit.

— Puțini copii de șase ani au carduri de credit.

— Pariez că Tori a avut. Pentru de-ăștia este făcut sanatoriul de aici. Ridică un burete, clătină din cap și îl lăasă la loc în cutie. Copiii bogați care folosesc cardul credit doar pentru a-și cumpăra o pereche nouă de ghete Timb. Își pun încuietori ieftine la uși, știind că voi, restul, veți apăsa pe clanță, veți zice „ăăă, e-ncuiat” și veți pleca.

— Asta-i...

Mă opri cu o privire.

— Nedrept? Păi, e exact ce-ai făcut tu, fato. Flutură o bucățică tare de carton, o etichetă ruptă de pe o bluză nouă. Nu e perfectă, murmură ea, strecurând-o între ușă și canat. Dar o să... – agită cartonașul și înjură. Sau poate... – îl trase repede în jos, cu un sunet de

sfâșiere, ca de rupere în două – n-o să meargă.

Mul multe înjurături, unele chiar ingenioase.

— A rămas o bucată prinsă... Ia, lasă-mă pe mine.

Am apucat colțul cu unghiile, ceea ce ar fi fost mult mai simplu dac-aș fi avut vreunele. Când mă treziseam în spital unghiile îmi fuseseră pilită până la carne, de parcă se temuseră să nu mă sinucid zgâriindu-mă. Am izbutit să prind cartonașul, l-am tras... și-am mai rupt o bucățică, lăsând restul blocat acolo unde nici o unghie, oricât de lungă, n-ar mai fi putut ajunge.

— N-ai senzația că e cineva care nu vrea să intrăm acolo? zise Rae.

Am încercat să râd, dar încă de când spusese „cadavre” aveam un gust acru în gură.

— O să avem nevoie de cheie, declară ea, ridicându-se. S-ar putea să fie pe același inel cu aceea pentru șopron, în bucătărie.

— O aduc eu.

Când m-am strecurat în bucătărie, Derek umbla cu mâinile prin coșul de fructe. Ușa nu făcuse nici un zgomot când se deschisese, iar el era cu spatele la mine. Ocazia perfectă pentru a i-o plăti. Am făcut trei pași, încet, fără zgomot, către el, abia îndrăznind să respir...

— Cheia pe care o vrei nu e pe inelul ăla, zise el, fără să se uite spre mine.

Am încremenit. El a scos un măr, a mușcat o dată apoi s-a dus la frigider, a întins mâna în spatele lui și a scos un set de chei magnetice.

— Încearcă-le pe-astea. Mi le-a pus în palmă și a trecut pe lângă mine, spre ușa bucătăriei, adăugând Habar n-am ce faceți voi acolo, jos, dar data viitoare când vreți să deschideți în secret o ușă încuiată, nu mia bușiți în ea destul de tare cât să dărâmați toată casa.

* * *

Când am dus cheile jos, nu i-am spus lui Rae că Derek știa ce voiam noi să facem. Ar fi putut hotărî să renunțăm la plan. Oricum, Derek n-avea obiceiul să trăncănească. Sau așa speram.

Pe când Rae încerca, una câte una, cheile, mi-am frecat ceafa, strâmbându-mă din pricina zvâcnetului care mă amenința cu o durere de cap. Chiar eram atât de nerăbdătoare să știu ce se afla dincolo de ușă? Mi -am rotit umerii, încercând să mă scutur.

— Am găsit-o, șopti ea.

Deschise larg ușa, dând la iveală...

O debara goală. Rae pași înăuntru. Am urmat-o. Ne aflam într-un spațiu atât de îngust că abia încăpeam.

— OK, zise Rae. Asta-i ciudat. Cine construiește o debara, nu pune nimic în ea, și-apoi o încuie? Trebuie să fie o chichiță. Ciocăni cu pumnul în perete. Au! E beton. Beton vopsit. Mi-am zdrelit nodurile

pumnilor. Atinse și pereții alăturați. Nu pricep. Unde-i restul pivniței?

Mi-am frecat tâmplele, care acum zvâcneau tare.

— E doar o jumătate de pivniță. Mătușa mea locuia într-o casă victoriană veche, înainte să se sature de renovări și să se mute într-un apartament. Spunea adesea că, atunci când casa ei fusese construită, nu avea pivniță deloc, ci doar un spațiu de intervenții, cât să te târăști pe burtă sub casă. Apoi cineva a săpat o încăpere pentru spălătorie. Tot timpul avea mari probleme cu inundațiile și chestii de-astea. Poate că de aceea e și asta goală și încuiată. Deci n-o folosește nimeni.

— Bine, și-atunci ce vrea stafia ta să vezi aici? Spațiu de depozitare omis?

— Ti-am mai spus că probabil nu e nimic.

Cuvintele mi-au ieșit mai răstite decât voisem. Mi-am rotit umerii și mi-am frecat din nou ceafa.

— Care-i problema?

Rae își lăsă mâna pe brațul meu.

— Doamne, fato, ai pielea de găină peste tot.

— Doar un fior.

— Poate-i prea rece pentru tine aici.

Am dat din cap, dar nu simțeam frig. Doar... neliniște. Ca o pisică adulmecând primejdia, cu blana zbârlită.

— E o stafie aici, nu-i așa? zise ea, privind în jur. Încearcă să intri în contact.

— Cum?

Îmi aruncă o privire.

— Începe cu „bună”.

Am făcut-o.

— Mai mult, zise Rae. Continuă să vorbești.

— Bună! E cineva aici?

Ea-și dădu ochii peste cap. N-am luat-o în seamă. Mă simțeam destul de prost fără să-mi mai critice și conversația.

— Dacă e cineva aici, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine.

— Închide ochii, zise Rae. Concentrează-te!

Ceva îmi spunea că trebuia să fie mult mai complicat decât „î închide ochii, concentrează-te Și vorbește cu ei”. Dar n-aveam o idee mai bună. Așa că am încercat.

— Nimic, am zis, după o clipă.

Când mi-am deschis ochii, o siluetă fulgeră prin lor, atât de repede, că a fost mai mult un tremur al aerului. M-am întors pe călcăie, încercând s-o urmez, dar dispăruse.

— Ce? făcu Rae. Ce-ai văzut?

Mi-am închis ochii și m-am străduit să derulez banda din nou, din memorie. După o clipă, a venit. Am văzut un bărbat îmbrăcat într-un costum cenușiu proaspăt bărbierit, purtând o pălărie și ochelari cu

ramă de бага, cineva trecut de cincizeci de ani.

I-am spus și ei ce văzusem.

— Dar a fost doar o străfulgerare. De la medicamente. A trebuit să le iau astăzi și se pare că... blochează transmisiunea. Primesc doar flash-uri.

M-am întors încet, cu ochii mijiți, încercând să mă concentrez cât puteam de tare, pândind și cel mai mic joc de lumină. Când m-am rotit, am dat cu cotul de ușă trântind-o de perete, și ușa a scos un ciudat dangăt metalic.

Dând-o pe Rae la o parte, am împins ușa ca să mă uit în spatele ei. Se înghesui și ea să arunce o privire.

— Se pare că am omis ceva, hm? zise ea, rânjind. Debaraua era atât de îngustă, încât, deschizând ușa, acopereai cu totul peretele din stânga. Acum, uitându-mă îndărătul ei, am văzut că acolo era o scară de metal prinsă de perete. Urcai câteva trepte și ajungeai la o ușă mică de lemn, la jumătatea peretelui, vopsea ei cenușie camuflând-o în betonul din jur. Am urcat pe scară. Ușa era închisă doar cu un zăvor. Am împins o dată mai tare și ușa s-a căscat în beznă.

Un iz de mucegai s-a revărsat dinăuntru.

Miros de mort în putrefacție.

Cum să nu. De parcă știam eu cum miroseau morții. Singurul cadavru pe care-l văzusem vreodată fusese al mamei mele. Ea nu mirosise a moartă. Ea mirosise ca mami. Mi-am alungat amintirea.

— Cred că e un spațiu de intervenții, am zis eu. Ca la vechia casă a mătușii mele. Stai să arunc o privire.

— Hei! mă trase ea de poala tricoului. Nu te grăbi. Pare groaznic de întuneric acolo... prea beznă pentru cineva care doarme cu obloanele deschise.

Mi-am plimbat mâna pe podea. O crustă de murdărie umedă. Am pipăit în lungul peretelui.

— Un spațiu de intervenții murdar, am zis eu. Cu nici un întrerupător de lumină. O să avem nevoie de o lanternă. Am văzut una...

— Știu. E rândul meu s-o aduc.

douăzeci și trei

CÂND RAE A VENIT ÎNAPOI, și-a deschis larg brațele goale și a spus:

— OK, ghici unde-am ascuns-o!

Se întoarse în fața mea, dar n-am putut vedea nici o umflătură destul de mare cât să ascundă o lanternă. Cu un rânj, ea vârî mâna sub tricou, la mijlocul sutienului, și scoase lanterna, cu un gest de scamator.

Am râs.

— Șașțuleșul e minunat, zise ea. Ca un buzunar secret.

Îmi trânti lanterna în palmă. Am aprins-o și am luminat spașul de intervenșii. Podeaua murdară se întindea prin beznă cât bătea lanterna. Am mișcat fascicul în stânga și în dreapta. Lumina s-a împiedicat de ceva în stânga mea. O cutie de metal.

— E o cutie, am zis. Dar nu pot ajunge la ea de aici.

Am urcat și cele două trepte rămase și m-am strecurat înăuntru. Trăsnea a murdărie și a aer stătut, de parcă nu mai intrase nimeni pe aici de ani buni.

Tavanul era foarte jos, obligându-mă să merg cocoșată. Am mișcat de cutie. Era de metal, gri-îchis, cu genul de capac care se ridică precum la cutiile de cadouri.

— E încuiată? șopti Rae.

Se urcase și ea pe scară și se uita.

Am plimbat lumina în jurul capacului. Nici un semn de încuietore.

— Atunci, deschide-o, zise ea.

Îngenunchind, am strâns lanterna între genunchi. Am pipăit pe sub marginea capacului.

— Hai odată, hai odată, zise Rae.

Nu i-am dat atenșie. Locul acesta era ceea ce voise stafia să văd. De-asta eram sigură. Iar cutia asta era singurul lucru pe care-l putusem zări în spașul gol și întunecat.

Mai văzusem cutii ca asta în filme, iar ceea ce se afla înăuntru nu era niciodată de bine. De regulă, erau implicate bucăți de corp omenesc.

Dar trebuia să știu. Capacul începu să iasă, apoi se opri. L-am zgâlțâit. O latură se ridică, dar cealaltă rezista. Mi-am strecurat degetele prin despicătură, încercând să aflu ce îl ținea. Era o bucată de hârtie.

Am tras și hârtia s-a rupt, lăsându-mă cu doar un colț. Era scris ceva de mână pe ea, însă numai fragmente cuvinte. Am găsit și partea de hârtie însă lipită de cutie și am tras, în timp ce țineam ridicat capacul cu cealaltă. O smucitură puternică și hârtia a ieșit... la fel și capacul, zburând în sus și aterizându-mi în poală. Mai înainte să mă pot gândi dacă voiam sau nu să mă uit, *mă uitam*, holbându-mă drept în cutie.

— Documente? întrebă Rae.

— Par să fie... fișe.

Am scos un dosar pe care era scris 2002 și am tras un snop de hârtii. Am citit-o pe prima.

— Taxe de proprietate. Am frunzărit celelalte pagini. Sunt doar înregistrări, am spus, chestii din alea pe care trebuie să le păstrezi. Le-au pus într-o cutie rezistentă la foc și au depozitat-o aici. Ușă era

probabil încuiată tocmai ca să nu dăm noi târcoale pe aici și să le șterpelim.

— Sau nu despre asta îți spunea stafia. Asta înseamnă că trebuie să mai fie și altceva acolo.

Am petrecut zece minute târându-mă prin jur și negăsind altceva decât o cârțiță moartă, care puțea atât de rău că am fost cat pe-aci să vărs.

— Hai să mergem, am zis eu, stand pe vine, cu brațele încrucișate. Nu-i nimic aici și-am înghețat.

Rae îmi vârî lumina în ochi. I-am dat peste mână.

— Nu-i nevoie să devii arțăgoasă, zise Rae. Voiam doar să-ți spun că nu e frig.

— I-am luat mâna și i-am lipit-o de brațul meu.

— Mi-e frig. Asta e pielea de găină, da? Simți?

— N-am spus că nu ți-ar fi...

— Am plecat. Rămâi tu, dacă vrei.

Am început să mă târăsc spre ieșire. Când Rae m-a apucat de picior, am smucit tare, aproape răsturnând-o.

— Ce-i cu tine? zise ea.

Mi-am frecat brațele. Încordarea îmi făcea nervii să zbârnăie. Mă durea falca și mi-am dat seama că strângeam din dinți.

— Pur și simplu... mi-a fost bine înainte, dar acum.... Vreau doar să ies.

Rae veni până lângă mine.

— Mai și nădușești. Nădușeală și pielea de găină. Și ochii lucesc de parcă ai avea febră.

— Poate că am. N-am putea să...?

— E ceva aici, nu-i așa?

— Nu, eu... M-am oprit și m-am uitat în jur. Poate. Nu știu. Doar că... trebuie să plec.

— OK. Îmi dădu mie lanterna. Tu prima.

În clipa în care am strâns lanterna în palmă, lumina a început să scadă. În câteva secunde, mai era doar slab licăr gălbui.

— Spune-mi că astea-s bateriile care se termină, șopti Rae.

I-am dat repede lanterna înapoi. Lumina a reînviat, dar numai pentru o secundă. Apoi s-a stins de tot, am aruncându-ne în beznă. Rae slobozi o înjurătură. Un sfârâit. O lumină pâlpâi. Fata lui Rae străluci în spatele flăcării chibritului.

— Știi că o să prindă bine chestiile astea într-o bună zi, spuse ea. Acum...

Se opri, cu ochii ținți la flacără. Se uita la ea ca copil fermecat de un foc de tabără.

— Rae! am zis eu.

— Oh... ăăă... pardon.

Scutură energic din cap.

Eram aproape la ușă când am auzit zgomotul îndepărtat al ușii subsolului deschizându-se.

— Chibritul! am șoptit.

— Așa-i.

— Îl stinse. Nu agitând mâna sau suflând, ci strângând flacăra în căușul palmelor. Apoi aruncă bățul ars și cutia de chibrituri peste umăr.

— Fetelor? strigă doamna Talbot din capul scării. V- ați terminat temele?

Temele. Simon și Derek. M-am uitat la ceas. Era 7.58.

M-am târât afară din spațiul de intervenții.

douăzeci și patru

ȘTIAM CA RAE ERA DEZAMĂGITĂ de ceea ce găsiserăm —sau nu. Simțeam un soi de vinovăție ciudată, ca un interpret care nu reușise să distreze publicul. Dar ea nu s-a îndoit nici o clipă că văzusem o stafie sau că stafia îmi spusese să deschid ușa aceea, iar pentru asta îi eram recunoscătoare.

Am pus cheia la loc, m-am spălat și apoi am căutat-o pe doamna Talbot, ca să-i spun că mă voi duce la etaj, pentru meditația cu Derek la matematică, și că va fi și Simon de față. Ea a șovăit, dar numai o clipă, apoi mi-a dat voie.

Mi-am luat din cameră cartea de matematică proaspăt sosită și m-am dus în aripa băieților. Ușa era deschisă. Simon stătea trântit pe pat, citind o revistă de benzi desenate. Derek era aplecat peste biroul prea mic, făcându-și temele.

Camera lor era imaginea în oglindă a camerei noastre, situată, nu în față, ci în capătul celălalt al casei. Pereții lui Simon erau acoperiți cu ceea ce păreau a fi pagini rupte din reviste de benzi desenate, dar când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că erau desene făcute de mână. Unele erau alb-negru, dar cele mai multe erau colorate și totul, de la personajele schițate până la tablourile pe toată pagina, realizat într-un stil care nu era chiar manga, nici chiar bandă desenată. Nu o dată Simon avusese necazuri pentru că mâzgălea în timpul orelor. Acum puteam vedea la ce lucrase.

Pereții lui Derek erau goi. Cărțile stăteau în teanc pe comoda lui, iar revistele, deschise pe pat. Înghesuită în colțul îndepărtat al biroului era un soi de invenție, plină de sârme și scripeți. Un proiect școlar, am bănuir, dar dacă trebuia să construiesc și eu ceva la fel de complicat, anul următor, eram terminată.

Am ciocănit în tocul ușii.

— Hei!

Simon închise brusc revista și se ridică.

— Tocmai îi spuneam lui Derek că ar trebui să coborâm, ca să fim siguri că surorile nu ți-au tras un perdaf. N-au zis nimic, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Derek și-a așezat cartea de matematică pe noptieră ca suport, și caietul deasupra.

— Eu o să fiu la duș. Începeți fără mine.

— N-or să audă surorile apa curgând?

Ridică din umeri și își dădu părul pe spate, lins și lipit de cap acum, luciul întunecat al grăsimii sclipind sub becuri.

— Spune-le că eram deja acolo. O să dureze doar câteva minute.

O luă către ușă, ocolindu-mă într-un cerc cât putu de larg, ceea ce mă făcu să mă întreb cât de mult nevoie avea de dușul ăla. N-aveam de gând să adulesc și să aflu.

Dacă el făcea duș noaptea, asta însemna, probabil, că avea o problemă. Kari spunea că ea întotdeauna făcea baie seara, dar fusese nevoită să treacă la dușul de dimineață, fiindcă altminteri părul ei ar fi fost soios până la cină. N-aș fi îndrăznit să-i vând pontul lui Derek, dar când trecea prin fața mea, nu m-am putut abține de la un inocent:

— De ce nu faci duș dimineața?

— Fac, murmură el, ieșind.

Simon își dădu deoparte revista de benzi desenate.

— Hai înăuntru. Nu mușc.

Se lăsă pe spate în mijlocul patului. Arcurile scânciră, apoi el bătu cu palma într-un loc, la margine.

— Aș spune că asta e prima oară când am o fată în patul meu... dacă nu m-aș teme că ar suna complet idiot.

M-am întins ca să pun cărțile pe noptieră, ascunzându-mi roșeața din obraji. Când mi-am deschis cartea, ca să pară că lucram din ea, am dat jos caietul lui Derek. Am aruncat o privire pe copertă și apoi încă una, mai atentă.

Algebră și trigonometric pentru colegiu.

Am răsfoit paginile.

— Dacă tu poți pricepe ceva din alea, ești cu mult înaintea mea, zise Simon.

— Am crezut că Derek e în clasa a zecea.

— Da, dar nu la algebră. Sau geometric. Sau chimie, sau fizică, sau biologie, deși e numai într-a douăsprezecea la științe.

Numai într-a douăsprezecea...?

Când spusese că nimeni nu va zice nimic dacă lucram la matematică împreună, nu voise să spună că el ar avea nevoie de ajutor. Splendid. Nu era destul că Derek credea că sunt o blondă țicnită, care sare la cel mai mic zgomot, se pare că-și imagina că nu eram nici prea deșteaptă.

Am pus caietul înapoi pe masa lui Derek.

— Tori... nu ti-a făcut necazuri sau mai ştiu eu ce nu-i așa? întrebă el. În legătură cu ziua de ieri.

Am clătinat din cap.

El răsuflă uşurat şi îşi încrucişă mâinile sub cap.

— Bine. Nu ştiu care e problema ei. I-am arătat clar că nu mă interesează. La început, am încercat să mă port cu mănuşi în privinţa asta, refuzând-o subtil. Când n-a vrut să priceapă nici o aluzie, i-am spus că nu mă interesa. Acum, sunt de-a dreptul grosolan cu ea şi ea tot nu renunţă.

M-am întors ca să-l văd mai bine.

— Bănuiesc că e nasol – să fie o persoană care te place într-adevăr şi tu să nu fii atras de acea persoană.

Râse.

— Singura persoană pe care Tori o place într-adevăr e Tori. Eu sunt doar un suplinitor, până va putea să se întoarcă la căpitanul ei de fotbal. Fetele ca Tori au nevoie de un tip – orice tip –, iar aici, eu sunt singura ei opţiune. Peter era mult prea mic, iar Derek... Derek nu e genul ei. Crede-mă, dacă mai vine vreun băiat aici, o să uite de existenţa mea.

— Mie nu mi se pare așa. Cred că s-ar putea ca într-adevăr...

— Mă laşi?! Ti se pare că arăt ca o ispită pentru o divă? Se răsuci într-o rână, sprijinindu-şi capul cu mâna. Da, sigur, când Derek şi cu mine începem anul la o şcoală nouă, primesc ceva atenţie de la fetele de gaşcă. De genul – îşi piţigăi vocea într-un falsetto „Hei, Simon, mă întrebam așa, ştii, dacă n-ai putea, ştii, să mă ajuti cu temele, după şcoală? Că e, de pildă, mate şi, ştii, tu eşti chinez, nu-i așa? Pariez că eşti atâtâat de bun la asta”... Îşi rostogoli ochii în cap. Unu, tatăl meu e coreean şi mama a fost suedeză. Doi, sunt absolut bătă la mate. Şi nu-mi plac ceasurile cu cuc, nici schiul şi nici specialităţile de ciocolată.

Am izbucnit în râs.

— Cred că astea-s elveţiene.

— Hm. Şi-atunci ce e suedez?

— Ăăă, nu ştiu. Perişoarele?

— Păi, astea s-ar putea să-mi placă. Dar probabil nu cele suedeze.

— Şi-atunci ce-ţi place?

— La şcoală? Istoria. Nu râde. Şi nu stau rău nici la engleză. Scriu nişte haikuuri grozave, care, apropo, sunt japoneze.

— Ştiam asta.

Privirea mi s-a îndreptat spre desenele de pe pereti.

— Trebuie să fii as la desen, totuşi. Astea sunt formidabile.

Ochii i se luminară, căpătând sclipiri de ambră în irisurile căprui-închis.

— Nu ştiu dacă sunt *formidabile*, dar mersi. De fapt, nu sunt as la desen. Anul trecut, abia am trecut clasa. Am scos-o din răbdări pe

profă, pentru că tot desenam comicsuri de-ale mele. Îmi făceam temele, dar numai deprindeam tehnicile și le foloseam apoi la compozițiile mele. Ea a considerat că fac pe deșteptu’.

— Nu-i corect.

— Păi, după ce am continuat să-mi exersez mâna cu subiectele mele chiar și după primele două avertismente, probabil că *am făcut* pe deșteptu’. Sau eram doar catâr. Oricum, pe ansamblu, nu sunt așa un geniu la școală – un elev de o temeinică notă 5. Derek e geniu. Eu excelez la sport. Sunt bun la cross-enduro, la garduri, la baschet, la fotbal...

— O, și eu am jucat fotbal. M-am oprit, apoi am continuat: Adică, mai demult. Mult mai demult. Cam pe vremea când toți alergam după minge ca un roi de bondari.

— Mi-aduc aminte de zilele alea. Trebuie să-ti dau câteva lecții de reîmprospătare a memoriei, ca să putem încropi o echipă. Clubul de fotbal al Sanatoriului Lyle.

— Un club foarte mic.

— Nu, unul foarte *exclusivist*.

M-am lăsat și eu pe spate, sprijinită în coate, pe pat. Ultima oară când vorbisem între patru ochi, așa, cu un tip a fost... ei bine, cam pe vremea când am încetat să mă gândesc la ei ca la „alți copii” și am început să mă gândesc la ei ca la „băieți”.

— Apropo de cluburi exclusiviste, am zis eu, sper m-ai chemat aici gândindu-te să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Tovărășia mea nu-i destul? Își ridică sprâncenele într-o prefăcută indignare, dată de gol de strălucirea din ochi. OK, ai avut destulă răbdare. Ce vrei să știi?

— Totul.

Am rânjit unul la altul.

— OK, tu ești o necromantă și eu sunt un magician. Tu vorbești cu morții și eu fac magie.

— De-aceea te afli aici? Ai făcut ceva?

— Nu. Se opri puțin și o umbră îi trecu peste față. Adică, într-un fel, dar nu magie. S-a întâmplat ceva. Cu Der...

Se opri brusc. Din fișa lui Derek, eu aflasem de ce era el aici, deși n-aveam de gând să recunosc.

— Oricum, s-a întâmplat ceva și atunci tatăl meu a dispărut și e o poveste foarte lungă, dar versiunea prescurtată este că suntem închiși aici până își dă seama cineva ce să facă mai departe cu noi.

Și până când Derek „se vindeca”, am gândit eu. De aceea Simon n-avea nici fișă, nici nu urma vreo terapie. Nu se afla aici pentru nici o problemă. Când tatăl lor îi părăsise, autoritățile trebuie să-l fi adus pe Derek aici și să fi decis să-l lase pe Simon cu el.

— Deci ce altceva mai e aici? Ce alte tipuri de...

M-am chinuit să găsesc un cuvânt potrivit.

— Supranaturali. Diversele tipuri se numesc specii. Nu sunt foarte multe. Capetele de afiș ar fi necromanții, magicienii, vrăjitoarele – astea sunt fetele care fac magie. Seamănă, dar sunt dintr-o specie diferită, și nu la fel de puternice ca magicienii, sau cel puțin așa spune toată lumea. Ce mai e? Semidemonii, dar nu mă întreba de ei, fiindcă nu știu aproape nimic. Derek știe mai multe. O, și șamanii. Sunt buni vindecători și se pot proiecta astral.

— Astral...?

— Își părăsesc corpurile. Se mișcă prin lume ca stafii. E mișto ca să trișezi la examene sau ca să te furișezi în vestiarul fetelor... pentru tipii care fac chestii de genul ăsta...

— Î-hm. Ai spus că Derek știe mai multe despre semidemoni. Asta e el?

Aruncă o privire spre hol, întorcând capul de parcă voia să fie sigur că mai auzea încă apa curgând.

— Tu ai scos asta de la mine, bine?

— Hm?

Se întoarce pe o parte, apropiindu-se destul cât să-mi atingă piciorul. Își cobori vocea.

— Despre Derek. Ce e el. Dacă te întreabă, zici că tu m-ai descusut.

M-am ridicat, lăsând să mi se vadă plectiseala.

— Deci Derek nu vrea ca eu să știu ce e el? Același tip care îmi aruncă *necromant* în față și îmi cere să-mi accept condiția? Dacă el nu vrea...

— Ba vrea. O s-o facă. Numai că... e complicat. Dacă nu-l întrebi, n-o să-ți spună. Dar dacă întrebi...

Își ridică ochii spre mine, rugându-mă să-i fac viața ușoară.

Am oftat.

— Bine, o să întreb. Ce e Derek? Unul dintre semidemonii ăia?

— Nu. Adevărul e că nu există un nume pentru ce e el. Cred că poți să-i spui genă supraumană, dar sună foarte banal.

— Î-hm.

— Tocmai de aceea ei n-o numesc așa. Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am putea spune. Forță deosebită, cum ai văzut. Și

simțuri mult mai ascuțite. Chestii de-astea.

M-am uitat spre cartea de mate.

— Mai deștepti?

— Nee, numai Derek e așa. Sau așa spune tata.

— Tatăl tău e și el... magician, prin urmare, bănuiesc. Deci mai cunoaște și alți... ca noi?

— Mda. Supranaturalii au un soi de comunitate. Poate *rețea* e mai potrivit. Îi cunoști și pe alții cu ca să poți vorbi, află lucruri pe care nu le poți afla din lumea obișnuită, și altele. Tata era foarte implicat în treaba asta. Dar acum, nu prea mai e. S-au întâmplat... chestii. Rămase tăcut pentru o clipă, trăgând de o ață ieșită din cuvertura de pe pat, apoi o lăsă și se răsturnă din nou pe spate. O să discutăm despre asta mai târziu. O poveste nesfârșită. Răspunsul pe scurt este, da, tata fost la un moment dat implicat în rețeaua supranaturalilor. A lucrat pentru o companie de cercetare, cu doctori și savanți supranaturali care încercau să facă lucrurile mai ușoare pentru ceilalți supranaturali. Tata e avocat, dar aveau nevoie și de oameni din aceștia. Oricum, așa ne-am ales cu Derek.

— *V-ați ales* cu Derek? Simon făcu o mutră lungă.

— N-am zis bine. Sună de parcă tata a adus acasă un cățel părăsit. Dar cam așa a fost. Vezi tu, indivizi ca Derek sunt destul de rari. Toți suntem rari, dar el e chiar foarte, foarte rar. Tipii ăștia, cei pentru care lucra tata, el l-au crescut. A fost orfan sau abandonat sau ceva de genul ăsta când era foarte mic, iar ei au vrut să fie siguri că nu va sfârși în vreun orfelinat public, că ar fi ieșit prost când ar fi împlinit, să zicem, doisprezece ani și ar fi început să arunce oamenii prin camera. Numai că la compania tatei nu aveau mijloacele necesare creșterii unui copil. Derek nu povestește prea multe despre cum a dus-o acolo, dar cred că a fost ca la spital. Tatei nu i-a plăcut asta, așa că l-au lăsat să-l ia pe Derek acasă. A fost... ciudat. De parcă nu mai fusese niciodată pe afară până atunci. Chestii ca școala sau mall-ul sau chiar o autostradă îl îngrozeau. Nu era obișnuit cu lumea și tot zgomotul ăla...

Încremeni, cu capul întors spre hol. Țevile au scos un *clanc* și apa s-a închis.

— Mai târziu, spuse el din buze.

— Abia a ieșit. Nu poate auzi...

— Ba da, poate.

Mi-am amintit ce spusese Simon despre „simțurile ascuțite” ale lui Derek. Acum înțelegeam de ce Derek părea întotdeauna în stare să audă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată auzi. Mi-am notat în minte să am mai multă grijă.

Mi-am dres glasul, reglându-l la tonalitatea normală.

— Bun, deci avem magicieni, vrăjitoare, semidemoni, necromanți,

șamani și celelalte specii rare, ca Derek. Și gata, da? N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i așa?

Izbucni în râs.

— Ar fi mișto.

Mișto, poate, dar eu, una, preferam să lăsăm vârcolacii și vampirii la Hollywood. Puteam crede în magie și în stafii, ba chiar și în călătoria spiritului, dar transformarea într-un animal și suptul sângelui însemna să mergi prea departe cu credința, și nu eram dispusă.

Îmi stăteau pe limbă zeci de întrebări. Unde era tatăl lor? Ce se mai știa de oamenii pentru care lucrase tatăl lui? De ce îi părăsise? Ce se întâmplase cu mama lui Simon? Dar Simon spusese că o să ajungem la asta „mai târziu”. Să cer să aflu povestea lor personală acum ar fi fost indiscreție.

— Deci suntem trei speciali? Într-un singur loc? Asta trebuie să însemne ceva.

— Derek crede că, din cauză că unele puteri supranaturale – ca a ta sau ca a lui – nu pot fi explicate, oamenii obișnuiți le trec la boli mintale. Unii copii din sanatorii s-ar putea să fie supranaturali. Cei mai mulți, nu. Va trebui să stai de vorbă cu el despre asta. Explică mai bine lucrurile.

— Bine, să ne întoarcem la mine, atunci. Ce vor stafiile astea? El dădu din umeri.

— Ajutor, bănuiesc.

— Cu ce? De ce eu?

— Pentru că tu le poți auzi, răspunse Derek, intrând în cameră și ștergându-se pe cap cu prosopul. N-are nici un rost să vorbești cuiva care nu te poate auzi.

— Păi, de bună seamă.

— N-aș fi vrut s-o spun.

M-am uitat urât la el, dar el era cu spatele, împăturându-și frumos prosopul și atârându-l pe spatele scaunului său de la birou.

Continuă:

— Câți necromanți crezi că umblă liberi prin lume?

— De unde să știu eu?

— Păi, dacă răspunsul ar fi fost „o grămadă”, nu crezi c-ai fi auzit despre ei?

— Ia-o încet, frate, murmură Simon.

— Vorbim despre câteva sute în toată țara. Derek își trecu un pieptene prin păr. Ai întâlnit vreodată un albinos?

— Nu.

— Statistic vorbind, ai de trei ori mai multe șanse să dai peste un albinos decât peste un necromant. Așadar, închipuie-ți că ești o stafie. Dacă vezi un necro, e ca și când ai fi naufragiat pe o insulă pustie și zărești deodată un avion deasupra. O să încerci să-i atragi atenția?

Bineînțeles. Cât despre ce vor ele... Întoarce scaunul invers și-l încălecă. Cine știe? Dacă ai fi o stafie și ai da peste o persoană vie care te poate auzi, sunt sigur că ai vrea ceva de la ea. Ca să știi ce vor, va trebui să le întrebi.

— Ușor de spus, am murmurat.

Le-am povestit despre stafia din pivniță.

— Ar mai putea fi ceva acolo. Ceva ce n-ai găsit. Ceva important pentru el. Își scărpină alene obrazul, tresări de durere și-și trase mâna. Poate vreun document sau vreun obiect pe care i-ar plăcea să-l dai familiei lui.

— Sau indicii despre uciderea lui, zise Simon. Sau despre o comoară îngropată.

Derek îl pironi cu o privire serioasă, apoi clătină din cap.

— Te duci prea departe cu gândul... e probabil ceva stupid, ca o scrisoare pe care a uitat s-o dea soției lui. Fără semnificație.

Mie nu mi se părea stupid. Nici fără semnificație. Ba, chiar romantic. Stafia care așteaptă ani de-a rândul, dorindu-și să facă să-i parvină o scrisoare netrimisă soției sale, acum o femeie în vârstă, într-un azil de bătrâni... Nu era genul meu de filme, dar nu l-aș fi numit stupid.

— Orice ar fi, am zis eu, chestiunea e discutabilă pentru că atâta vreme cât sunt sub efectul pastilelor ăstora, nu pot stabili legătura ca să întreb.

Derek își șterse o picătură de sânge de pe obraz, unde își zgâriase un coș. Se strâmbă enervat, lăsând să-i scape asta în voce, când se răsti:

— Atunci trebuie să nu mai iei pastile.

— Mi-ar plăcea mie. Dacă aș putea. Însă după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, de acum îmi iau probe de urină.

— Uh. Asta-i supărător, zise Simon, care se gândi puțin, apoi pocni din degete. Hei, am o idee. E cam scârboasă, dar dacă iei pastilele, le pisezi și le amesteci pe urmă, știi tu, în urină?

Derek se uită lung la el.

— Ce? făcu Simon.

— Tu chiar ai trecut examenul la chimie anul trecut, nu?

Simon îi arată degetul.

— Bine, geniule, care-i ideea ta? spuse.

— O să mă gândesc. Trebuie să scăpăm de medicamentele alea. Deși puțin îmi pasă mie ce vrea stafia aia, s-ar putea să fie folositoare. Atâta vreme cât avem un voluntar, Chloe ar trebui să profite de avantaj, ca să învețe. Nu sunt semne c-o să plece de aici prea curând cel puțin, dacă n-o expediază ei.

Simon îi aruncă o privire încruntată.

— Nu-i amuzant, frate.

Derek își greblă părul ud cu degetele.

— Nu încerc să fiu amuzant. Să vezi stafii nu-i ușor de ascuns. Nu-i ca făcutul vrăjilor. După întrevvedere de azi cu dr. Davidoff și Gill, am prins puțin din discuția lor de după aceea... Derek se uită la mine și continuă: Treceam prin apropiere și...

— Știe despre auzul tău, frate.

Derek se strâmbă la Simon, care doar dădu din umeri și zise.

— A dedus singură. Nu-i proastă. Așadar, ai auzit...?

— Băieți? Chloe? strigă doamna Talbot de pe scară. E vremea gustării de seară. Coborâți.

Simon îi răspunse că venim.

— O secundă, am zis eu. I-ai auzit pe doctori vorbind. Despre?

— Despre tine. Și dacă Sanatoriul Lyle este locul potrivit pentru tine.

douăzeci și cinci

ÎNCERCA DEREK SĂ MĂ SPERIE? Cu câteva zile în urmă as fi zis că da, fără șovăire. Dar acum știam că era absolut sincer. O auzise, prin urmare o transmitea, fără nici o tentativă de a atenua lovitura, pentru că nu-i trecea prin minte să facă așa ceva.

Dar asta m-a făcut și mai hotărâtă să primesc răspuns la cel puțin o întrebare, în momentul în care sora și-a vârât capul pe ușă ca să anunțe stingerea.

— Doamnă Talbot?

— Da, draga mea? zise ea, ițindu-și din nou capul.

— Acum putem s-o sunăm pe Liz? Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu ea. Să-i explic despre ultima noapte când a fost aici.

— Nu e nimic de explicat, dragă. Liz e cea care se simte foarte prost din pricina celor întâmplate, fiindcă te-a speriat atât de tare. Sunt sigură că o poți suna în weekend.

— În weekend-ul ăsta?

Se strecură în cameră, închizând ușa după ea.

— Ceilalți doctori mi-au spus că Liz are ceva probleme de adaptare.

Rae se ridică în pat:

— Ce-a pățit?

— Se numește stres posttraumatic. Ultima ei noapte aici a fost foarte grea pentru ea. Doctorii din noul spital nu vor să i se reamintească despre asta.

— Și dacă nu pomenesc nimic?

— Chiar și vorbind cu ea ar însemna o amintire, draga mea. Cam pe duminică, au zis ei că se va și mai bine. Săptămâna viitoare, cel târziu.

Ghearele groazei începură să mă sufoc.

Nu acum, dragă.

Poate weekend-ul viitor.

Poate săptămâna viitoare.

Poate niciodată.

M-am uitat la Rae, dar mi-am imaginat-o în schimb pe Liz, stând cu picioarele atârând la marginea patului, dând din degete în șosete, făcând să danseze girafele violet și oranj.

Moarta Liz.

Stafia Liz.

Era ridicol, bineînțeles. Chiar dacă puteam să-mi închipui un motiv pentru care Sanatoriul Lyle voia să ucidă copii, cum rămânea cu familiile lor? Nu erau copii ai străzii și fugiți de acasă. Părinții lor ar fi observat dacă ar fi dispărut. Ar fi observat și s-ar fi îngrijorat.

Ești sigură? Dar părinții lui Rae? Atât de grijulii, sunând mereu și venind tot timpul s-o viziteze? Dar tatăl lui Simon și Derek? Omul invizibil?

M-am întors pe o parte și mi-am adus perna în jurul urechilor, de parcă așa aș fi putut înăbuși glasul lăuntric.

Apoi mi-am amintit ce spusese Simon mai devreme. Proiecție astrală. Exista o specie de supranaturali care-și puteau părăsi corpurile și se teleportau. Oare necromanții puteau vedea și spiritele astea teleportate? Pariez că puteau – fiindcă spiritul era aceeași parte care părăsea trupul, fie prin moarte, fie în timpul proiecției astrale.

Deci asta era Liz. Ăăă... cum spusese că se numește? Șaman. Ea se proiecta astral aici, iar eu o vedeam. Asta ar explica de ce pe ea o puteam vedea și auzi, dar nu și pe stafii. Ar fi putut explica, de asemenea, și bântuirea. Liz facea chestia cu proiectarea fără să-și dea seama și spiritul ei arunca lucrurile prin jur.

Ăsta trebuia să fie răspunsul. *Trebuia să fie.*

— Ține, șopti Derek, punându-mi în mână un borcan de conserve gol.

Mă trăsese la o parte, după ore, iar acum stăteam față-n față, la picioarele scării băieților.

— Du ăsta în camera ta și ascunde-l.

— E un... borcan.

Mormăi, exasperat că eram atât de grea de cap încât nu sesizam importanța crucială de a ascunde un borcan de conserve gol în camera mea.

— E, pentru urina ta.

— Pentru ce?

Își dădu ochii peste cap, scoțând un soi de mârâit printre dinți, în timp ce se apleca să-mi spună la ureche:

— Urină. Pipi. Cum vrei tu s-o numești. Pentru probe.

Am ridicat borcanul la nivelul ochilor.

— Cred că or să-mi dea ceva mai mic.

De data asta mârâi clar. Aruncă iute o privire în jur. Apoi întinse mâna să mă ia de braț, dar se opri brusc și-mi făcu semn către scări. Le urcă, două trepte odată, și ajunsese pe palier cât ai clipi, apoi se uită furios înapoi la mine, de parcă trăgeam de timp.

— Ți-ai luat medicamentele azi, nu-i așa? șopti el.

Am încuviințat din cap.

— Atunci folosește borcanul ca s-o păstrezi.

— S-o păstrez...?

— Urina ta. Dacă le mai dai din cea de azi și mâine o să pară că îți mai iei încă medicamentele.

— Vrei să... le dau câte o porție? În recipiente pentru eșantioane?

— Ai o idee mai bună?

— Mm, nu, dar...

Am ridicat borcanul și m-am holbat înăuntru.

— O, pentru Dumnezeu. Păstrează-ți urina. Sau nu-ți păstra urina. Ce mă interesează pe mine?

Simon scoase capul pe după colț, cu sprâncenele ridicate.

— Mă pregăteam să întreb ce faceți aici, dar auzind asta, cred că o să trec peste.

Derek mă ușui pe scări în jos. Am vârât borcanul în rucsăcelul meu. Chiar nu voiam să-l folosesc, dar dacă protestam la gândul stocării urinei, asta n-ar fi dovedit decât că eram fata țăcănită la care se aștepta el.

douăzeci și șase

AM FOLOSIT BORCANUL, oricât de scârboasă era șmecheria. Deja îmi dădusem „eșantionul” pentru ziua aceea, așadar data următoare când m-a trecut, am făcut în baia de la etaj, în borcan, ascunzându-l între produsele de curățenie de sub chiuvetă. Curățatul băilor era una dintre sarcinile noastre gospodărești, de aceea speram că asta însemna că surorile nu veneau niciodată să-și bage nasul aici, dedesubt.

N-am lucrat prea mult la orele de școală în ziua aceea. Am încercat, dar doamna Wang nu era cooperantă. Era vineri și ea întrezărea weekend-ul, așadar s-a mulțumit doar să ne dea temele, după care s-a apucat să joace solitaire pe laptopul ei.

Rae a stat mai toată dimineața la terapie, întâi cu dr. Gill, apoi într-o sedință specială cu dr. Davidoff, în același timp ce Tori intra la sedința ei cu dr. Gill. Asta a însemnat că, în momentul în care doamna Wang ne-a dat liber mai devreme pentru masa de prânz, am fost lăsată să-mi petrec timpul cu Simon și Derek, ceea ce era perfect, din punctul meu de vedere. Mai erau încă atât de multe lucruri pe care doream să le aflu. Să întreb nu era deloc ușor, mai ales când era vorba despre

probleme ce nu puteau fi discutate în camera media.

Să ieșim afară ar fi fost alegerea cea mai indicată, dar domnișoara Van Dop lucra în grădină. Atunci, Simon se oferă să mă ajute să termin rufe. Derek a spus că se va furișa și el la spălătorie mai târziu.

— Deci pe aici pândește stafia noastră rezidentă, zise Simon, dând roată spălătoriei.

— Cred că da, dar...

Ridică o mână, apoi se lăsă pe podea și începu să sorteze rufe din ultimul coș.

— Nu-i nevoie să-mi spui că s-ar putea să nu fie o stafie pe aici, iar eu n-am să te oblig să intri în contact cu ea. Când o veni și Derek, s-ar putea să-ți ceară el. Dar nu-l lăsa să te împingă de la spate.

— Eu n-o împing la nimic, se auzi vocea lui Derek mai înainte să se ivească și el, de după colt. Dacă eu le spun unora să facă un lucru și ei îl fac, continuă Derek, apărând, asta nu mai e treaba mea. Tot ce are de făcut este să spună nu. Doar e în stare să vorbească, nu?

Da, minunat. Tipul ăsta reușea să mă facă să simt idioată chiar și atunci când îmi spunea că nu trebuie să-l las să mă facă să mă simt idioată.

— Deci dacă se hotărăsc să te transfere, ce-ai gând să faci?

Simon strânse ghem o bluză.

— Pentru Dumnezeu, Derek, n-or s-o...

— Se gândesc la asta. Și ea are nevoie de un plan.

— Zău? Simon aruncă bluza în grămada rufelor colorate. Dar tu, frate? Dacă se decide că tu vei fi următorul transferat, ai un plan?

Schimbară o privire. Nu-i puteam vedea fata lui Simon, dar expresia lui Derek era muștrătoare.

M-am ridicat și am adunat o încărcătură pentru mașina de spălat.

— Dacă o fac, nu prea cred că am multe opțiuni. Nu prea pot refuza direct.

— Atunci te predai? Te duci unde te trimit, ca o fetiță cuminte?

— Ușurel, frate.

Derek nu-i dădu atenție, adună lenjeria pe care n-o putusem lua și o aruncă în mașina de spălat, apropiindu-se astfel de mine.

— Nu vor să te lase să vorbești cu Liz, nu-i așa?

— Cum... ce?

— I-a întrebat Tori, azi-dimineață. Am auzit eu. Talbot i-a spus nu și a zis că ți-a spus și ție același lucru când ai întrebat-o aseară.

Luă cutia de detergent din mâinile mele, ridică recipientul de măsurat de pe raft și îl legănă prin fața ochilor mei.

— Asta e de ajutor.

— Mi-au spus că o pot suna pe Liz în weekend.

— Totuși, pare un pic ciudat. Abia ai cunoscut-o pe fată și ești prima care vrea s-o sune?

— Asta se numește a fi grijuliu față de ceilalți. Poate că n-ai auzit de-așa ceva?

Îmi dădu peste mână de pe butoanele mașinii.

— Colorate, rece. Altfel te trezești că a ieșit vopseaua din ele. Îmi aruncă o privire. Vezi? Sunt grijuliu.

— Desigur, când sunt mai mult lucrurile tale înăuntru.

În spatele nostru, Simon pufni în râs.

— Cât despre Liz, am continuat, voiam doar să fiu sigură că e bine.

— De ce n-ar fi?

Avea să rădă de prostia mea, că mă gândisem că Liz era moartă, ucisă. Foarte ciudat, dar era exact ceea ce voiam să aud. Asigurarea că mintea mea era prea plină cu intrigi de filme.

Am povestit până la partea când mă trezisem, o văzusem pe Liz pe patul ei și stătuserăm de vorbă.

— Deci..., mă opri Derek. Liz s-a întors din marele dincolo ca să-ți arate șosetele ei foarte mișto?

Le-am povestit și despre „visul” ei și despre apariția din pod.

Până am terminat, Simon a stat nemișcat, uitându-se lung, cu o bluză atârându-i în mâini.

— Asta pare clar o chestie de stafie.

— Doar pentru că e o stafie nu înseamnă c-a fost ucisă, zise Derek. S-ar putea să fi avut un accident complet fără legătură cu transferul, pe drumul spre spital. Iar eu nu au vrut să ne spună imediat, dacă așa s-a întâmplat.

— Sau poate că nu e moartă deloc, am zis eu. N-ar putea să facă o proiecție astrală? Șamanii asta fac, nu? Asta ar putea explica și cum mișca obiectele în jur. Nu era un spirit care o bântuia – ci spiritul ci sau cum naiba se petrece fenomenul. Tu ai zis că puterile se manifestă pe la pubertate, da? Și dacă nu știm ce suntem când se manifestă, asta e exact locul unde sfârșim. Un sanatoriu pentru adolescenți cu probleme ciudate. Ridică din umeri. Dar nu m-a contrazis.

— A fi șaman ar putea explica ce făcea? Chestia cu aruncatul lucrurilor prin jur? Se poate să fi ieșit din trupul ei fără s-o știe? am întrebat.

— Păi... nu știu.

Recunoașterea veni greu, în pofida voinței lui.

— O să mă mai gândesc.

Nu ajunseserăm bine la desert, când doamna Talbot reapăru.

— Știu că voi, copii, aveți timp liber după masa de prânz și nu-mi place deloc să vă anunț schimbarea asta, dar o să vă rog să vi-l petreceți în partea asta a casei, ca să le oferiți Victoriei și mamei sale un pic de intimidare. Vă rog să nu vă apropiați de sala de studiu decât

la ora de începere a lecțiilor și nu vă jucați în camera media. Puteți să ieșiți pe-afară sau să stați în camera de zi.

Acuma, dacă săptămâna trecută mi-ar fi spus cineva să-i ofer puțină intimitate, aș fi făcut orice ca să stau deoparte. Era doar un gest de politețe. Totuși, după câteva zile la Sanatoriul Lyle, când cineva spunea „Nu te duce acolo”, nu spuneam „bine”, ci „de ce?”... și m-am hotărât să aflu. În sanatoriul ăsta, cunoașterea era putere, iar eu învățam repede.

Întrebarea era cum să mă apropii de biroul lui dr. Gill îndeajuns ca să aud ce-și spuneau Tori și mama ei și să aflu de ce trebuia să le oferim puțină intimitate pentru o discuție prietenească mamă-fiică. Aș fi putut să-l rog pe băiatul cu auzul superascuțit, dar nu voiam să-i dătoresc lui Derek nici un favor.

Doamna Talbot a spus că fetele aveau voie în camerele lor, dar nu și băieții, pentru că ei, ca să se ducă în camerele lor, ar fi însemnat să treacă pe lângă biroul lui dr. Gill. Asta mi-a dat o idee. Am urcat la etaj, m-am furișat în camera doamnei Talbot, am trecut pe ușa de legătură în camera alăturată, a domnișoarei Van Dop, și apoi am străbătut holul băieților, până la scări.

Acțiunea mea îndrăzneță a fost răsplătită în clipa în care m-am ghemuit pe scări.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta, Tori. Ai idee în ce situație stingheritoare m-ai pus? Ai ascultat ce-au spus surorile despre Chloe Saunders când am fost aici, duminică, și n-ai mai răbdat, te-ai dus imediat să le spui și celorlalți copii.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama despre ce vorbea mama lui Tori. Atât de multe se petrecuseră săptămâna asta! Deodată, mi-am amintit – Tori le spusese celorlalți că eu vedeam stafii. Rae îmi șoptise că mama lui Tori avea unele legături cu Sanatoriul Lyle; așadar, când venise să-i aducă bluza aceea nouă lui Tori, duminică, surorile probabil îi pomeniseră de fata cea nouă și de „halucinațiile” ei. Tori trăsesese cu urechea.

— De parcă asta n-ar fi fost destul, de îmi spun că te-ai mai și îmbufnat din pricina transferului fetei ăleia.

— Liz, îi șopti Tori. O cheamă Liz.

— Știu cum o cheamă. Ce nu știi e de ce te-a întors pe dos în halul ăsta.

— În care hal?

— Să stai îmbufnată în camera ta. Să te cerți cu Rachelle. Să te bucuri cu răutate de recidiva de ieri a fetei noi. Medicamentele tale nu-și fac efectul, Victoria? Ți-am mai spus, dacă noua rețetă nu te ajută, trebuie să mă anunți...

— Dar mă *ajută*, mamă.

Vocea lui Tori era neclară, înfundată, ca și când ar fi plâns.

— Le mai iei?

— Întotdeauna le iau. Știi asta.

— Tot ce știu este că, dacă le-ai fi luat, ar fi trebuit să te faci mai bine, iar săptămâna asta îmi dovedește că nu.

— Dar n-are nici o legătură cu problema mea. E din cauza... din cauza fetei noi. Mă scoate din minți. Micuța mironosiță¹⁹. Întotdeauna încercând să-mi ia fața. Întotdeauna încercând să demonstreze că ea e mai bună. Schimbă tonul într-un amar falsetto: O, Chloe e așa o fată bună. O, Chloe o să iasă de aici imediat. O, Chloe se străduiește atât de mult. Reveni la vocea dintotdeauna: Eu mă străduiesc mult. Cu mult mai mult decât ea. Dar dr. Davidoff a și venit s-o viziteze.

— Marcel vrea doar să vă motiveze pe voi, copii,

— Eu sunt motivată. Crezi că-mi place să stau închisă aici, cu ratații și ciudații ăștia? Dar eu nu vreau doar să ies de aici – eu vreau să mă fac bine. Lui Chloe nu-i pasă de chestia asta. A mințit, spunând tuturor că nu crede că vede stafii. Chloe Saunders este o micuță și parșivă șarlă – înghiți la țanc ultima silabă, spunând schimb – șarlatancă!

Niciodată nu-mi spusese cineva în felul ăsta, probabil nici pe la spate.

Dar eu *chiar* mințisem. Susținusem un lucru, în timp ce credeam pe dos. Asta însemna parșivenie, nu?

— Înțeleg că nu-ți place de fata asta...

— O *urăsc*. Se vâra peste tot, a făcut ca prietena mea cea mai bună să fie dată afară, mi-o ia înainte în fața surorilor și a doctorilor, îmi fură prietenul... Se opri scurt și îngăimă: Oricum, a meritat-o.

— Ce-i povestea asta cu un prieten?

Cuvintele mamei sale au izbucnit tăioase, iritate.

— Nimic.

— Ești încurcată cu vreunul dintre băieții de aici?

— Nu, mamă. Nu sunt *încurcată* cu nimeni.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta. Și suflă-ți nasul. Abia înțeleg ce spui prin smiorcăielile astea.

O pauză.

— Te mai întreb încă o dată. Ce-i povestea asta cu prietenul?

— Eu doar... Tori trase aer în piept destul de tare cât să aud și eu. Îmi place unul dintre băieții de aici, iar Chloe știe asta, așa că-l vânează doar ca să mi-l sufle mie.

Îl vânam?

— Care e băiatul ăsta?

Vocea mamei sale era atât de coborâtă, încât a trebuit să ciulesc urechea bine ca s-o aud.

— O, mamă, nu contează. Numai că...

— Nu mă lua pe mine cu „o, mamă”. Cred că am dreptul să fiu

îngrijorată...

Vocea ei coborî și mai mult.

— Nu-mi spune că e Simon, Tori. Să nu îndrăznești să-mi spui că e Simon. Te-am avertizat să stai departe de băiatul ăla.

— De ce? E în regulă. Nici măcar nu ia medicamente. Îmi place de el și... Au! Mamă! Ce faci?

— Îți atrag atenția. Ți-am spus să stai departe de el și am pretenția să fiu ascultată. Ai deja un prieten. Mai mult de unul, dacă țin eu minte bine. Băieți foarte drăguți, care așteaptă momentul când vei ieși de aici.

— Da, de parcă asta o să se întâmple prea curând.

— O să se întâmple când te hotărăști tu să faci în așa fel încât să se întâmple. Ai idee cât de stingheritor este pentru un membru al consiliului director să aibă propria fiică trimisă într-un loc ca ăsta? Ei, bine, dă-mi voie să-ți spun, domnișoară Victoria, că asta e nimic în comparație cu umiliința de-a o avea încă în locul ăsta după aproape două luni.

— Mi-ai mai spus asta. Și mi-ai tot spus-o. Și mi-ai tot spus-o.

— Nu destul de des, altminteri ai fi făcut ceva în sensul ăsta. Ca de pildă să încerci să te faci mai bine.

— Încerc.

Vocea lui Tori se ridică într-un strigăt de frustrare.

— E vina tatălui tău – te-a stricat răsfățându-te atâta. Tu n-ai luptat niciodată pentru nimic în viața ta. N-ai știut niciodată cum e să n-ai de nici unele.

— Mamă, încerc...

— Habar n-ai ce înseamnă a încerca.

Veninul din glasul mamei sale mi-a dat fiori.

— Ești răsfățată și leneșă și egoistă și nu-ți pasă cât de mult mă rănești, făcându-mă să par o mamă mizerabilă, stricându-mi reputația profesională...

Singurul răspuns al lui Tori a fost un val de plâns sfâșietor. Mi-am strâns genunchii la piept, frecându-mi brațele.

— Nu-ți face tu griji pentru Chloe Saunders!

Vocea mamei sale coborî până la un șuierat.

— N-o să iasă de aici nici pe departe atât de repede precum crede. Tu fă-ți griji pentru Victoria Enright și pentru mine. Fă-mă să fiu mândră de tine, Tori. Asta-i tot ce-ți cer.

— Dar încerc... Se opri. Am s-o fac.

— Uită de Chloe Saunders și uită de Simon Bae. Nu merită ei atenția ta.

— Dar Simon...

— Ai auzit ce-am spus? Nu vreau să te apropii de băiatul ăla. E o pacoste – și el, și fratele lui. Dacă aud despre voi doi și doar că ați fost

văzuți împreună, singuri, a zburat. Îl transfer.

Experiență de viață. Pot vorbi despre ea, hotărâtă să-mi lărgesc orizontul, dar sunt încă limitată la experiențele din viața mea.

Cum poate înțelege cineva o experiență desfășurată complet în afara celei proprii? O poate vedea, o poate simți, își poate închipui cum ar fi fost s-o trăiască el însuși, dar asta nu se deosebește cu nimic de-a o vedea pe un ecran de cinematograf și de-a spune: "Slavă Domnului că nu mi se întâmplă mie."

După ce am ascultat-o pe mama lui Tori, am jurat că n-am s-o mai vorbesc de rău niciodată pe mătușa Lauren, Eram norocoasă să am un "părinte" a cărui singură mare greșală era că ținea prea mult la mine. Chiar și când era dezamăgită de mine, tot ea îmi lua apărarea. Să mă acuze pe mine că o pun pe ea într-o situație stingeritoare nu i-ar fi trecut niciodată prin cap mătușii mele.

Să mă facă leneșă pentru că nu mă străduiesc destul de tare? Să mă amenințe că-l va face să dispară pe băiatul care-mi place?

M-am cutremurat.

Tori chiar încerca să se facă bine. Rae o numise regina medicamentelor. Acum pricepeam clar de ce. Eu doar îmi putusem imagina ce viața era aceea pentru Tori, nici măcar imaginația mea nu fusese destul de bogată cât să se întindă până acolo.

Cum putea un părinte să-și acuze copilul că nu-și învingea o boală mintală? Nu era același lucru cu a îndemna un elev să-și ia examenul. Era ca a-l învinovăți pe unul cu tulburări de învățare pentru că nu lua numai 10. Oricare ar fi fost „condiția” lui Tori, era ca schizofrenia – nu din vina ei și mai presus de puterea ei de-a o controla.

Tori a sărit peste lecții în după-amiaza aceea, deloc surprinzător. Regula cu a nu sta în dormitor ziaa aparent nu i se aplica și ei, poate din pricina condiției sale sau poate din pricina mamei sale. În pauza dintre două ore, m-am furișat pe scări până la ea. Era în dormitorul ei, suspinele abia fiindu-i înăbușite de ușa închisă.

Am stat pe hol, ascultându-i plânsul, dorindu-mi să fac ceva.

Într-un film, aș fi intrat la ea, aș fi alinat-o și poate chiar aș fi devenit prietena ei. Văzusem asta pe ecran de zeci de ori. Dar, repet, nu era același lucru cu experiența din viața reală, ceva ce nu putusem aprecia cu adevărat până ce nu m-am aflat acolo, dincolo de ușă.

Tori mă ura.

Gândul ăsta îmi strângea dureros stomacul. Nu mai fusesem niciodată urâtă de cineva până atunci. Eram genul de copil care, dacă i-ar fi întrebat cineva pe ceilalți ce părere aveau despre mine, ar fi răspuns: „Chloe? E OK, cred.” Nu mă iubeau, nu mă urau, pur și simplu nu-și băteau prea mult capul cu mine nici într-un sens, nici în celălalt.

Dacă meritam sau nu ura lui Tori, asta era o altă mâncare de pește, dar nu-i puteam combate modul în care percepute ea evenimentele. În ochii ei, eu dădusem buzna și îi luasem locul. Devenisem „pacient bun”, ceea ce ea avea o nevoie disperată să fie.

Dacă aș fi intrat la ea în cameră atunci, ea n-ar văzut o persoană pe care o plăcea. Ar fi văzut o învingătoare venită să se bucure de privilegiul nefericirii și m-ar fi urât și mai tare. Prin urmare, am lăsat-o așa plângând în camera ei, singură.

* * *

Când pauza de după-amiază s-a terminat, doamna Talbot a anunțat că lecțiile pe ziua aceea se sfârșiseră. Aveam să mergem într-o rară excursie în lumea de afară. Nu ne duceam departe – doar până la o piscină acoperită publică, două străzi mai încolo, la o distanță ușor de străbătut cu piciorul.

O idee minunată. Dacă măcar as fi avut un costum baie.

Doamna Talbot se oferi s-o sune pe mătușa Lauren, dar nu voiam s-o deranjez pe mătușa mea pentru asta, mai ales după ce, ieri, fusese redusă la tăcere fără menajamente din pricina abaterii mele.

Nu eram, totuși, singura care nu se ducea. Derek trebuia să se prezinte la ședința de terapie cu dr. Gill. Asta mi s-a părut nedrept, dar când i-am spus-o lui Simon, el mi-a răspuns că Derek nu avea dreptul la nici o ieșire. Explicabil, cred eu, având în vedere pentru ce se afla aici. În ziua în care sosisem eu, când ei îi luaseră ceilalți la o masă de prânz până aveam să mă instalez eu, probabil că el fusese consemnat să stea în camera lui.

După plecarea celorlalți, am profitat de faptul că surorile nu erau de față și m-am dus în camera mea, ca să ascult niște muzică. După numai câteva minute, mi s-a părut că aud o bătaie scurtă în ușă. Mi-am scos o cască din ureche. Încă o bătaie. Eram foarte sigură că stafiile nu pot ciocăni, așa că i-am strigat să intre.

Ușa s-a deschis larg. Și-n prag stătea Tori, arătând... foarte diferită de Tori. Părul ei negru era ridicat în țepi, de parcă își trecuse mâinile prin el. Bluza îi era boțită, ieșită la spate din jeansi.

M-am ridicat.

— Credeam că te-ai dus la înot.

— Am crampe. Ai ceva împotriva? Vorbea sacadat cu un semiton mai jos de obișnuita sa aroganță, dar forțat. Oricum, n-am venit să împrumut dermatograful tău. Nu că ai avea vreunul. Am venit doar să-ți spun că-l poți lua pe Simon. M-am hotărât... Își mută privirea într-o parte. Nu mă interesează. Nu e genul meu, oricum. Prea... tânăr. Strâmbă din buze. Imatur. Oricum, ia-l. E numai al tău.

Eram tentată să-i trântesc „Tii, mersi”, dacă nu era evident cât de mult o dureau renunțarea. Simon n-avuse dreptate. Tori chiar îl plăcea.

— Oricum – îşi dresе glasul – am venit să-ţi declar armistiţiu.

— Armistiţiu?

Cu un gest nerăbdător, intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Râca asta stupidă dintre noi. Nu meriţi tu...

Cuvintele îi muriră, umerii îi căzură.

— Gata cu lupta. Îi vrei pe Simon? Ia-l. Crezi că vezi stafii? E problema ta. Tot ce vreau e să-i comunicі lui dr. Gill că mi-am cerut iertare pentru că le-am spus tuturor că vedeai stafii în prima ta zi. Voiau să-mi dea drumul luni, dar acum nu-mi mai dau. Din vina ta.

— Eu n-am...

— N-am terminat.

O răbufnire a vechii ei atitudini le dădu cuvintelor iuţeala irascibilă.

— O să-i spui lui dr. Gill că mi-am cerut iertare şi că poate că i-ai dat tu o semnificaţie nemăsurată dezvoltării asteia. Eu am crezut că era mişto că vezi stafii, iar tu ai înţeles greşit, dar că de atunci m-am purtat frumos cu tine totdeauna.

— Despre faptul că mi-l „dai” pe Simon... Eu nu..

— Ăsta-i punctul unu din înţelegere. Punctul doi? O să-ţi arăt ceva ce vrei să vezi.

— Ce anume?

— În... – făcu un semn scurt cu mâna – mizerabilul ăla de spaţiu de intervenţie. Coboram ca să văd când o să-mi aduci odată jeansii spălaţi şi v-am auzit, pe tine şi pe Rae, căutând ceva.

Mi-am şters orice expresie de pe fată.

— Nu ştiu despre ce...

— O, pune frână. Lasă-mă să ghicesc. Brady i-a spus lui Rae că era ceva acolo, înăuntru, nu-i aşa?

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am încuviinţat din cap.

— E o casetă de bijuterii plină cu vechituri, spuse şi buzele i se arcuiră cu dispreţ. Brady mi-a arătat-o. A crezut că aş putea fi într-adevăr interesată de ea. Sunt un fel de antichităţi, a zis el. Scârbos. Tori se cutremură. Când n-am sărit cu „O, uau, e-aşa de drăguţ şi de romantic. Pur şi simplu ador mărgelile putrede şi spaţiile de intervenţie jechoase”, probabil că i-a spus lui Rae. Dacă vrei, îţi pot arăta.

— Sigur, cred. Poate la noapte...

— Crezi că o să risc să intru într-un bucluc şi mai mare? O să-ţi arăt acum, când am timp să fac un duş după incursiune. Şi să nu te gândeşti c-o s-o găseşti şi singură, pentru că n-ai s-o găseşti.

Am şovăit.

Îşi strânse buzele.

— Prea bine. Nu vrei să mă ajuţi? E absolut perfect.

Se îndreptă spre uşă.

Mi-am coborât picioarele peste marginea patului.

— Stai că vin.

douăzeci și șapte

AM URCAT PE SCARA DE FIER, am deschis ușița și am aruncat o privire înăuntru – în bezna totală. Mi-am scos capul și m-am uitat în jos, la Tori.

— Rae are o lanternă. Trebuie s-o luăm.

Un oftat exasperat.

— Unde e?

— Nu știu. Credeam că tu...

— De ce aș ști eu unde își țin ei lanternele? Crezi că eu umblu noaptea pe furiș? Citesc cărți porcoase pe sub pătură? Du-te... Se opri, arcuindu-și buzele într-un zâmbet batjocoritor. O, e adevărat. Ți-e frică de întuneric, nu?

— De unde-ai auzit tu...

Mă trase de cracul pantalonilor.

— Dă-te jos, micuțo. O iau eu înainte... și te apăr de toate stafiile rele.

— Nu, mă duc eu. Doar dă-mi o secundă să mi se obișnuiască ochii.

Unde era Rae cu chibriturile ei când aveai nevoie de? Stai. Chibrituri. Le aruncase aici, înăuntru. Am pipăit prin jur, dar pământul de pe jos, întunecat, camufla cutia.

— Alo? zise Tori. Deja ai încremenit de spaimă? Mișcă-te sau dă-te la o parte din calea mea.

Am pornit înainte.

— Ia-o la stânga, zise Tori, târându-se în urma. E cam pe la jumătatea distanței spre perete.

După vreo șase metri, ea a spus:

— Fă dreapta. Vezi stâlpul ăla?

Am mijit ochii cât am putut și am deslușit un stâlp de sprijin.

— E exact în spatele lui.

M-am târât spre stâlp și am început să pipăi în jurul bazei lui.

— În spate, nu lângă. Nu ești în stare de nimic? Ia, lasă-mă pe mine.

Se întinse după mine, mâna i se încleștă pe antebrațul meu, și mă smuci, dezechilibrându-mă.

— Hei! am zis. Asta...

— Doare?

Își înfipse degetele și mai adânc. Când am dat să-mi smulg mâna, m-a lovit cu genunchiul în burtă de m-am îndoit.

— Știi tu în ce blea m-ai vârat, Chloe? Vii aici, faci ca Liz să fie transferată, mi-l furi pe Simon, îmi spulberi șansele să ies. Ei bine, și

tu ești la un pas să ieși. Un bilet pentru o călătorie numai dus către casa de nebuni. Ia să vedem cât de frică de întuneric îți e într-adevăr.

Ridică un paralelipiped neregulat. O cărămidă spartă? O îndreptă cu forță asupra mea. Durerea mi-a explodat în ceafă și am căzut cu capul înainte, simțind gustul pământului înainte să-mi pierd cunoștința.

De mai multe ori m-am trezit, amețită, o parte din mine țipând, din adâncuri, „Trebuie să te trezești!”, înainte ca partea somnoroasă, năucă, să murmure „E de la pastile, iar”, și să se rupă din nou filmul.

În cele din urmă, mi-am amintit că nu mai luam pastile și m-am trezit de-a binelea. În sunetul unei răsuflări greoaie. Am stat acolo, încă buimacă, cu inima bătându-mi cu putere, încercând să întreb „Cine-i acolo?” Dar buzele nu mi se mișcau.

M-am legănat nebunește de pe o parte pe alta, incapabilă să mă ridic, incapabilă să-mi mișc mâinile, abia putând respira. Atunci, în timp ce mă zbăteam să trag aer în piept, mi-am dat seama de unde venea zgomotul respirației greoaie. De la mine.

M-am forțat să rămân nemișcată, să mă calmez. Ceva stătea strâns peste obrajii mei, trăgându-mă de piele când mi-i mișcam. Bandă adezivă. Aveam bandă adezivă peste gură.

Mâinile îmi erau legate la spate, iar picioarele... A aruncat o privire în întuneric, încercând să-mi văd picioarele, dar cu ușa închisă, fără nici o geană de lumină, nu puteam vedea nimic. Când mi-am mișcat picioarele, am simțit că le ținea ceva lipite, deasupra gleznelor. Erau legate.

Javra aia nebună!

Nu credeam că voi ajunge să numesc așa pe cineva dar cu Tori, nici un alt cuvânt nu se potrivea.

Nu doar că mă ademenise în spațiul de intervenție de sub casă și mă lovise în cap de leșinasem. Mă mai și legase și-mi pusese și căluș.

Era smintită. Absolut smintită.

Păi, ti-e clar, că doar de-aia e închisă în locul ăsta. Tulburată mintal. Citește eticheta, Chloe. Tu ești idioata care a uitat.

Acum eram prinsă aici, legată și cu gura astupată în beznă, așteptând să mă găsească cineva.

Oare te mai găsește cineva?

Bineînțeles. Doar n-or să mă lase să putrezesc aici.

Ai fost probabil inconștientă câteva ore. Poate că au renunțat să te mai caute. Poate se gândesc că ai fugit.

Asta nu conta. După ce Tori se va sătura de distracție – și de răzbunare – va găsi o cale să-i spună cuiva unde eram.

Oare? E nebună, adu-ti aminte. Tot ce o interesează este să scape de tine. Poate că va hotărî că-i mai bine dacă nu vei fi găsită niciodată.

Câteva zile fără apă...

Încetează cu asta.

Or să creadă că a intrat cineva prin efracție. Că a legat-o fedeleș pe biata Chloe și a lăsat-o în spațiul de intervenție. Asta va fi o poveste valabilă. Ultima poveste a lui Chloe.

Ridicol. Or să mă găsească. În cele din urmă. Dar n-aveam de gând să zac aici și să aștept să fiu salvată.

M-am răsucit pe spate și am încercat să mă folosesc de mâini ca să mă ridic. Văzând că n-am de ce mă sprijini, m-am întors pe-o parte și m-am zvârcolit și m-am zbatut până m-am ridicat în genunchi.

Așa. Cel puțin, puteam să mă târăsc un centimetru mai în față. Dacă izbuteam să ajung în capătul celălalt al spațiului de intervenție, aș fi putut să lovesc în ușă, atrăgând cuiva atenția. Urma să fie o înaintare înceată, dar..

— Chloe?

O voce de bărbat. Dr. Davidoff? Am încercat să răspund, dar n-am putut scoate decât un „mm-mm” înfundat.

— ...numele tău... Chloe...

Când vocea s-a apropiat și am recunoscut-o, mi s-a ridicat părul de pe brațe. Stafia din pivniță.

Mi-am făcut curaj și m-am uitat în jur, știind chiar în timp ce făceam asta că n-o să pot vedea nimic în bezna aia.

— În întunericul ăsta total.

— ...liniștește-te... vin după tine...

M-am mișcat înainte și m-am ciocnit, cu nasul întâi, de un stâlp. Durerea mi-a explodat îndărătul ochilor și mi i-a umplut de lacrimi. Când mi-am aplecat capul, chircindu-mă, mi-am pocnit țeasta de stâlp și am căzut lată pe-o parte.

Ridică-te.

La ce bun? Abia mă mișc. Nu pot vedea încotro mă duc. E atât de întuneric.

Mi-am ridicat capul, dar, firește, n-am văzut nimic. Stafiiile puteau fi de jur împrejurul meu, pretutindeni.

O, încetează cu asta! Sunt stafii. Nu-ți pot face nimic. Nu pot „veni după tine”.

— ...cheamă-i... trebuie...

Mi-am închis ochii și m-am concentrat asupra respirației. Nimic decât respirație, să nu mai aud vocea aceea.

— ...te ajut... ascultă... casa asta...

Oricât de îngrozită eram, în clipa în care am auzit cuvintele „casa asta”, spuse cu atâta grabă stăruitoare a trebuit să ascult.

— ...bine... liniștește-te... concentrează-te...

M-am chinuit să mă desfac din legăturile mele, să mă ridic.

— Nu, liniștește-te... vin după tine... profită de timp.. intră în

contact... eu nu pot... trebuie să aflu... povestea lor... urgent...

M-am chinuit să înțeleg mai mult, m-am forțat să înțeleg. Să mă liniștesc sau să mă concentrez? Semăna cu ceea ce-mi sugerase Rae. Funcționase când fusesem cu ea, cel puțin destul cât să pot zări o imagine de-o clipă.

Mi-am închis ochii.

— ...bine... liniștește-te... cheamă...

Mi-am strâns ochii mai tare și mi-am închipuit cum intru în contact cu el. Mi l-am imaginat. Am vizualizat cum îl extrag la vedere. M-am încordat până ce au început să-mi bubuie tâmpile.

— ...copilă... nu așa...

Vocea lui se auzea mai tare. Mi-am strâns pumni dorindu-mi să trec prin barieră, să intru în contact morții...

— Nu! zise stafia. Să nu...!

Capul mi-a țâșnit în sus, ochii mi s-au deschis brusc în beznă.

Ești aici? Am gândit cuvintele, apoi am încercat să le rostesc, un „mm-mm” prin căluș.

Vreo două minute, am numărat secunde, în liniște deplină. Cam atâta fusese cu extrasul stafiei. Probabil o împinsesem mult prea departe ca să mai ajung la ea.

Cel puțin, interludiul îmi dăduse răgazul să mă calmez. Inima se oprise din răpăiala de iepure speriat și nici întunericul nu mai părea așa rău. Dacă m-aș fi putut duce, centimetru cu centimetru, până la ușă și să lovesc în ea...

Și în ce direcție e ușa?

Va trebui să aflu.

Am pornit către un fir subțire de lumină care probabil venea din jurul ușii. Pământul s-a cutremurat și-am căzut grămadă, în față.

Când m-am îndreptat, legăturile din jurul mâinilor mi s-au mișcat, lărgindu-se. Mi-am răsucit brațele, trăgând încheieturile în lături. Nodul făcut de Tori era prost strâns și aluneca.

Fetele bogate, am gândit eu. Așa ar fi zis Rae.

Mi-am eliberat mâinile. Când m-am întins pentru cele de la picioare, zgâlțâitura s-a produs din nou, mai puternică de data asta, și a trebuit să-mi adun puterile ca să nu cad iarăși.

Un cutremur?

Cu norocul meu chior, n-ar trebui să mă îndoiesc. Am așteptat să se oprească, apoi am început să băjbâi pe la sfoara din jurul picioarelor. Era răsucită și înnodată în mai multe locuri, de parcă avusese noduri mai dinainte de a o găsi Tori. Să găsesc pe întuneric nodul care trebuia era...

Un *scrâșnet* mi-a întrerupt brusc gândul. Suna ca și când cineva pășea pe podeaua de pământ. Dar stafiile nu scoteau nici un zgomot când se mișcau. Am ascultat. S-a auzit din nou, un zgomot de mișcare,

un soi de pârâit, de parcă cineva cernea printre degete un pumn de țărână cu pietricele.

Am înghițit în sec și am continuat să caut nodul.

Și dacă e o persoană în came și oase aici, jos, cu mine? Cineva care mi-ar putea face rău?

Un râcâit în spatele meu. Am sărit, scrântindu-mi șoldul. Călușul mi-a înăbușit țipătul și-am dat cu mâinile prin întuneric, cu inima bătându-mi atât de tare puteam să jur c-o aud.

Buf-buf-buf.

Asta nu e bătaia inimii mele.

Zgomotul venea din stânga mea, prea ușor ca să fie de pași. Ca mâinile cuiva lovind pământul. Ca și ar fi fost cineva care se târa către mine.

— Încetează cu asta!

Voisem doar să gândesc cuvintele, dar le-am auzit rupându-se din gâtul meu inflammat, înăbușite de căluș. Bufniturile s-au oprit. Un sunet gutural, ca un mârâit.

Dumnezeule, nu e cineva aici, jos, e ceva, un animal.

O cârtită. Rae și cu mine văzuserăm ieri o cârtiță moartă.

O cârtiră? Care mârâie? Care bufnește destul de tare cât să se audă în toată camera?

Stai nemișcată. Dacă stai nemișcată, nu te pot găsi.

Ăia-s rechinii! Idioato, rechinii și dinozaurii nu te pot găsi dacă stai nemișcată. Asta nu e Jurassic Park!

Un râs isteric mi-a gâlgâit în gât. L-am înghițit schimonosind sunetul într-un scâncet. Bufniturile au devenit mai puternice, mai apropiate, însoțite acum de un zgomot nou... Un... clincănit.

Clic-clac-clic-clac.

Ce era asta?

Ai de gând să stai aici și să afli?

Mi-am dus mâna la căluș, dar n-am putut prinde de nicăieri banda adezivă, așa că am renunțat și-am bâjbâit din nou după sfoara din jurul picioarelor, trecându-mi degetele atât de rapid de-a lungul ei că mi-a julit pielea. Pipăiam fiecare nod după capetele sforii și, negăsind nici unul, căutam următorul...

Iată-l. Un capăt de sfoară.

Am moșmondit la nod, trăgând ba de bucățica asta, ba de cealaltă, căutând-o pe aceea care, smulsă, ar fi dat la iveală celălalt capăt. Mi-am focalizat toată concentrarea asupra nodului, ca să nu mai aud zgomotele.

Încercam să-mi vâr degetele pe sub o porțiune de nod când ceva a zornăit chiar lângă mine. Un foșnet, apoi un *clic-clac*.

Un miros greu de mucegai mi-a umplut nărilor. Apoi niște degete ca gheața mi-au atins ușor brațul gol.

Ceva în mine... a cedat. Un mic șuvoi umed mi s-a scurs pe picior, dar abia de l-am remarcat. Am stat acolo, încremenită, atât de nemișcată și de încordată, că au început să mă doară fălcile.

Am identificat chestia care bufnea, foșnea și clincănea și se părea că îmi dă ocol. Un alt zgomot se porni. Un scâncet lung și surd. Scâncetul meu. Am încercat să-l opresc, dar n-am reușit, tot ce puteam face era să stau ghemuită acolo, într-atât de îngrozită, încât mintea nu-mi mai funcționa deloc.

Atunci mă atinse din nou. Ceva lung, uscat, rece, ca niște degete, mă gâdila pe la ceafă. Un zgomot de nedescris, între plesnet, pârâit și foșnet, a făcut să mi se ridice fiecare firică de păr. Zgomotul s-a repetat până când a devenit nu un zgomot, ci un cuvânt. Un oribil cuvânt stâlcit care nu putea veni dintr-un gâtlej omenesc, un singur cuvânt, repetat la nesfârșit.

— Ajutor. Ajutor. Ajutor.

M-am repezit înainte, ca să mă îndepărtez de acel ceva. Cu gleznele încă legate, am căzut de-a berbeleacul, cu fața în pământ, apoi m-am ridicat în patru labe, mișcându-mă cat de repede am putut spre ușa îndepărtată.

Un șuietat-bufnet-clinchet s-a auzit din partea cealaltă a mea.

Încă unul.

O, Doamne, ce erau astea? Câte erau?

Nu contează. Mergi!

M-am târât până la ușă. Am pipăit lemnul. Am împins. Nu s-a clintit.

Încuiată.

M-am dat înapoi și am lovit-o cu pumnii, țipând, izbindu-mă de ea și strigând după ajutor.

Degete reci s-au înfășurat în jurul gleznelor mele goale.

douăzeci și opt

AM ATINS CU MĂNA CEVA ce zăcea în țărână. Cutia de chibrituri.

Am înșfăcat-o imediat și am băjbăit până am deschis-o. Am scos un băț, apoi am întors cutia între degete, pipăind după fâșia de aprindere. Aici.

— Ajutor. Ajutor. Ajută-mă.

Am dat din picioarele mele legate, scuturându-le și lovind cu ele ca să scap de strânsoare, iar bățul de chibrit mi-a căzut. M-am oprit și mi-am trecut mâna prin țărână, căutându-l.

Ia altul!

Am luat. Am găsit din nou fâșia de aprindere. Am apucat bățul între degete și... mi-am dat seama că habar n-aveam cum să-l aprind. De ce-aș fi știut? În tabără, numai supraveghetorii aprindeau focurile.

Nu fumasem niciodată vreo țigară. Nu împărtășeam fascinația celorlalte fete pentru lumânări.

Trebuie să mai fi făcut asta vreodată.

Probabil, dar nu-mi aminteam.

Nu contează! Ai văzut în filme, nu-i așa? Cât de greu poate fi?

Am apucat iar bățul între degete, l-am frecat de fâșie... și l-am rupt la impact. Am scos altul. Câte erau oare? Nu prea multe – era aceeași cutie pe care o folosisese Rae în prima mea zi, când o prinsesem aprinzând bețe de chibrit.

De data asta, am ținut bățul de mai jos, de lângă măciulie. Am dat cu el peste fâșia de aprindere. Nimic.

Am dat din nou și măciulia bățului s-a aprins, arzându-mi buricele degetelor, dar nu i-am dat drumul. Flacăra ardea strălucitoare, dar răspândea foarte patina lumină. Mi-am putut vedea mâna, dar dincolo de ea – beznă.

Nu, era ceva în dreapta, care se mișca pe pământ. Nu puteam desluși decât o formă întunecată care se târa spre mine. Mare și lungă. Ceva se întinse. Părea să fie un braț, cu pete, cu mâna aproape albă și degete luminoase pe fundalul pământului.

Mâinile se întindeau în față, se apucau de pământ, apoi trăgeau trupul după ele. Puteam zări haine, veșminte zdrențuite. Mirosul de pământ și de ceva umed mi-a umplut nările.

Am ridicat mai sus bățul de chibrit. Făptura aceea și-a înălțat capul. Un craniu s-a holbat la mine, un craniu de care atârnav fâșii de carne înnegrită și păr acoperit de o crustă de pământ. Găvane goale s-au întors în direcția mea. Fălcile s-au deschis, dinții au clănțănit când a încercat să vorbească, dar a scos numai acel oribil geamăt gutural.

— Ajutor. Ajută-mă.

Am țipat pe sub căluș atât de tare c-am avut senzația c-o să-mi explodeze capul. Ce mai rămăsese în vezica mea s-a eliberat. Am scăpat bățul de chibrit. A sfârșit pe pământ, apoi s-a stins, dar nu mai înainte de a zări o mână întinzându-se spre piciorul meu și un doilea cadavru rostogolindu-se lângă cel dintâi.

Pentru o secundă, am stat așa, aproape sufocându-mă de frică, țipetele mele fiind doar puțin mai tari decât niște horcăieli. Apoi mâna aceea s-a înfășurat în jurul piciorului meu, osul rece pătrunzând în carne fâșii de haine zdrențuite trecându-mi peste piele. Chiar dacă nu puteam vedea, puteam vizualiza, iar imaginea aceea era destul cât să-mi oprească țipetele în gât și să mă zguduie înapoi la viață.

M-am smucit, eliberându-mă din strânsoare, dând din picioare, cutremurându-mă când piciorul meu a lovit în ceva și s-a auzit un trosnet uscat. În timp ce-mi croiam drum mai departe, am auzit pe cineva rostindu-mi numele, spunându-mi să mă opresc.

Am încercat să-mi scot călușul, dar degetele îmi tremurau atât de

tare că tot n-am putut găsi nici un colt de care să trag de banda adezivă. Am renunțat, târându-mă cât am putut de repede, până când bufnetele, clănțăniturile și şuierăturile mânioase au rămas mai în urmă.

— Chloe! Stai.

O siluetă întunecată s-a ridicat în fața mea, luminată de o slabă rază de lumină.

— Sunt...

Am lovit cu picioarele cât de tare am putut. Un şuier ascuțit de durere și o înjurătură.

— Chloe!

Niște degete s-au încleștat pe brațul meu. Am dat să lovesc cu pumnul celălalt. O altă mână mi-a prins și-al doilea braț și m-a smucit, făcându-mă să-mi pierd echilibrul.

— Chloe, sunt eu, Derek.

Nu știu ce-am făcut în clipa următoare. Se poate să fi leșinat în brațele lui, dar dacă am făcut-o, prefer să nu-mi amintesc. Ceea ce îmi amintesc, însă, este că mi-a fost smuls călușul de pe gură și apoi am auzit din nou cumplitul buf-buf și târâtul corpurilor acelor.

— Sunt-sunt-sunt...

— Morți, știu. Probabil au fost îngropați aici, dedesubt. Si din întâmplare tu i-ai readus la viață.

— Re-re-readus...

— Altă dată. În clipa asta, trebuie să...

Bufnetul a răsunat din nou și i-am putut vedea – în mintea mea – împingându-și trupurile inerte către mine. Foșnetul hainelor și al cărnii lor uscate. Clămpănitul și pocnetele oaselor lor. Spiritele lor prinse înăuntru. Captive în rămășițele lor pământești...

— Chloe, adună-te!

Derek m-a apucat de antebrațe, ținându-mă dreaptă, trăgându-mă destul de aproape de el cât să-i văd fulgerările albe ale dinților când vorbea. Din spatele lui venea licărul acela slab pe care îl zărisem mai devreme. Ușa rămăsese deschisă, lăsând să pătrundă doar atâta lumină cât să deslușim siluetele.

— N-or să-ți facă nici un rău. Nu sunt acei zombi mănăcători de creier din filme, da? Sunt doar trupuri de morți cu spiritele întoarse iarăși în ele.

Doar trupuri de morți? Cu spiritele întoarse iarăși în ele? Trimisesem oamenii – sufletele – înapoi în corpurile lor? M-am gândit la cum trebuie să fi fost, să fii azvârlit înapoi în corpul tău descompus, prizonier acolo...

— T-t-trebuie să le trimit înapoi.

— Mda, cam asta ar fi ideea în mare.

Se simțea încordarea sub sarcasmul vorbelor lui; iar când am

încetat să tremur, i-am putut simți tensiunea circulând cu viteză prin el, vibrându-i în mâinile care-mi strângeau brațele, și am înțeles că făcea eforturi să rămână calm. Mi-am trecut palmele peste ochi, duhoarea murdăriei invadându-mi nările.

— Bi-bine, deci cum fac să-i trimit înapoi? Tăcere. Mi-am ridicat privirile.

— Derek?

— Păi... nu știu.

Își reveni, își dezmoști umerii și în glas i se întoarse bruschetea.

— Tu i-ai invocat, Chloe. Indiferent cum ai făcut-o acum desfă-o. Întoarce-o invers.

— N-am făc...

— Tu *încearcă*.

Mi-am închis ochii.

— Duceți-vă înapoi. Înapoi la viața voastră de după moarte. Vă eliberez.

Am repetat cuvintele, concentrându-mă atât de intens că a-nceput să-mi șiroiască nădușeala pe față. Dar bufniturile continuau să vină. Mai aproape. Mai aproape.

Mi-am închis ochii și mi-am imaginat un film în care juca o necromantă tânără și fraieră, care trebuia să trimită spiritele înapoi în Lumea de Dincolo. M-am străduit să-mi imaginez trupurile morților. M-am văzut pe mine însămi vorbindu-le spiritelor, eliberându-le de legăturile lor pământești. Mi-am închipuit spiritele ridicându-se...

— Ajutor. Ajutor.

Mi s-a uscat gâtul. Glasul era chiar în spatele meu. Am deschis ochii.

Derek trânti o înjurătură și mâinile lui strânseseră mai tare de antebrățele mele.

— Tine ochii închiși, Chloe. Adu-ți aminte că n-or să-ți facă nici un rău.

Vârful unui deget osos îmi atinse cotul. Am tresărit puternic.

— E-n regulă, Chloe. Sunt aici, lângă tine. Continuă.

În timp ce mă sileam să stau nemișcată, vârfurile degetelor mă împunseră în braț, apoi alunecară de-a lungul lui, mângâind, testând, pipăind, ca orbii cu elefantul²⁰. Os râcâindu-mi pielea. Un freamăt clămpănitor, ca și cum cadavrul se dăduse mai aproape. Mirosul său...

Vizualizează.

Asta fac!

Nu așa!

Mi-am închis ochii – fără sens, de vreme ce nu vedeam nimic cu ei deschiși, dar mă făcea să mă simt mai bine. Degetele s-au strecurat și m-au înghiontit în spate, m-au tras de tricou, cadavrul emițând niște sunete, *gah-gah-gah*, de parcă încerca să vorbească.

Am scrâșnit din dinți și mi l-am scos din minte. Destul de greu, știind că mă atingea, se împingea în coastele mele...

Destul!

M-am concentrat, în schimb, asupra respirației lui Derek. Respirații rare, adânci, pe gură, chinuindu-se să rămână calm.

Respirații adânci. Respirații adânci. Găsește un loc liniștit. Cadrul creativ.

Încet-încet, sunetele, atingerile și mirosurile lumii reale s-au estompat. Am strâns mai tare din ochi și mi-am dat frâu liber imaginației. M-am concentrat asupra morților, închipuindu-mi că le smulg cu forța spiritele dinăuntru, eliberându-le, ca pe niște porumbei din colivie care-și iau zborul spre lumina soarelui.

Am repetat secvența de imagini – eliberând spiritele urându-le să le fie bine, cerându-mi iertare și trimițându-le pe drumul lor. Vag, am auzit vocea lui Derek spunându-mi că mă descurcam bine, dar mi se părea că plutește, ca în vis, la marginea conștiinței. Lumea reală era acolo, unde eu îmi reparam greșeala, întorcând...

— Au plecat, Chloe, șopti el.

M-am oprit. Încă mai puteam simți degetele osoase acum pe piciorul meu, un trup sprijinindu-se de mine, dar care nu se mai mișca. Iar când m-am răsucit într-o parte, cadavrul a căzut, o cochilie goală, prăbușindu-se la picioarele mele.

Derek a respirat o dată adânc și prelung, trecându-și mâna prin păr. După o clipă, m-a întrebat, de parcă abia atunci îi trecuse prin minte, dacă eram bine.

— O să supraviețuiesc.

O altă respirație adâncă, tremurătoare. Apoi se uită la cadavru.

— Cred că avem treabă.

douăzeci și nouă

PRIN „TREABĂ” ÎNTELEGEA CURĂȚENIE. Respectiv reîngropatul morților. Tot ce voi spune despre asta este că m-am bucurat că, și cu ușa deschisă, era totuși prea întuneric ca să văd cadavrele alea foarte bine.

Gropile nu fuseseră adânci, un strat de numai câțiva centimetri de pământ peste morți, destul ca să-și facă loc cu mâinile prin el când spiritele le fuseseră aruncate înapoi în trupuri. Dar nu voiam să mă gândesc la asta.

Era limpede că morții fuseseră îngropați de multă vreme, probabil mai înainte ca Lyle să devină sanatoriu. Și că erau adulți. Deocamdată, asta era tot ce trebuia să știu.

În timp ce munceam, l-am întrebat pe Derek cum de mă găsisese. A zis că, în momentul în care își dăduse seama că Tori nu plecase cu grupul, fusese convins că pune la cale ceva, așa că venise să vadă ce

faceam eu. Cum dăduse de mine, mai exact, n-a spus, ci numai a ridicat din umeri și a mormăit ceva despre căutatul în “locurile unde era de așteptat să mă găsească” atunci când i s-a părut că dispărusem.

Întrebarea era acum ce să facem în privința lui Tori.

— Nimic, am zis eu, ștergându-mi mâinile tremurătoare după ce bătătorisem pământul peste al doilea mormânt.

— Hm?

Mi-a plăcut să-l mai aud și pe el exclamând asta – rolurile se inversaseră.

— O să mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Se gândi puțin, apoi încuviință din cap.

— Mda. Dacă o acuzi, lucrurile doar se vor înrăutăți mai tare. Mai bine s-o ignori și să speri că se va da bătută.

— Mă rog să se dea bătută, am murmurat, în timp ce mă târam spre ușă.

— Mai sunt haine curate aici, jos? întrebă Derek.

— O tranșă, în uscător. Atât. De ce...? A, așa e. Mai bine să nu urcăm la lumină plini de pământ. Am coborât scara de fier. Cele mai multe lucruri din uscător erau ale tale, așa că...

— Chloe? Derek?

Doamna Talbot era în mijlocul spălătoriei.

— Ce faceți voi doi? Derek, știi că n-ai voie să... Privirea ei se plimbă pe hainele mele murdare.

— Dumnezeule mare, ce-ai pățit?

N-avea nici un rost să negăm că fuseserăm în spațiul de intervenție, de vreme ce ne prinsese ieșind din debara, eu plină de pământ. Mi-am lipit picioarele unul de altul sperând să ascund astfel udătura. Lovitura din ceafă zvâcnea și făceam eforturi să vorbesc, rugându-mă ca Derek să intervină. N-a făcut-o. O salvare pe zi era probabil limita lui.

— Mă ocupam de rufe, iar D-Derek a venit în spălătorie, căutând...

Dr. Gill intră pe ușă. Privirea mi s-a îndreptat automat spre ea.

— Continuă, Chloe.

— Îiși voia tricoul. E-eu l-am întrebat despre soluțiile de scos petele, pentru că nu putusem găsi nici una și am deschis debaraua să mă uit, dar Derek a zis că erau de obicei ți-ținute sub cheie. Am găsit scara și s-spațiul de intervenție și am fost curioși.

— O, sunt convinsă că ați fost curioși, zise dr. Gill, încrucișându-și brațele. Copiii de vârsta voastră sunt foarte curioși, nu-i așa?

— Ăăă... c-cred că da. Am explorat...

— Sunt convinsă, mi-o reteză dr. Gill.

Mi-am dat seama ce se gândea că făcuserăm eu și Derek.

Chiar în timp ce negam, am văzut că ea ne servea scuza perfectă. Dacă mi-aș fi plecat privirea cu sficiune și aș fi zis „Ei, da, ne-ați prins”, și-ar fi avut confirmarea, fără nici un motiv de-a mai intra în spațiul de intervenție și de a descoperi cadavrele alea, îngropate la repezeală.

Dacă ar fi fost vorba de Simon, aș fi marșat într-o secundă. Dar Derek? Nu știam să mint într-atât de bine.

N-a contat. Cu cât mai tare negam eu, cu atât mai sigure erau ele că ne făcuserăm de cap. Dr. Gill deja ajunsese la o concluzie. Dacă găsești doi adolescenți, un băiat și o fată, într-un loc întunecos, izolat, mai încape vreo îndoială cu ce anume s-au ocupat?

Până și doamna Talbot părea convinsă, strâmbând din gură dezaprobator, în timp ce turuiam eu explicații.

Și Derek? El n-a scos un cuvânt.

Odată ce ni s-a dat voie să plecăm, am dat fuga în cameră ca să-mi schimb jeanșii mai înainte să observe cineva urma de pipi. Când mi-am cercetat capul, aveam două cucuie, unul de la Tori și unul de când mă lovisem de stâlp.

Din nou la parter, i l-am arătat pe cel mai mic lui dr. Gill, sperând că va fi în sprijinul poveștii mele, că exploraserăm – vedeți, chiar m-am lovit la cap. Ea n-a aruncat decât o privire în treacăt, mi-a întins Tylenolul și mi-a spus să mă duc să mă întind în camera cu televizorul. Mătușa Lauren era pe drum.

— Nu știi ce să zic, Chloe.

Vocea mătușii Lauren era aproape șoptită. Acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus când a sosit la Sanatoriul Lyle. O auzisem, puțin mai devreme, certându-se cu dr. Gill și cu surorile, voind să știe pentru ce nu luaseră măsuri ca Derek să stea departe de mine, așa cum îi promisese. Dar acum, cu mine, mânia aceea îi dispăruse.

Eram singure, în biroul lui dr. Gill. La fel cum fuseseră Tori și mama ei. Deși știam că întrevederea noastră n-avea să se termine cu amenințări și scatoalce, mi-am imaginat că voi rămâne cu niște sentimente cu nimic mai bune decât cele cu care rămăsese Tori.

Mătușa Lauren stătea bătoasă, cu mâinile strânse în poală și degetele învârtind inelul ei cu smarald.

— Știi că ai cincisprezece ani. Chiar dacă n-ai avut întâlniri adevărate cu băieții până acum, ești curioasă. Într-un loc ca ăsta, izolată de prieteni și de familie trăind laolaltă cu băieții, tentația de a experimenta...

— N-a fost așa. N-a fost nici pe departe așa. M-am răsucit, ca s-o privesc în față. Am găsit spațiul de intervenție și Derek a vrut să vadă cum e, iar mie mi s-a părut o idee mișto.

— Așa că te-ai dus cu el acolo? După ce ți-a făcut ce ți-a făcut?

Rămase nemișcată, dezamăgirea din ochi preschimbându-i-se în oroare. O, Chloe, nu pot să cred... Ai impresia că hărțuirea și agresiunea de zilele trecute însemnau că te place?

— Ce? Nu, firește că nu. Derek nu e... A fost o greșeală. Nu mi-a făcut într-adevăr rău și nici n-avea vreo intenție de așa ceva. A fost o neînțelegere.

S-a întins spre mine și m-a luat de mână.

— O, Chloe. Scumpa mea, nu. Nu se poate să te lași păcălită așa. Nu poți să-i găsești lui scuze.

— Scuze?

— Poate că ăsta e primul băiat care ți-a spus vreodată „Te plac” și știu că te simți bine, dar nu va fi singurul băiat care să te placă, draga mea Chloe. E doar primul care are tupeul s-o zică. E mai mare. A profitat de situație. La școală, îmi închipui că fetele nu s-ar uita a doua oară la el, dar ia uite-l aici, cu o fată frumoasă, tânără, impresionabilă, prinsă în cursă...

— Mătușă Lauren! Mi-am smuls mâna din strânsoarea ei. Doamne, nu e...

— Poți s-obții ceva mai bun, Chloe. Mult mai bun.

Din dezgustul afișat pe fața ei, am înțeles că nu vorbea despre cum se purtase Derek cu mine. Am simțit un ciudat val de indignare. În mod clar, nu puteam să susțin că îmi făcusem de cap cu el. Dar mă simțeam prost că așa se interpreta.

Cum arăta Derek nu era vina lui. Evident că era și el conștient de asta – și de reacția celorlalți – și cu siguranță nu făcea nimic să fie nesuferit. Un adult ar fi trebuit să-și dea seama. Mătușă Lauren ar fi trebuit să fie cea care să-mi țină discursul cu nu-poți-judeca-un-băiat-după-aspectul-fizic.

Orice intenție pe care o avusesem de a-i mărturisi adevărul mătușii Lauren se evaporase. Se uita la Derek și vedea un ciudat care îi atacase nepoata. Nimic din ceea ce aș fi putut spune n-ar fi convins-o de contrariul, pentru că el părea un ciudat. La fel cum nimic din ceea ce aș fi putut spune n-ar fi convins-o că vedeam într-adevăr stafii, pentru că eu păream o schizofrenică.

— N-ai de gând să spui nimic, Chloe?

— De ce? Mi-am auzit tonul înghețat din voce. Am încercat. Tu deja ți-ai format o părere.

Se foi în loc, trăgându-se până la marginea fotoliului micșorând distanța dintre noi.

— Mi-ar plăcea să aud și varianta ta.

— Doar pentru că sunt în locul ăsta, doar pentru că sunt „bolnavă”, nu înseamnă că sunt altfel decât eram acum o săptămână. Atunci, ai fi știut că e ceva în neregulă cu povestea asta. Mi-ai fi cerut explicații mai înainte de a mă acuza de ceva. Pe când acum... M-am

ridicat în picioare. Acum sunt doar fata nebună.

— Chloe, eu nu cred...

— Știi foarte bine ce crezi tu, am spus și am ieșit.

Mătușa Lauren a încercat să vină după mine, dar n-am vrut s-o ascult. Eram prea furioasă. Prea adânc rănită. Să creadă că îmi făcusem de cap într-un spațiu de intervenție din pivniță cu primul băiat care-mi arăta o fărâma de interes? Asta chiar mă durea.

Dumnezeu știe ce s-o fi gândit ea că făcuserăm. Eram foarte sigură că imaginația ei depășise faza candidă a primului sărut. Să creadă că eu sărisem de la „n-am avut niciodată vreo întâlnire” la „tăvălit prin țărână cu un străin”? Era jignitor. Nu, mai mult decât jignitor. Mă înfuria.

Oare mătușa Lauren mă cunoștea cât de cât? Că dacă nici ea *nu*, atunci cine era să mă mai cunoască?

În momentul în care a fost clar că n-aveam să mă „calmez” și să vorbesc cu mătușa mea, a urmat a doua fază. Procesul. Am fost chemată înapoi în birou, Derek pe post de acuzat-complice, iar dr. Gill și dr. Davidoff pe post de judecător și de juriu. A fost un proces cu ușile închise. Nici măcar mătușii Lauren nu i s-a permis să asiste.

Nu m-am ostenit să mai motivez de ce ne duseserăm în spațiul de intervenție. Trecusem deja cu mult de etapa „O, Doamne, n-aș vrea să creadă cineva că sunt genul ăla de fată”. Dacă ei credeau că Derek și cu mine ne tăvăliserăm prin țărână, asta însemna cel puțin că n-aveau să se mai ducă în spațiul de intervenții ca să vadă urmele răscolirii... sau, dacă s-ar fi dus, și-ar fi închipuit că știu ei ce anume o provocase.

În pofida părerii mătușii Lauren, eram sigură că Derek era la fel de șocat de insinuare precum eram și eu. Când dr. Gill a încercat să obțină o mărturisire de la el, n-a făcut decât să ridice din umeri și să mormăie „nu contează”, cu brațele încrucișate, cu trupul lui uriaș prăbușit în fotoliu și cu sfidarea întipărită pe obraz. Ca și mine, își dăduse seama că n-avea nici un rost să se apere, dar nici n-avea de gând să mărturisească.

— Asta nu e prima oară când voi doi aveți o... încurcătură, zise, în cele din urmă, dr. Gill. Și am senzația că nu va fi nici ultima. Trebuie să înăbușim asta din fașă și singura cale prin care o s-o facem este cu un transfer. Unul dintre voi va trebui să plece.

— Plec eu.

Am auzit vorbele și mi-a luat un moment până să-mi dau seama că veniseră de la mine.

Eram într-o ureche? Să mă ofer voluntar să fiu transferată când deja eram îngrozită de ceea ce presupunea un asemenea transfer?

Dar nu mi-am retras cuvintele. Dacă unul dintre noi urma să plece, eu trebuia să fiu aceea. Oricât de speriată eram de a fi

expediată, nu i-aș fi despărțit pe Simon și Derek.

Totuși, mă așteptam ca Derek să intervină. Nu știu de ce – cu siguranță nu din cavalierism. Dar mi s-ar fi părut corect ca măcar să protesteze simbolic. Așa ar fi fost politicos... și bănuiesc că tocmai de aceea n-a scos un cuvânt.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, zise domol dr. Davidoff. Deocamdată, vă dau amândurora un avertisment. Dar nu-mi oferiți alt motiv să redeschidem discuția. S-a înțeles?

Se înțelese.

treizeci

CÂND DOCTORII NE-AU DAT DRUMUL, Derek și cu mine am ieșit împreună pe hol. Am încercat să mai trag de timp, făcându-mi de lucru cu o pată imaginară de pe bluza mea și acordându-i răgaz să o ia înainte, ca să evităm astfel orice moment stingheritor. El s-a postat în fața mea, cu brațele încrucișate, bătând darabana pe bicepși, nerăbdător.

Mi-am spus că el era cel care mă salvase. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare. Îi eram. Totuși, chiar în clipa aceea... nu știu. Mă durea capul și încă mai sufeream adânc din pricina respingerii mătușii mele, iar când mă oferisem eu să fiu trimisă din sanatoriu și el nu comentase, duruse și asta. N-aș fi vrut. Dar duruse.

— Ce tot freci acolo? șopti el, în cele din urmă.

— O pată.

— Nu există nici o pată.

Mi-am îndreptat ținuta, trăgând de bluză în jos și potrivind-o.

— Asta pentru că am scos-o eu.

Am încercat să trec pe lângă el. Nu s-a clintit.

— Trebuie să vorbim, șopti el.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— O să fie și Simon de față, zise el. Cinci minute. Afară, în curte.

Chiar nu credeam că ar fi fost înțelept din partea mea să fiu văzută cu Derek pe-afară, nici dacă ar fi fost și Simon de față. De aceea, cinci minute mai târziu, eram în camera media, stând pe canapea, cu căștile iPod-ului la urechi, încercând să mă pierd în muzica mea.

Când o umbră a trecut pe deasupra capului meu, am sărit în picioare.

Rae rămăsese pe loc, cu mâinile întinse:

— Ușurel, fato. Sunt eu.

Mi-am scos căștile.

Fa își puse hanoracul pe speteaza unui scaun.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Nu ce-și închipuie toată lumea.

— Păi, firește.

Se instalează la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele adunate sub ea, cu o pernă în poală, căutând poziția cea mai confortabilă, așteptând povestea adevărată. Mă cunoștea de mai puțin de o săptămână, dare a era convinsă că nu mă prostisem în spațiul de intervenție cu Derek.

— O să-ți spun mai târziu, am murmurat, când o să fim la noi în camera.

— Dar o să-mi spui, da?

Am încuviințat din cap.

— Bine. Deci, cum a ieșit?

I-am povestit despre întâlnirea cu doctorii și despre mătușa Lauren.

— Una e când străinii cred că ai făcut lucruri pe care tu nu le-ai face – ei nu te cunosc —, dar când e vorba de cineva care ar trebui să te cunoască? Și acel cineva crede că ai făcut-o?

— Da, am trecut și eu prin asta. La școală, pentru orice greșală, eram dusă pe sus la consilier, care îmi ținea predici despre tentațiile străzii și despre importanța de a rămâne în școală. Îmi venea să spun – pardon? Există ceva dosarul meu care spune că am fost vreodată într-o gașcă? Sau că eu nu cred că școala e importantă? Iau numai note de 8 și 9 și nu chiulesc niciodată – găsiți-vă pe altcineva să-i țineți predici! Strânse perna la piept. Îmi ziceam că era mișto – că ei nu mă cunoșteau. Dar și maică-mea îmi servea aceeași porcărie. De fiecare dată când ajungeam să vorbim despre asta, îmi aducea aminte de prietena mea Trina. Că a fugit de-acasă la paisprezece ani, s-a încurcat cu o gașcă și a murit într-un schimb de focuri pe șosea. Alo? Și ce legătură are asta cu mine? Dimpotrivă, era un motiv pentru care Trina și cu mine nu mai fuseserăm prietene. Eu nu eram genul ăla.

— Ei ne doresc binele, bănuiesc. Dar doare.

— Partea cea mai proastă...

Privirea ei se ridică deasupra capului meu.

— Tu ce vrei?

Derek ocoli canapeaua până ajunsese în fata mea bătut cu degetul în ceasul de la mână.

— N-am spus cinci minute?

— Ba da, ai spus. Dar și eu am spus că nu era o idee bună.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tine. Rae începu să se inflameze.

— Să le chem pe surori?

I-am făcut semn să stea liniștită și m-am întors spre Derek:

— Nu.

Își îndesă mâinile în buzunarele jeansilor, legănându-se pe călcâie, apoi spuse:

— Simon vrea să-ți vorbească.

— Dar Simon n-are picioare? Întrebă Rae. Și gură? Ce ești tu? Credinciosul lui Saint Bernard, târându-se de colo-colo, ducând mesajele stăpânului?

El se răsuci, cu spatele către Rae.

— Chloe?

Era o notă rugătoare în glasul lui care mi-a făcut hotărârea să se clatine.

— Chloe, te r...

Se opri la „r” prelungindu-l și, pentru o secundă am crezut că va spune într-adevăr „te rog”, iar dacă o făcea, aveam să cedez. În pofida reticentelor mele de a fi văzuți împreună. Dar după secunda aceea, el înghiți cuvântul și ieși cu pași mari din încăpere.

— Pa! strigă Rae după el. Întotdeauna e-o plăcere să stea omul de vorbă cu tine! Se întoarse către mine: O să-mi povestești ce înseamnă toate astea, da?

— Promit. Și, cum a fost la înot?

— Bine, cred. E plăcut să ieși de aici, dar nu foarte amuzant. Simon înoată fluture, eu abia înot câinește, așa că ne-am văzut fiecare de-ale lui. Nimic nou. Au totuși un tobogan mișto și...

Se uită din nou în spatele meu, prevenindu-mă cu o mișcare din cap.

— Salut! zise Simon.

Se cocoță pe brațul canapelei. M-am tras mai la o parte, ca să-i fac loc, dar în capătul celălalt stătea Rae, așa că n-am putut să mă duc prea departe, iar șoldul lui îmi atinge umărul.

— Eu..., am început.

Nu vrei să vii pe-afară, termină el fraza pentru mine. Asta-i mișto. Ne putem ascunde amândoi de Derek aici, să vedem cat timp îi ia să ne găsească.

— Eu v-am lăsat..., începu Rae, ridicându-se de pe canapea.

— Nu, rămâi, zise Simon. N-am vrut să vă deranjez.

— Nu ne-ai deranjat. Aud însă cum mă strigă treburile gospodărești, așa că o iau din loc.

După ce Rae a plecat, m-am mutat în locul ei. Simon se lăsă de pe brațul canapelei lângă mine. Îi făcusem destul loc, dar el se dăduse aproape de mine, fără să mă atingă, dar aproape, iar eu mi-am fixat privirea la spațiul dintre noi, la acel centimetru de sofa liberă, uitându-mă acolo pentru că, ei, bine, nu știam ce altceva să fac, să spun.

Groaza prin care trecusem în spațiul de intervenție plutise deasupra capului meu, amortizată de șocul și de confuzia și de stresul de-a tine piept doctorilor și mătuși Lauren, dar acum amortizarea asta începuse să slăbească și o simțeam apăsându-mă din nou, amintirea

revenind.

— Mă simt oribil, zise el. Pentru Tori. Știam că era furioasă fiindcă ne văzuse împreună, așa că am încercat s-o pun la punct, dar cred că n-am făcut decât să agravez situația.

— Nu e vina ta. Ea are probleme.

Un hohot de râs scurt, ironic.

— Da, e și ăsta un mod de-a privi lucrurile. După câteva clipe, se uită la mine. Te simți bine?

Am încuviințat din cap.

Se aplecă spre mine, cu umărul frecându-i-se de al meu, și i-am simțit răsuflarea caldă la ureche.

— Să fi fost eu în locul tău, nu m-aș simți bine deloc. Aș fi fost speriat de moarte.

Mi-am lăsat capul în jos și o șuviță de păr îmi căzu peste față. El întinse mâna liberă ca și cum ar fi vrut s-o ridice înapoi, dar se opri. Își dresе glasul, dar nu spuse nimic.

— A fost destul de interesant, am zis, după un moment.

— Cred și eu. Genul de chestii care sunt cu adevărat mișto în filme, dar în viața reală... Ochii ni se întâlniră.

— Nu prea, hm?

Am dat din cap:

— Nu prea.

Se răsuci, retrăgându-se în capătul canapelei.

— Deci, care e filmul tău cu zombi favorit?

Am pufnit în râs și, odată cu hohotele, și presiunea lăuntrică s-a mai destins. Mi-am simțit atenția mutându-se, dirijându-mi gândurile într-un loc unde le puteam urmări și înțelege. Încercasem să uit cele întâmplăte, să trec cu orice preț peste ele, să fiu tare, să fiu dură, să fiu ca Derek. Scoli morții? Mare scofală. Îi trimiți înapoi, îngropi trupurile și treci mai departe – următoarea problemă, vă rog!

Dar nu reușisem. Continuam să-i tot văd, să-i miros, să le simt atingerea. Măruntaiele mi se tot răsculau, amintindu-mi oroarea, și apoi gândindu-mă la ce le făceam eu lor, la oroarea lor. Cea mai bună metodă pentru mine de a face față momentului era să mă distanțez cât de cât. Nu să uit, ci doar să îl dau puțin mai la o parte, în zona sigură a imaginilor de celuloid.

Așadar, am vorbit despre filmele cu zombi, dezbătând și comentând meritele filmelor pe care, potrivit recomandărilor oficiale, nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să le vadă.

— A avut cele mai bune efecte speciale, zicea Simon, jos pălăria.

— Sigur, dacă faci să sară în aer îndeajuns de multe lucruri, poți să ascunzi găurile din intrigă, destul de mari cât să încapă și-un camion în ele.

— Intrigă? E un film cu zombi.

Acum se întinsese cât era de lung pe podea, unde se aruncase ca să-mi facă o demonstrație de „scenă a morții”, cu un zombi grav dezarticulat. Eu stăteam tolănită pe sofa, uitându-mă în jos, la el.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Tu o să scrii primul film de artă cu zombi din lume, care va avea premiera la Sundown.

— *Sundance*²¹. Și, nu, nu visez asta. Dacă voi avea vreodată de regizat un film de artă? M-am cutremurat. Poți să mă împuști pe loc.

El rânji și se ridică în capul oaselor.

— De-acord cu tine. Fără pelicule de artă pentru mine. Nu că o să ajung eu vreodată să scriu sau să regizez vreun film! Apropo, până la urmă, tu ce vrei să faci? Să scrii sau să regizezi?

— Amândouă, dacă pot. Scrierea de scenarii e locul unde se naște povestea, dar dacă vrei să vezi povestea prinzând viață, trebuie s-o regizezi, pentru că la Hollywood, regizorul e rege. Scenariștii? Abia de sunt depistați de radar.

— Deci regizorul e în vârful piramidei.

— Nu, acolo e studioul. Regizorul e regele. Studioul e Dumnezeu. Și ei vor doar ceva pe care să-l poată vinde, ceva care se potrivește în cele patru mici cvadrante ale lor.

— Cvadrante?

— Cele patru grupe demografice principale. Băieți și fete, subîmpărțiți în tineri și vârstnici. Atinge toate patru grupele și ai un blockbuster... și un studio foarte fericit. Asta, totuși, n-o să se întâmple cu un film cu zombi, oricât de mișto ar fi.

Se răsuci pe burtă.

— De unde știi toate astea?

— Oi locui eu în Buffalo, dar sunt conectată la lume. Sunt abonată la *Variety*²², sunt înscrisă la *Creative Screen writing*²³, primesc porția mea de știri din cercul industriei de film, urmăresc constant blogurile... Dacă vreau să fiu în domeniu, trebuie să cunosc domeniul ăsta. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— O, drace. Eu nici nu știu încă ce vreau să fiu.

— Te pot angaja să-mi faci toate efectele de ceață.

El râse, apoi se uită în spatele meu.

— Salut, frate. Ai luat destul aer?

— Voiam să vorbesc cu voi. Derek își roti privirea ca să mă cuprindă și pe mine. Cu amândoi.

— Atunci, trage-ti un scaun. Subiectul curent al conversației – filmele cu zombi. Simon îmi aruncă o privire. Suntem tot la filmele cu zombi?

— Cred că da.

— Filmele cu zombi? zise Derek, rar, de parcă nu auzisem bine. Se întunecă la față și își coborî vocea: Voi doi ați uitat cumva ce s-a întâmplat astăzi?

— Nt! Tocmai de aceea vorbeam despre ce vorbeam. Simon aruncă un rânjet în direcția mea. Oarecum.

Derek mai coborî vocea un ton:

— Chloe e în pericol. În mare pericol. Și tu arzi gazul, flecărind despre filmele cu zombi?

— Ard gazul? Flecăresc? Ce cuvinte bine alese. Foarte sugestive. Unde bați? Știi foarte bine ce s-a întâmplat și ce ar putea însemna asta pentru Chloe. Dar n-o să se facă gaură în cer dacă n-o discutăm chiar în clipa asta, Chicken Little²⁴. Simon se întinse, dezmoțindu-și oasele, și adăugă: În momentul de față, cred că putem lua toți o pauză, să ne mai destindem. Destindere? Te ocupi mult cu asta, nu-i așa? Derek se apropie de Simon. De fapt, e cam tot ce faci tu.

M-am ridicat în picioare.

— Eu... mai bine mă duc să văd dacă Rae n-are nevoie de ajutor. La treburile ei.

Simon se ridică în șezut.

— Stai puțin. Aproape am terminat aici. Se întoarse spre Derek: Nu-i așa?

— Desigur. Dă-i înainte. Ia-o încetișor. Sunt sigur că tata o să intre pe ușa aia dintr-o clipă într-alta și o să ne salveze. Și dacă el are necazuri? Dacă are nevoie de ajutor? Păi, ghinionul lui, fiindcă asta presupune efort iar tu ești prea ocupat cu... destinderea.

Simon sări în picioare. Derek îl înfruntă. Stătură o clipă față-n față, apoi Simon mă împinse către ușă.

— Hai.

Cum eu șovăiam, a spus din buze, fără voce, „te rog” Am încuviințat din cap și am ieșit amândoi.

treizeci și unu

CÂND MERGEAM PE HOL, am aruncat o privire spre Simon. Fața îi era ca de piatră, lipsită de expresie.

Surprinzându-mi privirea cercetătoare, s-a străduit să-mi zâmbească, de parcă voia să mă asigure că era supărat pe mine.

— Doamnă Talbot? strigă el. Pot să ies până în curtea din spate? Să arunc de câteva ori la coș, înainte de a se însera?

— Bineînțeles, dragă.

Am așteptat la ușă. Ea a ieșit din bucătărie, ștergându-și mâinile pe un prosop, și a tastat codul de siguranță. Abia după aceea s-a uitat și și-a dat seama că Simon nu era singur.

— O, Chloe... Nu sunt sigură că voi doi ar trebui...

— E vorba de baschet, doamnă Talbot.

El deschise ușa de plasă și o ținu pentru mine.

— Ne puteți supraveghea pe fereastră, dacă trebuie.

— Numai... numai să nu vă duceți într-un loc în care nu vă pot

vedea.

Simon trânti ușa de plasă după noi și porni prin curte cu o asemenea viteză, că a trebuit să alerg ca să țin pasul. Am aruncat o privire peste umăr. Ușa era închisă, nici urmă de doamna Talbot.

El se uită în jur.

— Vezi cumva mingea?

— Cred că-i în șopron. Mă duc s-o aduc...

Mă atinse pe cot.

— Nu. Doar dacă vrei să joci într-adevăr.

Am clătinat din cap și el mă conduse către banca de piatră de lângă stratul central de flori.

— Talbot ne mai poate vedea, aici. Răsuflă zgomotos. Derek chiar știe cum să mă scoată din fire. Mai rău? Eu *știu* că mă scoate din fire, încercând să mă mobilizeze, iar eu mă mobilizez oricum. Stupid, stupid, stupid.

Câteva clipe nu mai spuse nimic, plimbându-și privirea prin curte.

— Derek vrea să merg să-l caut pe tata.

— Cum? Să evadezi? Nu poți...

— Asta nu-i cine știe ce. Se lăsă pe speteaza băncii. Când ești crescut ca noi, ca supranaturalii, e... altfel. Regulile sunt altele. Trebuie să fie. Dacă e vreo problemă, trebuie să dai fuga.

— Dar tu nu vrei să pleci?

— Oh, ba da, *vreau*. Rumeg chestia asta de când am ajuns aici. Tata este acolo, afară – pe undeva —, poate are necazuri, iar eu stau degeaba într-un sanatoriu? Ducându-mă la ore? Ținându-mă pe lângă Derek? Purtându-mă de parcă totul e în regulă? Asta mă omoară, Chloe. Derek știe cât de tare îmi doresc să fiu afară. Cum am spus, mă mobilizează.

— Unde e tatăl vostru?

Clătină din cap.

— Nu știm. A... Lucrurile au luat-o razna și a dispărut, iar noi am ajuns aici. E o poveste lungă...

— Atunci mai poate aștepta.

— Mersi. Chestia e că el a plecat și sunt sigur că n-a plecat de bunăvoie. Prin urmare, suntem prinși aici, teoretic așteptând să fim eliberați, dar după aceea, ce? Unde să ne ducem? Nu există nici o bunică sau unchi îndepărtat sau altă rudă care să aștepte să ne ia acasă. O să ajungem la un centru social și atunci o să avem nevoie să scăpăm de acolo, deci ce rost are să așteptăm?

— Vreți să ieșiți acum, dar nu *puteți* să ieșiți.

— *Putem* să ieșim. Derek are un plan. Simon râse scurt. Crede-mă, tipul are întotdeauna un plan. Dar este un plan de evadare numai pentru unul – pentru mine. El n-o să meargă. Refuză pur și simplu.

— *Cum?* Te face să te simți vinovat că stai aici, în schimb el nu

pleacă? De unde-a scos-o și pe-asta?

— Mda, știu, și n-aș vrea să sune ca și când i-ar lua apărarea, dar are un motiv de a nu pleca. E un motiv stupid, dar pentru el înseamnă foarte mult și n-are sens să încerci să-i schimbi părerea. Pur și simplu... e îngrozit.

— Îngrozit?

Simon își îndoi brațul și se uită în jos, la el.

— E complicat. Ideea lui Derek, totuși, este să ies eu și să-l găsesc pe tata. Tata m-a învățat mai multe căi prin care să iau legătura cu el. Formule magice și chestii din astea. Dar nu-l pot părăsi pe Derek.

— Nu poți?

— Nu vreau, cred. Sunt neliniștit pentru tata, dar el își poate purta și singur de grijă, mult mai bine decât Derek.

Trebuie să fi arătat sceptică, fiindcă a continuat:

— Știu că Derek dă impresia că poate și, în multe privințe, chiar poate, dar în altele... Clătină din ca complicat. Dacă eu o șterg și se întâmplă ceva rău, mă tem că el, pur și simplu... o să lase lucrurile să curgă.

— Nu înțeleg.

— Știu. Își privi mâinile. Știu că nu prea are sens ce spun, dar...

— E complicat.

— Mda. Dar... Trase aer în piept. Încep să cred că trebuie să-mi asum riscul ăsta. Derek are dreptate. Dacă stau cu mâinile în sân, n-o să ajungem nicăieri. Acum, e rândul tău să te hotărăști. Chiar trebuie să ieși de aici.

— Trebuie?

Întrebarea mea a sunat ca un scâncet.

— Derek are dreptate. Oricât de tare ne-am strădui să-ți ascundem puterile, ele nu sunt ca ale mele. *Nu pot* fi ascunse. Nu când trăiești sub lupă.

— Dacă o să ajung să fiu transferată într-un spital, o s-o scot eu la capăt cumva.

— Si dacă nu e un transfer? Aruncă o privire spre casă, cu îngrijorarea întipărită în ochi. Ceea ce ai spus despre Liz nu-mi mai dă pace. Poate că ea e un șaman. Sau, dacă e moartă, poate că a fost un accident. De ce ar omorî ei copiii care nu se mai fac bine? Sună paranoic, dar chiar și Derek e îngrijorat.

— Derek? Dar el a zis...

— Știu ce-a zis. Dar când am discutat cu el, mai târziu n-a mai desființat ideea la fel de categoric. Ba chiar și a pus și el câteva întrebări. Cu Derek, asta înseamnă maximum de acord la care poți ajunge asupra unei chestiuni. Dar tu oricum ai nevoie de ajutor. Să presupunem că totul merge bine și vei fi eliberată, ce-o să faci? Cu come ai să vorbești? Cum ai să înveți să te întorci iarăși în normal?

Normal. Un cuvânt atât de simplu, banal. Ciudat cum strălucea acum, ca un inel de alamă pe un carusel, sclipind de promisiuni, atât de aproape, dar cu neputință de atins.

Ieșirea din sanatoriu nu mi-ar fi rezolvat problemele mele. Mătușa Lauren ar fi stat încontinuu cu ochii pe mine, interpretând greșit fiecare lucru „anormal” care l-aș fi făcut drept un semn că aș fi avut nevoie să mă întorc la Sanatoriul Lyle... sau mai rău.

Dar să fug?

Știam ce ar fi spus Derek. Îmi puteam închipui expresia de pe chipul lui, grimasa aceea de dispreț și de frustrare. Nu mai eram Chloe Saunders, fata protejată de la școala de artă. Nu mai eram nici măcar Chloe Saunders, schizofrenica. Iar dacă necromanta Chloe Saunders ar fi urmat vechile reguli, ar fi sfârșit într-o celulă capitonată, urlând despre voci pe care nimeni altcineva nu le-ar putea auzi:

Nu eram naivă. Citeam știrile. Știam ce li se întâmplă copiilor care fugeau de acasă, că nu-i aștepta deloc viața minunată de libertate pe care și-o imaginaseră. Cât ar fi durat până l-am fi găsit pe tatăl lui Simon? Cum am fi trăit până atunci? Ce am fi mâncat? Unde am fi dormit? Eu aveam niște bani, dar cat ne-ar fi putut tine? Ce s-ar fi întâmplat când fotografiile noastre ar fi apărut la știri? Când fiecare polițist și cetățean cu spirit civic ne-ar fi căutat?

Aș fi putut să rezist aici, să-mi țin cu forța ochii închiși și să mă rog să nu se întâmple nimic rău. Sau aș fi putut să-mi iau soarta în mâini. Să trec la acțiune.

Să obțin ajutor din partea tatălui dispărut al lui Simon nu era chiar ideea mea de plan ferm. Dar dacă aș fi ieșit afară, aș fi putut lua urma lui Liz. Asta ar fi fost ușor. Era un număr limitat de spitale în Buffalo. Și dacă ea nu se afla în siguranță într-un spital, ce ar fi însemnat asta pentru noi, ceilalți? Că eram în pericol? Nu-mi puteam vâri degetele în urechi, pretinzând că totul este perfect.

— Dacă ieși de aici, o să vin cu tine, am zis eu.

— Nu-i nevoie. Am vrut să spun doar că eu trebuie să plec, pentru mine și pentru Derek, iar acum și pentru tine. Când o să-l găsesc pe tata, el o să ne poată ajuta.

— Dar *pe tine* cine o să te ajute? Afară?

Un zâmbet forțat.

— Am vraja mea de ceață ucigătoare.

— Ai nevoie să-ți asigure cineva spatele. Derek ar fi mult mai bun la asta, dar o să te alegi doar cu mine. Eu vin.

treizeci și doi

AM AȘTEPTAT ÎN BAIĂ BĂIEȚILOR, înghesuită lângă dulapul cu prosoape. La fiecare zgomot dinspre hol, inima îmi bătea mai tare, spunându-mi că eram pe cale să mă fac de răs mai mult ca niciodată.

Dar nu greșisem. Ca și Derek, puteam aduna unu și cu unu și să văd cât îmi dă. Mi-am șters palmele nădușite de jeansi, am aruncat o privire la ceas și m-am rugat să fi ajuns la concluzia corectă. Și, într-un fel, m-am rugat să nu fi ajuns.

Când ceasul meu a arătat 8 fix, ușa de la baie s-a deschis brusc. Derek a aprins lumina, apoi a închis ușa după el. Când s-a întors către oglindă, m-a văzut și-a scos o exclamație de surpriză care, în alte circumstanțe, mi-ar fi produs multă satisfacție.

— Te-ai scrântit? șopti el. Ce cauți aici?

Am trecut pe lângă el și am încuiat ușa.

— Dacă vrei să discuți planul, ăsta chiar nu e locul potrivit, zise el.

S-a învârtit în loc, urmărindu-mă cu privirea când am traversat baia până la duș și am dat drumul la apă rece, ca să ne acopere conversația fără să umple încăperea de abur.

— Grozav, mormăi el. Acum or să creadă că făcut duș împreună. Poate le vom putea spune că n-am vrut decât să ne spălăm de murdăria din spațiul de intervenție și încercam să economisim apa.

M-am postat în fața lui.

— Tu mi-ai copt-o.

Deschise gura, dar, pentru prima oară, nu ieși nimic de pe buzele lui și recurse la un rânjel disprețuitor simbolic.

— Tot timpul ăsta am încercat să-mi imaginez de ce voiai tu să mă ajuti pe mine. De ce-ți păsa ție dacă știam că sunt o necromantă? De ce-ți păsa dacă aveam să fiu dată afară de aici? De ce să riști pentru mine, cum ai făcut în după-amiaza asta?

— Eu n-am vrut decât...

— Să mă ajuti. Sigur, ești antipatic și arogant, dar sub masca asta există un tip cumsecade care vrea să ajute un seamăn supranatural. Mda, cum să nu! Trebuia să fie alt motiv. Și astăzi l-am aflat. Simon.

Își încrucișă brațele.

— Da, Simon m-a pus să mă port drăguț cu tine. Bine? Acum pot să-mi fac dușul? Singur?

— Tu voiai ca Simon să fugă de aici. Să-l găsească pe tatăl vostru. Dar el n-ar fi plecat fără tine. Avea nevoie de un motiv ca să plece fără întârziere. Și atunci i-ai dat tu unul. Subsemnata domniță la ananghie.

— Nu știu despre ce vorbești, mormăi el, dar ocolindu-mi privirea.

Și ultima fărâmbă de îndoială mi-a fost spulberată de un nou val de mânie.

— Eram la îndemână, o adevărată necromantă, naivă și pierdută. Momeala perfectă. N-aveai decât să ne tot împingi unul către celălalt, să faci mare caz despre cât de neajutorată sunt eu și, până la urmă, el avea să-și pună armura-i strălucitoare. Grozav plan. Dar tot îi mai

lipsește ceva. Miza. În orice thriller bun, eroul are nevoie de trei lucruri. Ținta, motivația și miza. Ținta: găsirea tatălui vostru dispărut. Motivația: ajutorarea bieteii gagici necromante. Miza lipsea, totuși. Aveai nevoie să-ți pui domnița la o adevărată ananghie. Dacă era pe cale să fie transferată într-un adevărat spital de boli mintale? Unde Simon n-ar mai fi avut cum să ajungă la ea și s-o ajute? Sau, mai rău, unde ar fi putut muri, victima unui plan diabolic. Și atunci ai pus-o pe Tori să...

— Nu! Își ridică mâinile, cu o expresie sincer șocată. N-am avut nici un amestec în treaba aia. Chiar dacă Tori ar fi vrut să se apropie destul de mine ca să poarte, o conversație – ceea ce, poate c-ai observat, nu i-a trecut prin cap – n-aș fi făcut eu așa ceva. Nu am făcut nimic care să-i *determine* pe ei să te transfere.

— Bine, atunci tu doar ai profitat de situație.

I-am dat un moment ca să răspundă. N-a scos un cuvânt, ceea ce a însemnat exact răspunsul de care aveam nevoie.

— Când v-am spus prima oară despre faptul că o văd pe Liz, mi-ai tăiat imediat macaroana. Dar apoi ti-ai dat seama că asta putea fi întoarsă în avantajul tău, așa că ai schimbat placa pe lângă Simon. Ai semănat semințele îndoielii și ai așteptat liniștit să răsară. De aceea n-ai protestat când m-am oferit să fiu eu cea transferată. Era exact unde doreai să ajung. Ai manipulat situația și ai mințit...

— Eu nu mint niciodată.

L-am fixat cu o privire grea.

Chiar i-ai auzit pe doctori vorbind c-ar trebui să mă transfere, ieri?

Își afundă mâinile în buzunare.

— I-am auzit vorbind despre tine și mi s-a părut că ar sugera...

— Bine, n-ai mințit. Ai exagerat.

Se încruntă.

— Dar chiar ești în pericol. Cu cât mă gândesc mult la Liz...

— Mai tacă-ti fleanca, da? Ai obținut ce ți-ai dorit, Simon pleacă. Eu plec cu el. Ai dreptate. El trebuie să iasă ca să-l găsească pe tatăl lui. Bineînțeles, ne-ai fi putut scuti pe toți de toată bătaia asta de cap, plecând pur și simplu cu el. Dar asta ar putea fi periculos. Iar el oricum nu-i tatăl tău, prin urmare nu e chiar problema ta...

S-a repezit la mine atât de repede încât m-am clătinat, dându-mă în spate, dar am reușit să mă stăpânesc și să-l înfrunt. N-a fost lucru ușor, cu el aplecat amenințător deasupra mea, fulgerând din ochi.

— Asta cred eu, Chloe?

Mi-am forțat genunchii să reziste, refuzând să întrerup contactul vizual.

— Nu știu ce crezi tu, Derek, am spus eu, calmă – cel puțin, așa speram. Simon zice că există un motiv pentru care tu nu vrei să pleci.

Un motiv stupid, după părerea lui. Așadar, poate că e o scuză. Poate că nu vrei pur și simplu să te agiți.

— O scuză? Râse amar. Apoi se dădu înapoi din fața mea, greoi, de parcă făcea un efort, și spuse: Mi-ai citit dosarul, da?

— Eu...

— Știu că l-ai citit în noaptea aia când tu și cu Rae v-ați prefăcut că dădeți un raid prin cămară.

— Numai pentru că tu făcuseși ce făcuseși. Trebuia să știi...

— Cât de periculos eram. Nu te învinuiesc. Dar ți-ai găsit răspunsul, da? Știi *exact* cât de periculos sunt.

Am înghițit în sec.

— Eu...

— Știi ce am făcut și mai crezi că ar trebui să umblu liber pe străzi? Strâmbă din buze. Sunt exact în locul care mi se cuvine.

Ceva din ochii lui, din vocea lui, de pe fața lui, îmi crea un nod dureros în gât. Am aruncat o privire spre duș, urmărind cum apa stropia ușile, în timp ce jetul puternic umplea tăcerea.

După un moment, m-am uitat înapoi la el.

— Trebuie să fi avut un motiv când ai făcut-o.

— Zău? Când am încercat să-mi întorc din nou ochii, el a făcut un pas în lături, interceptându-mi privirea. Asta vrei, Chloe? Să auzi motivul meu? Scuza mea? Să auzi că tipul ăla a scos un pistol la mine și că, dacă nu l-aș fi azvârlit în perete, aș fi fost mort? Ei bine, nu așa s-a întâmplat. Există un copil acolo, în urma mea, care nu va mai putea merge niciodată, și eu n-am nici o scuză. Este vina mea. *Numai* vina mea. Tatăl nostru, dispărut. Simon, închis aici. Eu...

Și-a închis gura strâns, adâncindu-și mâinile în buzunare și privind încruntat pe deasupra creștetului meu, cu mușchii de pe falcă zvâcnindu-i.

După încă un moment, a zis:

— Așadar, da, vreau ca Simon să iasă și-am să fac orice să-l ajut, însă nu să te pun pe tine în vreun pericol. Tu obții ceva de pe urma evadării asteia. N-ai nici un motiv să te plângi.

N-am putut decât să mă uit lung, fiindcă orice senzație că poate l-aș fi înțeles se evaporase, ca de obicei. Zărisem ceva pe sub mască, dar el îl smulsese de sub ochii mei atât de repede, încât rămăseseră doar niște vânătăi care mi spuneau că sunt o proastă dacă sper la mai mult.

— Nici un pericol? am zis eu, încet. O să fug. De acasă. De la familia mea. Din *viața* mea.

— O să fii cu Simon. Nu te preface că asta-i o nenorocire.

— Ce?

— Știi ce vreau să spun. Câteva zile singură cu Simon? O să fie super. Și înseamnă mult pentru el. *Mult*. Să fugi de-aici pentru a-l ajuta pe el să-și găsească tatăl? N-o să uite niciodată asta.

Am făcut ochii mari.

— O, Doamne, crezi? Pe bune? Ce mișto! Pariez că o să-mi ceară să avem o relație stabilă și tot tacâmul. Vom putea să schimbăm scrisori de dragoste între centrul meu de detenție juvenilă și al lui, și poate or să ne lase să ne întâlnim la orele de dans mixt...

Se uită urât la mine.

— Chiar mă crezi o idioată, nu? am spus și-am ridicat imediat mâna. Nu, nu-mi răspunde la asta. Te rog. Știre de ultimă oră: să-ti tragi un iubit nu se află în topul listei de priorități a tuturor fetelor. Chiar în clipa asta, pe lista mea se află cat de jos se poate – mult sub alte preocupări banale, cum ar fi să-mi redobândesc viața.

— Bine...

— După ce afacerea asta o să se încheie, n-aș fi surprinsă ca Simon să nu mai vrea să mă vadă niciodată. Să uite totul definitiv. Și, știi ceva? Asta-i perfect. Fiindcă eu trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Liz. Și vreau să-l ajut pe Simon pentru că așa este corect să fac, nu pentru că îl cred eu așaaaaa de drăguț. N-oi fi eu un geniu ca tine...

Fulgerele din priviri se întoarseră.

— Nu sunt...

— Dar sunt destul de isteță să știu că treaba asta n-o să fie o mare aventură romantică. Fug de acasă. O să trăiesc pe străzi. Chiar dacă îl găsesc pe tatăl tău, nu sunt sigură că va fi în stare să-mi repare mie viața.

Gândul mi-a zburat la mătușa Lauren și am simțit o strângere dureroasă de inimă.

— Nici nu sunt sigură că mai poate fi reparată.

— Adică ar trebui să-ti flu recunoscător pentru că pleci?

— N-am spus niciodată...

Comutase înapoi în modul dominator.

— Ai tot atâta nevoie să ieși de aici cât are și Simon, poate chiar mai multă. Poate că nu vezi pericolul în care te afli, dar eu îl văd. Și sunt îngrijorat.

— Îngrijorat? Pentru mine?

Ridică din umeri.

— Sigur. Preocupat. Știi tu. Nici măcar nu m-a putut privi în ochi când a spus-o. Da, avem nevoie de tine, dar chiar *vreau* să ajut un semen supranatural. Strecură o privire spre mine și adăugă: Trebuie să rămânem uniți.

— Să nu îndrăznești!

— Ce?

Privirea lui se smulse dintr-a mea și începu să se plimbe prin baie.

— Ai dreptate, am zis. Chiar am nevoie de ajutor. Viața mea se face fărâme și poate că, într-o bună zi, o să mă uit înapoi la povestea asta ca la cea mai mare și mai stupidă greșeală pe care am făcut-o

vreodată, însă în clipa asta e singura soluție pe care o văd. Ai nevoie de mine pentru rolul domnitei la ananghie? Bine. Dar să nu spui *niciodată* că faci asta pentru mine. Asta n-are nimic de-a face cu mine. Să nu îndrăznești să pretinzi c-ar avea.

I-am întors spatele și am ieșit.

treizeci și trei

MĂ ÎNTREBAM DACĂ, după evadarea noastră, aveam să gădesc timp să dorm. Pentru că, în mod cert, la Sanatoriul Lyle nu avusesem parte de prea mult somn.

În noaptea aceea mă simțeam atât de frântă că nici măcar n-am fost în stare să stau întinsă în pat, clocotind de mânie împotriva lui Derek sau fremătând de nesiguranță în privința pasului pe care mă pregăteam să-l fac. M-am aruncat în pat și am pătruns direct în vise cu sirene tânguitoare de politic și câini urmăritori care lătrau. Cu un băiat captiv într-un pat de spital, și un băiat captiv într-un sanatoriu privat și suflete captive în trupuri putrezinde. Cu zombi țipând și cerând milă și o fată țipând „Dar n-am vrut asta”, și un băiat spună „Nici eu n-am vrut. Nu contează.”

Visele s-au tot rotit și. s-au tot amestecat între ele până când unul a reușit să se elibereze. O imagine îngropată de cele mai puternice, mai gălăgioase, desprinzându-se de ele și spunând: „Cu mine cum rămâne?”

M-am deșteptat brusc și am stat așa, suspendată în întuneric, clătinându-mă între amintirea aceea confuză, întrebările pe care le ridică și răspunsurile pe ca le promitea.

Apoi am sărit jos din pat.

Am bătut la ușa dormitorului.

— Derek?

Sforăituri groase mi-au răspuns.

Am bătut din nou, ridicându-mi vocea cât am îndrăznit de tare.

— Derek?

Mi-am chircit degetele de la picioare pe lemnul tare și rece ca gheata și mi-am frecat pielea ca de găină de pe brațe. Ar fi trebuit să-mi iau un pulover. Și ciorapi.

Nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Îl muștruluisem pe tip, îmi făcusem ieșirea perfectă din scenă... și acum mă furișam înapoi, rugându-l să stea de vorbă cu mine.

Asta înseamnă distrugerea unei scene.

În clipa în care mi-am ridicat mâna să mai bat o data, clanța a scos un clînchet. Când ușa s-a crăpat, mi-am ridicat privirea până la nivelul ochilor, cu scuzele pe buze, și m-am trezit holbându-mă la un piept. Un piept gol... și nu un piept de băiat. Lat și musculos, pe care

numai punctișoarele roșii de acnee acută răspândite peste tot constituiau un semn că nu aparținea unui bărbat în toată firea.

Prin casă, Derek întotdeauna purta tricouri uriașe și jeanși lălâi. Dacă mi-aș fi imaginat cum arăta pe sub ele, ceea ce nu făcusem —, aș fi presupus un trup îndesat, învecinat cu supraponderalul. Toată mâncarea aia pe care o devora trebuia să se depună undeva. Și, după cum se părea, se depusese — numai că nu în grăsime.

Obrajii mi s-au aprins iar privirea mi-a coborât de pe pieptul lui Derek... ca să văd că nu purta decât boxeri.

— Chloe?

Privirea mi s-a repezit — recunoscătoare — la fata lui. El se zgâia la mine.

— Chloe? Ce...?

— Îmi ești dator.

— Hm?

Se frecă la ochi cu degetul mare și arătătorul, mârâi un căscat și își dezmoțî umerii.

— Cât e ceasul?

— Târziu. Sau devreme. Nu contează. Am nevoie de ajutorul tău și îmi ești dator. Îmbracă-te, să fii jos în cinci minute.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o către scări.

Oare Derek avea să vină după mine? Probabil că nu, ținând seama că eu îi nesocotisem ordinul „întâlnirea în cinci minute” în după-amiaza aceea.

Plănuisem că nu plec de la ușa lui până n-ar fi fost de acord să mă ajute. Dar nu mă așteptasem să fie aproape gol în timpul conversației. Ceea ce mi-am amintit, de asemenea, că nici eu nu aveam pe mine decât pantalonii de pijama și un maiou. Când am ajuns la parter, am găsit hanoracul pe care-l dezbrăcase Rae mai devreme în camera media. Mi-l trăgeam din mers, pe hol, când aproape că m-am ciocnit de Derek.

Îmbrăcase niște pantaloni de trening și un tricou și se oprise în mijlocul holului, scărpînându-și furios antebratul gol.

— Purici? am zis eu.

Gluma era, recunosc, o încercare nereușită de alunga nervozitatea de mai devreme și nu credeam că merita privirea chiondorâșă pe care mi-o aruncă el.

— Hai să terminăm mai repede, zise. Nu sunt într-o dispoziție prea bună.

L-aș fi putut întreba prin ce se deosebea asta de starea lui normală, dar mi-am mușcat limba, i-am făcut semn să vină în camera media și am închis ușa. Apoi mi-am aplecat capul, trăgând cu urechea.

— Suntem în siguranță aici, zise el. Doar să vorbești în șoaptă.

Dacă vine cineva, o să aud eu.

M-am dus spre fereastră și m-am oprit într-un petic luminat de lună. Când a venit și el, l-am privit pentru prima oară cum trebuie, în lumină. Fața îi era palid obrajii roșii ca focul și nu din pricina acneei. Nădușeala îi lipise părul în jurul feței, iar ochii lui cu pleoape roșii. sclipeau, străduindu-se să-și concentreze privirea.

— Ai febră, am zis eu.

— Poate. Își greblă cu mâna părul pe spate. De la ceva ce-am mâncat, bănuiesc.

— Sau de la vreun virus pe care l-ai luat.

— Clătină din cap.

— Eu nu... Șovăi, dar apoi continuă: Eu nu mă îmbolnăvesc. Nu prea des, în orice caz. Un aspect al... condiției mele. Asta de-acum pare să fie o alergie. Se scărpină din nou pe braț. Nu-i mare lucru. Sunt doar iritat. Mai excentric decât de obicei, ar zice Simon.

— Ar trebui să te întorci în pat. Uită de...

— Nu, ai dreptate. Îți sunt dator. Ce-ți trebuie?

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că era hotărât.

Stai puțin, am zis eu și am dat fuga pe hol.

A șoptit un exasperat „Chloe!” după mine, urmat de o sudalmă fără convingere, de parcă n-ar fi găsit energia nici să înjure cum trebuie.

M-am întors cu un pahar cu apă rece și i l-am întins, împreună cu patru pastile de Tylenol.

— Două acum, două mai târziu, în caz că...

Și le aruncă pe toate patru în gură și bău jumătate de pahar.

— Sau le poți lua pe toate patru acum.

— Am un metabolism accelerat, zise el. Un alt aspect al condiției mele.

Știu o mulțime de fete care nu s-ar supăra să aibă și ele asta.

Bodogăni ceva de neînțeles și goli paharul.

— Mersi, dar... Îmi întâlni privirea. Nu-i nevoie să te porți frumos cu mine doar pentru că nu mă simt prea bine. Ești supărată. Ai tot dreptul să fii. Te-am folosit și am agravat situația pretinzând că n-am făcut-o. În locul tău, eu nu mi-aș fi adus apă decât ca să mi-o torn în cap.

Se răsuci ca să pună paharul gol pe masă și m-m bucurat că a făcut-o, pentru că în mod sigur rămăsesem cu gura căscată. Fie că febra i se urcase drept la cap, fie că eu mai dormeam încă și visam, pentru că asta sunase suspect de aproape de o recunoaștere a vinei. Poate chiar a scuză pe ocolite.

Se întoarse iar spre mine.

— Bun, deci îți trebuie...?

I-am făcut semn spre canapea. Pe chipul său fulgeră agasarea – să se așeze comod era o distracție cu care nu putea fi deranjat —, dar când eu am luat loc pe scaunul din față, s-a lăsat și el să cadă pe canapea. Dacă nu-l puteam lăsa să se întoarcă în patul lui, cel puțin se putea odihni cat vorbeam eu.

— Tu știi câte ceva despre necromanție, da? am început eu. El ridică din umeri.

— Nu sunt expert.

— Dar știi mai multe decât mine, Simon sau oricine altcineva cu care aș putea vorbi în momentul de față. Deci cum îi contactează necromanții pe morți?

— Vrei să spui ca tipul din pivniță? Dacă el este acolo, ar trebui să-l vezi. Apoi nu faci decât să-i vorbești, cum vorbim noi acum.

— Vreau să spun, cum contactezi o anumită persoană. Pot să fac asta? Sau sunt limitată doar la cei peste care dau întâmplător?

Tăcu. Iar când vorbi, vocea îi era neobișnuit de blândă.

— Dacă te referi la mama ta, Chloe...

— Nu.

Cuvântul îmi ieși mai tăios decât intenționasem.

Nici prin cap nu mi-a trecut... Păi, da, m-am gândit la asta, pentru cândva, poate, firește că mi-ar plăcea, mi-ar fi drag să... M-am auzit bătând câmpii și am tras adânc aer în piept. Asta are legătură cu situația noastră.

— Te referi la Liz?

— Nu. Ar-ar trebui să încerc s-o contactez pe ea, cred. D-doar ca să fiu sigură. Dar nu-i asta. Să lăsăm de ce voiam să știu.

El se lăsă pe spate, între pernele canapelei.

— Dacă aș ști de ce, mi-ar fi mai ușor să răspund.

Poate, dar n-aveam de gând să-i spun până când nu adunam destule probe ca să-i pot expune, cu încredere, teoria mea.

— Dacă aș putea contacta o persoană anume, cum aș face-o?

— Poți s-o faci, dar nu e simplu și succesul nu e garantat la vârsta ta. Ca și Simon și vrăjile lui, ești la... nivelul uceniciei.

— La care pot fac lucrurile accidental, precum reîncarnarea morților.

— Păi, nu. Își scărpină absent brațul și râc-râc-ul umplu tăcerea. Din câte am auzit, scularea morților din mormânt este cel mai greu lucru de făcut și cere îndeplinirea unui ritual complicat. Clătină din cap și încetă cu scărpinatul. Trebuie să fi auzit prostii. Am mai spus, nu sunt un expert.

— Să ne întoarcem atunci la cum. Cum fac să chem un anumit suflet?

Se lăsă într-o rână, sprijinindu-și capul de speteaza canapelei, uitându-se în tavan înainte de a da din cap, parcă pentru sine.

— Dacă-mi aduc aminte bine, există două căi. Ai putea folosi un obiect personal.

— La fel cum pui un câine pe urmele cuiva. Un zgomot ușor, semănând cu râsul.

— Mda, cred că da. Sau ca unul din mediumurile alea pe care le vezi prin filme, care întotdeauna cer ceva care i-a aparținut persoanei căutate.

— Și a doua cale?

Am încercat să nu arăt cât de mult îmi doream răspunsul ăsta, cât de tare speram că îl ghicisem deja.

— Trebuie să fii la mormântul respectivului.

Inima îmi bătea nebunește și trecură câteva clipe până când am fost din nou în stare să vorbesc.

— La mormânt. Presupunând că acela este locul unde a fost înmormântat trupul. Trupul este important, nu locul mormântului.

Flutură din mână, ignorând mărunta mea distinctivă, redevenind Derek cel dintotdeauna.

— Da, trupul. Ultimul obiect personal.

— Atunci cred că știu ce voia stafia din pivniță.

I-am explicat cum stafia mă îmboldise să „fac contactul”, să „îi chem pe ei” și să „ascult ce au de spus”.

— Se referea la trupurile îngropate. De-asta voia să intru în spațiul de intervenție. Ca să fiu destul de aproape de trupuri, pentru a le putea contacta pe spiritele lor.

Derek își duse mâna la spate pentru a se scărpinga între omoplați.

— De ce?

— Din ceea ce păreau să spună, era ceva despre Sanatoriul Lyle. Ceva ce îmi puteau spune mie.

— Dar trupurile alea au fost îngropate acolo cu mult înainte ca Lyle să fie sanatoriu privat. Iar dacă stafia aia știe ceva, de ce nu-ți spune chiar ea?

— Nu știu. Zicea...

M-am străduit să-mi aduc aminte.

— Părea să-mi spună că ea nu putea să intre direct în contact cu celelalte.

— Și atunci, de unde știa că ele aveau ceva important să-ți spună ție?

Bună întrebare. De-asta venisem eu la Derek. Pentru că îmi lua la puricat presupunerile, îmi arăta unde scârțâia raționamentul și ce trebuia să aflu înainte de a trage vreo concluzie.

— Nu știu, am zis eu, în cele din urmă. Indiferent cum au ajuns ele acolo, sunt foarte sigură că n-au murit din cauze naturale. Probabil că ai dreptate și nu are absolut nici o legătură cu noi, iar stafia asta e confuză și a pierdut noțiunea timpului. Sau poate că vrea ca eu să le

rezolv crimele... M-am ridicat. Însă, orice ar vrea ea să aud, am de gând să ascult. Sau măcar să încerc.

— Stai așa.

Ridică o mână și m-am pregătit pentru obiecțiile sale. Era pierdere de vreme. Periculos, pe deasupra, după ce fusesem prinși acolo mai devreme. Si, să nu uităm, ultima oară când contactasem spiritele acelea, le întorsesem în trupurile lor. Dacă mai făceam o dată asta, mai bine nu-l chemam din nou pe el la chestia cu reîngropatul.

Se ridică în picioare.

— Ar trebui să luăm o lanternă. Mă ocup eu. Tu ia-ți pantofii.

treizeci și patru

NAVEAM DE GAND SA PUN PICIORUL – nici desculț, nici în ciorap, nici cu pantof – în acel spațiu de intervenție până ce n-aș fi stat de vorbă cu prima stafie și nu i-aș fi pus toate întrebările pe care le punctase Derek.

Am coborât împreună în spălătorie. Derek a luat poziție într-o parte a camerei, sprijinindu-se cu spatele de uscător. Eu m-am așezat cu picioarele încrucișate pe podea, în mijlocul încăperii, am închis ochii și m-am concentrat.

N-a durat mult, de parcă stafia mă așteptase. Tot nu puteam să prind de la ea mai mult decât frânturi de frază și imagini fugare. I-am spus asta lui Derek și am adăugat:

— N-am mai luat medicamentele după ce mi-ai dat borcanul ăla. Dar cred că încă mai am ceva din ele în organism.

— ...nu medic..., a spus stafia....bloc...

— Ce e blocat?

— Vrajă... spirite... blochează...

— O vrajă de blocat spiritele? am ghicit eu.

Asta îi atrase atenția lui Derek, care veni mai aproape, desfăcându-și mâinile de la piept.

— A spus că îl blochează o vrajă? Ce fel de vrajă?

— Mă pregăteam să-i transmit, dar stafia evident putea auzi și i-a răspuns.

— Ritual... magic... important.

— E important?

— Nu... *nu* important, zise el, energic.

I-am relatat asta lui Derek, care a bombănit despre imperfecțiunea acestui mod de comunicare, în timp ce-și scărpinga furios antebrațul, apoi spuse:

— Spune-i să zică un cuvânt odată. Să-l repete până îl înțelegi și îl rostești și tu, pentru control. O să meargă mai greu, dar cel puțin nu vom pierde...

Se opri, privirea lui urmărind-o pe a mea spre brațul lui. Pielea i

se... mișca. în valuri mici.

— Ce na...? începu el, apoi mârâi enervat și își scutură violent brațul. Spasme musculare. Am o mulțime în ultima vreme.

Se uită iarăși la pielea care se încrețea, strânse pumnul și îl împinse puternic în aer de vreo câteva orl, încercând să-și potolească mușchii. Eram gata să-i sugerez să discute cu un doctor, când mi-am dat seama că n-ar fi atât de simplu pentru cineva ca Derek. Acum putem vedea clar că era o problemă cu mușchii lui, care se destindeau și se contractau de capul lor. Un efect secundar al condiției sale, bănuiesc, mușchii dezvoltându-se supraturați. Ca și restul lui, trecând în viteză prin pubertate.

— Atâta timp cât nu-ți ies prin haine, sfâșiindu-le, și nu le faci verde..., am zis eu.

— Cum?

Fața i se strâmbă nedumerită, apoi pricepu.

Incredibilul Hulk. Ha-ha! *Filmul Incredibil de Prost*, mai exact. Își frecă antebrațul. Nu mă lua în seamă și întoarce-te la spiritul tău.

Spiritul auzise propunerea lui Derek de a-mi spune un cuvânt odată, și asta am și făcut. A mers mult mai bine, deși suna cumva a șaradă, el spunând un cuvânt încă o dată, și încă o dată, iar eu repetându-l agitată, până când îl înțelegeam, în sfârșit.

Am început cu întrebări despre spiritul însuși și am aflat că și el fusese un necromant. Și că se afla la spital când fusesem eu internată. Ceva despre oprirea spiritelor de a mai hărțui pacienții bolnavi mintali, ceea n-am prea înțeles, dar nu era important.

Spiritele îi recunoșteau pe necromanți, deci el știuse ce eram eu. Dându-și seama că eu nu știam ce eram, a înțeles că aveam nevoie de ajutor. Dar mai înainte de a putea face contactul, fusesem mutată din spital. Și astfel mă urmase la Sanatoriul Lyle. Numai că sanatoriul era cumva blocat împotriva spiritelor. El se gândise că ar fii o vrajă, deși când Derek l-a descusut despre această afirmație, spiritul a recunoscut că s-ar fi putut să fie orice, de la materialele de construcție până la poziția geografică a clădirii. Tot ce știa era că singurele locuri în care putea face contact parțial cu mine erau pivnița și podul.

Cât despre morții din spațiul de intervenție, știa două lucruri. Unu, că fuseseră uciși. Și doi, că fuseseră supranaturali. Acestea două laolaltă îl convinseseră că poveștile lor ar fi importante. El nu le putea afla singur fiindcă nu putea face contact cu morții la fel de ușor pe cât o făcea înainte de a deveni unul dintre ei.

— Dar nu erau decât schelete și came uscată, zise Derek. Ca mumiile. Indiferent ce li s-a întâmplat lor n-ar avea nici o legătură cu noi, aici, acum.

— Poate, a fost singurul răspuns al stafiei.

— Poate?

Derek își aruncă mâinile în sus și începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Mormăia în barbă dar fără nici un pic de mânie, doar cu frustrare, încercând să pătrundă această problemă și să vadă o legătură, când de fapt ar fi trebuit să fie în pat, îngrijindu-se de febră.

— Samuel Lyle, comunică mai departe spiritul. Proprietarul original. Îl cunoști? I-am spus că nu și l-am întrebat pe Derek.

— De unde să-l cunosc pe tipul care a construit căsoiul ăsta acum o sută de ani?

— Șaizeci, zise spiritul, iar eu am transmis.

— Mă rog, răspunse Derek și își reluă mersul prin încăpere. El măcar știe în ce an suntem acum?

I-aș fi putut atrage atenția că, dacă spiritul știa cu cât timp în urmă fusese construită casa, în mod evident știa și anul curent, dar Derek doar cârtea, fiindcă febra îl împiedica să se concentreze asupra puzzle-ului.

— Supranaturali, zise spiritul. Lyle. Vrăjitor.

Asta îl făcu pe Derek să se oprească brusc a când i-am spus-o.

— Tipul care a construit locul ăsta a fost vrăjitor?

— Magie neagră. Alchimist. Făcea experimente. Pe supranaturali.

Un fior rece mi-a străbătut brațele și mi le-am încrucișat.

— Crezi că așa au murit cei din pivniță? am întrebat. Vrăjitorul, Lyle, a făcut experimente pe ei?

— Cum de știe el atât de multe despre tipul ăsta? întreabă Derek. A venit aici după tine, nu?

— Toată lumea știe, răspunse spiritul. În Buffalo. Toți supranaturalii. Știau unde locuia el. Și stăteau deoparte. Sau nu.

Derek clătină din cap:

— Eu *tot* nu văd cum vreunul dintre lucrurile astea ar avea legătură cu noi.

— Poate are, a răspuns spiritul. Poate n-are. Trebuie întrebat.

Derek șuieră o înjurătură și izbi cu pumnul în zid, cu destulă forță cât să mă facă să tresar. M-am apropiat de el,

Du-te în pat. Probabil ai dreptate. Sunt sigură că nu-i nimic...

— Nu spun asta. Spun doar că... Un vrăjitor a construit casa asta cu șaizeci de ani în urmă; există supranaturali îngropați în pivniță; și acum noi suntem aici, trei copii supranaturali. Sanatoriul poartă numele lui. Are asta vreo semnificație? Sau este pur și simplu numit după tipul care a construit clădirea? Pare prea mult ca să fie o coincidență, dar nu mă prind care-i legătura.

— Mă descurc singură. Du-te înapoi...

— Nu, are dreptate. Trebuie să întrebăm. Numai că... Își duse mâna pe sub tricou și se scărpină pe spate. Mă simt ca naiba și asta mă face irascibil. Dar trebuie să facem asta.

Spiritul ne urmă în spațiul de intervenție.

— Cum mă feresc să nu mai fac ce-am făcut mai devreme? am întrebat eu. Să-i întorc în trupurile lor? Tăcere. Am numărat până la şaizeci, apoi am spus:

— Hei? Mai eşti aici?

— Fii calmă. Concentrează-te. Dar ia-o încet. Blând. Puterea ta. Prea mare.

— Puterile mele sunt prea mari?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Nu eram sigură că îmi dorisem puterile astea, dar era într-un fel grozav să aud că deţineam mai multe decât un necromant obişnuit. Ca atunci când făceai un test de IQ şi descopereai că eşti mai inteligent decât credeai.

— Vârsta ta. N-ar trebui niciodată să fii în stare să... Tăcere. Am aşteptat, răbdătoare, să prind următorul cuvânt. Şi am aşteptat.

— Hei?

Începu din nou, cuvânt după cuvânt.

— Prea devreme. Prea mult. Prea...

O pauză mai lungă.

— E ceva în neregulă, zise el, în cele din urmă.

— În neregulă?

Derek se târî din umbră, de unde mă urmărise în tăcere.

— Ce spune?

— Ceva despre puterile mele. Că sunt... în neregulă.

— Prea puternice, zise spiritul. Nenaturale.

— Nenaturale? am şoptit eu.

Ochii lui Derek scăpărară.

— Nu-l asculta, Chloe. Deci, eşti puternică. Mare scofală. Eşti în regulă. Numai ia-o încet.

Spiritul îşi ceru iertare. Mai dădu câteva instrucţiuni apoi spuse că avea să privească „de pe partea cealaltă în caz că prezenţa lui îmi mărise puterile, mai devreme. Dacă aveam nevoie de el, avea să se întoarcă. Un ultim avertisment să nu mă forţez prea tare, şi s-a dus.

treizeci şi cinci

DEREK S-A ÎNTORS ÎN UMBRA, lăsându-mă singură, stând din nou cu picioarele încrucişate, cu lanterna în faţa mea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o folosesc drept lampă, ca să risipesc întunericul, am aşezat-o pe-o parte, cu fasciculul îndreptat spre locul unde fuseseră îngropate cadavrele, în speranţa că, dacă pământul va tresări cat de puţin, Derek mă va preveni mai înainte să înviez morţii.

Ca să eliberez spiritele din corpurile lor, folosisem vizualizarea, prin urmare am folosit-o din nou. Mi-am imaginat cum aduc spiritele din eter, cum le trag spre mine ca un magician care scoate o eşarfă nesfârşită de pe mânecă.

În câteva rânduri am prins o străfulgerare de imagine, dar care

dispărea aproape imediat. Am continuat să lucrez, încet și hotărât, rezistând imboldului de a mă concentra mai intens.

— Ce vrei? s-a răstit o voce de femeie, atât de aproape, atât de limpede, încât am înșfăcat lanterna, convinsă că ne descoperise una dintre surori.

În loc de asta, am luminat cu fasciculul de raze o femeie îmbrăcată într-un trening. Mai exact, asta purta partea de sus. Stătea în picioare, cu capul atingând tavanul scund, însemnând că era „îngropată” până la brâu în pământul spațiului de intervenție. Avea în jur de treizeci de ani, și părul scurt, blond. Trăsăturile sale ascuțite erau încremenite într-o expresie agasată.

— Zi, necromanto, ce vrei?

— Spune-i să ne lase în pace, scânci glasul unui bărbat din întuneric.

Am luminat cu lanterna într-acolo, dar n-am putut desluși decât o siluetă încețoșată, lângă peretele din capătul îndepărtat.

— V-vreau doar să vorbesc cu voi, am răspuns.

— Asta e mai mult decât evident, mi-o trânti femeia. Ne chemi, ne tragi și ne sâcâi până ne scoți afară împotriva voinței noastre.

— N-n-am vrut să...

— Nu ne poți lăsa în pace, nu-i așa? Nu ți-a fost de ajuns că ne-ai vârât înapoi în corpurile noastre. Știi cum e treaba asta? Ca atunci când stai așezat, bucurându-te de o după-amiază plăcută, și deodată te trezești înapoi în cadavrul tău, îngropat, săpându-ți cu mâinile drumul către suprafață, îngrozit că ai fost capturat de vreun necromant dement care caută sclavi zombi.

— N-am vrut...

— O, ai auzit, Michael? N-a *vrut*. Femeia veni spre mine. Așadar, dacă, din întâmplare, dezlănțui o furtună de foc al iadului asupra ta, o să fie în regulă, câtă vreme eu n-am *vrut* asta? Ai o putere, fetițo, și ar fi mai bine să înveți s-o folosești cum trebuie mai înainte să se decidă cineva să-ți dea o lecție. Mai invocă-mă tu o data și o voi face *eu*.

Începu să dispară.

— Stai! Tu ești... – m-am chinuit să-mi aduc aminte cum numise Simon o femeie care aruncă vrăji – ... o vrăjitoare, da? Ce ți s-a întâmplat aici?

— Am fost ucisă, în cazul în care nu e destul de evident.

— Din cauză că erai vrăjitoare?

Se întrupă din nou, atât de repede, că am sărit înapoi.

— Vrei să spui dacă mi-am atras singură soarta asta?

— N-nu. Dacă Samuel Lyle – proprietarul casei acesteia – te-a ucis? Pentru că erai vrăjitoare?

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet hidos.

— Sunt sigură că faptul că am fost vrăjitoare n-a făcut decât să-i ofere un plus de plăcere. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte de a avea încredere într-un vrăjitor, dar am fost o proastă. O proastă disperată. Sam Lyle ne-a promis o viață mai ușoară. Asta-i ceea ce vrem cu toții, nu? Putere fără preț. Sam Lyle era un vânzător de visuri. Un vânzător alunecos ca un șarpe. Sau un nebun. Își schimonosi iarăși fata în zâmbetul acela. N-am putut niciodată să stabilem care din două, nu-i așa, Michael?

— Un nebun, veni o șoptă din spate. Ceea ce ne-a făcut nouă...

— Ah, dar noi eram pacienți voluntari. Cel puțin, la început. Vezi tu, fetito, pentru toate progresele științifice se cer experimente, iar experimentele cer subiecți, și asta am fost Michael și cu mine. Cobai de laborator sacrificați pentru viziunea unui nebun.

— Dar eu?

Ea pufni disprețuitor.

— Dar tu ce?

— Are asta vreo legătură cu faptul că mă aflu aici? Acum? Suntem mai mulți. Supranaturali. Într-un sanatoriu privat.

— Și fac experimente pe voi? Vă leagă de paturi și vă supun la șocuri electrice până vă retezați limbile cu dinți?

— N-nu. Nimic de genul ăsta.

— Atunci socotește-te fericită, fetito, și încetează să ne mai tulburi. Sam Lyle e mort și – dacă Soarta e dreaptă – putrezește într-o dimensiune a iadului.

Începu din nou să dispară.

— Stai! Trebuie să știi...

— Atunci, află! Apăru la loc. Dacă tu crezi că te afli aici din pricina unui vrăjitor mort, atunci ești la fel de nebună pe cât a fost și el, însă nu am răspunsurile pe care le dorești. Eu sunt o umbră, nu un oracol. Ce căutați voi, niște puștani, aici, unde am murit eu? De unde să știu eu? De ce mi-ar păsa?

— Sunt în pericol?

Buzele i se strâmbară.

— Ești o supranaturală. Ești întotdeauna în pericol.

— Misiune îndeplinită, dar n-am câștigat nimic. În afară de mai multe întrebări, am zis eu, în timp ce ne scuturam hainele în spălătorie. Acum ne putem întoarce în sfârșit la culcare.

Derek clătină din cap.

— Nu contează. N-o să dorm.

— Din cauza celor întâmplate acum? Îmi pare rău, N-am vrut...

— Nu dormeam înainte de-a mă chema tu. Își scoase pantoful și răsturnă țărâna din el în chiuveță. Din cauza febrei ăsteia sau știi eu ce-o fi. Mă face hipernervos. N-am stare.

Ca la comandă, mușchii antebrațului său începură să se frământa.

— O parte din problemă este că nu fac destulă mișcare. Câteva pase cu mingea, împreună cu Simon, nu ajung. Am nevoie de mai mult... spațiu. Mai multă activitate. Cred că statul provoacă asta.

Își frecă apăsător mușchii zvârcolitori.

— N-ai putea să ceri echipament sportiv de forță? Par destul de buni la chestii din astea.

A strecurat o privire în direcția mea.

— Mi-ai văzut fișa. Chiar crezi că or să-mi cumpere o pereche de haltere și un sac de box? Își roti ochii prin spălătorie. Ești obosită?

— După treaba asta? Nu.

— Ce-ai zice să luăm puțin aer? Să ieșim afară, la o plimbare? Am râs.

— Cum să nu, dacă n-ar fi micuțul obstacol al unui sistem de alarmă în calea noastră.

Își trecu degetele prin păr, scuturând păianjenii pe care-i luase de pe tavanul spațiului de intervenție.

— Știi codul.

— Ce?

— Crezi că-l împing pe Simon să plece și nu cunosc codul de siguranță? Pot să deschid ca să ieșim pe afară, și chiar ar trebui să facem o plimbare, să verificăm căile de evadare, ascunzătorile. Nu primesc învoire pentru prea multe excursii, așa că n-am putut arunca o privire la împrejurimi.

Mi-am încrucișat brațele.

— Poți ieși afară la orie oră? Poți să faci câtă mișcare vrei? Dar n-ai făcut-o niciodată?

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu m-am gândit niciodată la asta...

— Bineînțeles că te-ai gândit. Dar ar putea fi o alertă când alarma e dezamorsată. Sau să se înregistreze undeva că a fost dezamorsată. Așa că niciodată n-ai riscat. Dar acum ar trebui s-o facem. Dacă suntem prinși, ei, bine, deja toată lumea crede că facem prostii. O să

avem necazuri pentru că ne-am furișat afară, dar nu cum am avea Simon și cu mine dacă am fi prinși că fugim.

Își scărpină obrazul.

— E o idee bună.

— Și nu ți-a trecut niciodată prin minte.

Nu spuse nimic. Am oftat și am luat-o către scări.

— Chloe, zise el. Stai puțin. Eu...

M-am uitat peste umăr.

— Vii?

treizeci și șase

CINCI MINUTE MAI TÂRZIU, ne plimbam pe trotuar, luminile Sanatoriului Lyle pierind treptat în urma noastră. I-am dat ocol pe străzile cele mai apropiate, localizând toate rutele accesibile dinspre casă. Ne aflam într-o zonă din Buffalo pe care n-o recunoșteam, una plină de case vechi pe terenuri întinse, unde te așteptai să găsești câte un Mercedes sau un Cadillac pe fiecare alee din fața casei. Dar am văzut și de ce nu se întâmplă așa – furnalele scuipând valuri de fum, la câteva străzi distanță spre est.

După ce-am mai trecut de vreo două străzi, mergând spre vest, ceața luminoasă din față sugera un cartier business, lucru confirmat de Derek. Ca și zona din jurul sanatoriului, era mai veche și destul de decent, dar nu cochec. Nu tu case de amanet și sex-shopuri, dar nici bistrouri și cafenele. În rarele ieșiri ale lui Simon, el îi spusese lui Derek că văzuse o mulțime de sedii de firme mai vechi, obișnuite, cu numeroase alei și cotloane întunecate.

— Odată ajuns în zona cu firme, spuse Derek, o să fiți aproape în siguranță. Dacă n-o să puteți să ajungeți aici, luați-o într-acolo – arăta cu mâna spre fabrica de la est. Este numai zonă industrială. Sunt sigur că o să găsiți vreun depozit abandonat, dacă aveți nevoie să vă dați la fund o vreme. Se uită în jur, cercetând împrejurimile, cu nările fremătând în timp ce inspira aerul rece al nopții, probabil o binevenită ușurare pentru febra lui. O să ții minte toate astea?

— Poți să le mai spui o dată? Mai rar? Poate să le pui pe hârtie pentru mine? Cu desene?

Se uită urât la mine.

— Doar verific, da? E important.

— Dacă-ți faci griji că nu ne putem descurca, există o soluție evidentă. Vii cu noi.

— Nu.

— Ziceam și eu...

— Ei, bine, nu.

O luă mai repede, lăsându-mă să alerg pe lângă el ca să țin pasul. Puteam spune că Simon avea dreptate – subiectul era închis, nu se

discuta —, dar nu mă puteam abține.

— Simon își face griji pentru tine.

— Da? Se opri, se întoarse spre mine și își deschise larg brațele. Ție ți se pare că arăt bine?

— Nu, arăți ca un tip care ar trebui să fie în pat, îngrijindu-se de febra lui, nu dând târcoale...

Eu nu dau târcoale, se răsti el, mai aspru decât era nevoie. Adică, unde sunt? Pe stradă, da? La câteva străzi depărtare de Sanatoriul Lyle. Nici o mașină de poliție nu gonește pe stradă după mine. Dacă se întâmplă să nu meargă ceva, pot să ies. Chiar crezi că Talbot și Van Dop m-ar putea opri?

— Întrebarea nu e dacă poți să evadezi. Ci dacă vrei.

Tăcu un moment. Deși aveam satisfacția să văd că îmi va spune doar ceea ce voiam să aud, nu-mi plăcea să văd cât de mult se gândea ca să-mi răspundă. Simon spusese că se temea că, în caz că ar fi mers ceva prost, Derek ar fi putut să lase lucrurile să curgă. Deja hotărâse că locul lui era în Sanatoriul Lyle. Oare avea să-l părăsească măcar atunci când avea să fie în pericol? Sau nu putea vedea decât pericolul pe care îl reprezenta el... sau credea că îl reprezintă?

— Derek?

Își afundă mâinile în buzunare.

— Da – ce?

Își scoase brusc o mână din buzunar și se scărpină pe braț, înfigându-și unghiile în carne până-și lăsă urme roșii.

— Dacă sunt în pericol, o să ies și o să vă gălesc. Bine?

— Bine.

M-am trezit și-am dat cu ochii de o siluetă așezată patul meu, și am țâșnit în capul oaselor, cu numele lui Liz pe buze. Dar era Rae, stând cu spatele sprijinit de perete cu genunchii ridicați și cu ochii sclipind amuzați.

— Ai crezut că vezi o stafie? Întrebă ea.

— N-nu. Poate.

M-am frecat la ochi și am căscat.

— Presupun că nu e o idee bună să-i faci o surpriză cuiva care vede fantome, hm?

M-am uitat prin dormitor, clipind des. Lumina zorilor se revărsa înăuntru. Am aruncat o privire spre patul lui Rae și mi-am imaginat-o pe Liz acolo, mișcându-și degetele de la picioare în lumina soarelui.

— Liz a lăsat vreun obiect în urmă?

— Ce?

M-am ridicat pe marginea patului, aruncând pătura în lături.

— Când te-ai mutat aici, ai găsit ceva?

— Doar o bluză de-a lui Tori. Nu m-am ostenit să i-o dau înapoi,

încă. Nu că Tori s-ar grăbi cumva să dea înapoi hanoracul ăla verde pe care l-a împrumutat de la Liz. Am văzut-o purtându-l și alaltăieri. De ce? A sunat în sfârșit Liz?

M-am întins.

— Nu. Voiam doar...

Un alt căscat.

— E devreme rău și mintea încă îmi rătăcește pe jumătate pe târâmul viselor. A bătut deja la ușă doamna Talbot și n-am auzit eu?

— Nu, mai avem vreo câteva minute. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a se scula toată lumea.

— Bine, despre ce... M-am deșteptat brusc. Ieri! Trebuia să vorbim. Am uitat complet.

— Ai avut treabă. Trăgea de tivul cămășii ei de noapte de fetiță. Deci o să primesc o invitație?

— Invitație?

— La marea evadare. Despre asta aveai de gând să vorbești cu mine aseară, nu? Despre cum tu, Simon și Derek ați studiat terenul și ați făcut planuri în ultimele câteva zile.

Nu vreau să-mi închipui ce față am făcut în momentul ăla. Stupoare, groază, uluire – sunt sigură că-mi erau toate scrise cu litere de-o șchioapă, cat să îi alunge orice urmă de îndoială.

— Eu... n-nu...

— ...știi la ce mă refer? Răsuci pe deget un fir desprins și îl rupse, cu privirea fixată asupra lui. Atunci, ce voiai să-mi spui? Aveai de gând să inventezi o poveste ca să mă arunci pe o pistă falsă?

— N-nu. Voiam să-ti povestesc ce s-a întâmplat în spațiul de intervenție. Cu Derek. Am contactat din nou stafia aia.

— Ah.

Se dezumflă. Oricât de fascinantă ar fi fost, în mod normal, povestea mea cu zombi, nu era ceea ce sperase ea să audă. Lăasă firul de ață să cadă pe pat.

— Deci, nu sunt invitată, așa-i?

— N-nu e n-nici o...

Ridică mâinile.

I-am surprins o dată pe Simon și pe Derek vorbind despre evadare. Acum, cu toată tevatura asta despre transferul tău sau al lui Derek, și cu voi doi stând deodată pe-afară împreună...

— Dar nu-i...

— Azi-noapte, m-am trezit și tu nu erai aici. Am coborât, tocmai când tu și Derek vă furișați înăuntru, am prins destul din discuție cât să-mi dau seama că ați făcut o plimbare romantică sub clar de lună.

— Derek nu fuge nicăieri.

Ceea ce era adevărat, chiar dacă nu era exact răspunsul la întrebarea ei.

Ea se rezemă din nou cu spatele de perete, trăgându-și genunchii la piept.

— Și dacă îndeplinesc cerințele clubului? Așa m-aleg cu o invitație?

— Ce?

— Clubul vostru. Al copiilor speciali. Cei cu superputeri.

Am râs, dar a sunat mai mult ca un chelălăit pudel speriat.

— Superputeri? Aș vrea eu. Cu puterile mele n-o să deschid în veci nici măcar o porțiță la Cartoon Network... decât ca moment comic de destindere. *Ghost Whisperer Junior*²⁵. Sau *Ghost Screamer*²⁶, mai exact. Urmăriți, în fiecare săptămână, cum Chloe Saunders fuge țipând de încă o stafie care caută ajutorul ei.

— OK, *superputere* poate că e cam mult spus. Dar ce-ar fi dacă ai putea arunca un tip din calea ta doar pocnind din degete? Pariez că asta s-ar potrivi de minune.

M-am dat jos din pat și m-am dus la șifonier.

— Desigur, dar nu asta a făcut Derek. M-a înșfăcat de mână, crede-mă, am simțit contactul fizic.

— Nu vorbeam despre Derek. Cu vreo câteva zile înainte să fie expediat Brady, el și Derek s-au încăierat. Sau, mă rog, asta a încercat Brady. Derek n-a schițat nici un gest, așa că Brady îl tot atâta, încercând să-l înfurie, iar când a ajuns în fața lui Derek, Simon a pocnit din degete și, *bang*, Brady a zburat în perete. Eram și eu acolo. Nici Derek, nici Simon nu l-au atins. De-asta voiam eu să-i văd fișa lui Simon.

— Păi, cum ai văzut, Simon nu are fișă. Se află aici din pricina lui Derek. Tatăl lor a dispărut și Derek a fost trimis aici din cauza problemei sale, așa că l-au pus și Simon în același loc.

— Cum a dispărut tatăl lor?

Am ridicat din umeri și am scos o bluză din șifonier.

— N-au spus prea multe despre asta. Eu n-am vrut să insist.

O bufnitură. Când m-am uitat peste umăr, Rae se trântise pe spate, în pat.

— Ești o fată mult prea drăguță, zise ea. Eu m-aș fi ținut scai de ei să aflu povestea asta.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare c-o aud pe doamna Talbot...

— N-o auzi. E sâmbătă. Putem dormi în continuare, n-ai să scapi așa de ușor. Știu că Simon are o putere magică, la fel ca și tine. Și sunt aproape sigură că și Derek are. De aceea sunt ei atât de legați unul de altul. De aceea tatăl lui Simon l-a adoptat pe Derek, pun pariu.

M-am uitat în oglindă și m-am apucat să mă perii.

— Ce mă face să fiu atât de sigură de toate astea? continuă Rae. Ți-aduci aminte când ți-am pomenit despre diagnosticul meu? Cum nu

se potrivea? Nu ți-am spus toată povestea. Iar tu n-ai citit fișa mea, nu-i așa?

M-am întors încet, cu peria în mână.

Ea vorbi mai departe.

— Potrivit raportului, am sărit la bătaie cu mama și am ars-o cu o brichetă. Numai că eu nu aveam nici o brichetă. Doar am prins-o de braț și i-am provocat arsuri de gradul întâi.

— De ce n-ai...?

— De ce nu ți-am spus? mă întrerupse ea. Am așteptat să te cunosc mai bine. Până aveai să mă crezi. Dar apoi ai început tu să-ți închipui că vezi stafii și mi-am dat seama cum avea să sune. Ca un copilăș invidios fiindcă prietenul lui se duce la Disney World – musai să arate că și el e special. Iar puterea mea nu e ca ale voastre. Nu o pot face să se manifeste. Se pornește *singură*, numai când mă înfurii.

— Ca atunci, cu Tori. *Chiar* ai ars-o, nu?

Strânse perna mea la piept.

— Cred că da. Însă unde-i dovada? Ea s-a *simțit* ca și când ar fi fost arsă, pe piele avea o pată roșie, dar n-a fost ca și cum i-aș fi dat foc la bluză. Rânji. Oricât de amuzant ar fi fost asta. Deci, cu mama, am mințit și am spus că mă jucam cu o brichetă și că, atunci când m-am apropiat de ea, am uitat că o mai țineam încă în mână. Nimănui nu i-a părut că nu *exista* nici o brichetă. Ei văd numai ceea ce vor să vadă. Îți lipesc o etichetă; îți prescriu medicamente; și, dacă ai noroc, o să-ți treacă de la sine. Numai că astea ce le avem noi n-or să treacă.

Mintea mea se căznea să înțeleagă totul. Știam că fi trebuit să spun ceva, dar ce? Să recunosc? Să neg?

Rae s-a rostogolit până la marginea patului și s-a dat jos, și-a dat pe spate buclele ei lungi și a întins mâna. Cum eu nu m-am mișcat, a spus:

— Un elastic? Din spatele tău?

— A, da.

I-am dat unul. Ea și-a prins părul într-o coadă de cal și s-a îndreptat către ușă.

— Stai, am zis eu.

Ea clătină din cap:

— Trebuie să vorbești cu băieții mai întâi.

— Eu nu...

Se întoarse și mă privi în ochi.

— Ba da. Așa trebuie. Ție ti-ar plăcea să-ți discute secretele mai înainte de a te întreba pe tine? Vorbește cu ei. Apoi vino la mine. Nu că aș pleca undeva.

treizeci și șapte

LA MICUL DEJUN AM MÂNCAT împreună cu Tori. Sunt sigură

că, ieri, sperase c-o să mă vadă scoasă din sanatoriu, legată de o targă, zbătându-mă, înnebunită după ce rămăsesem ore în șir în beznă, legată și cu căluș la gură. Totuși, în dimineața asta, ea stătea liniștită la locul ei, mâncând, cu privirea înainte, lipsită de expresie, de parcă s-ar fi dat bătută.

Dacă le-aș fi spus doctorilor ce făcuse, ar fi fost azvârlită afară, indiferent cât de importantă era mama ei.

Poate că, atunci când ieșisem din spațiul de intervenție și n-o pârașem, își dăduse și ea seama cât de aproape fusese de un transfer. Poate că înțelesese că isprava ei i-ar fi putut fi fatală.

Ba poate chiar se simțea prost pentru fapta ei. Era cam mult să sper așa ceva, dar, după cum arăta în dimineața asta, se părea că orice vrajă între noi se stinsese. Făcuse ceea ce își dorise să-mi facă și văzuse cât de aproape fusese să comită o foarte mare greșeală. Oricât de greu mi-ar fi venit mie să stau în preajma ei, gândindu-mă la tot ce mă făcuse să îndur, nu voiam să-i dau nici o satisfacție. Așa că m-am așezat și m-am străduit să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

Fiecare îmbucătură de porridge pe care mă sileam s-o înghit îmi cădea drept în fundul stomacului și se transforma într-un gogoloi de ciment. Nu numai că trebuia să iau masa cu cineva care fusese cât pe aci să mă omoare, dar acum mai trebuia să mă gândesc și la ce trebuia să fac în privința lui Rae. Cum să le spun băieților? Derek avea să dea vina pe mine, în mod sigur.

Eram atât de absorbită de gânduri că abia când coboram din nou la parter, după duș, și am auzit-o pe sora de weekend, doamna Abdo, vorbind despre o „ușă” și o „nouă încuietore”, mi-am amintit de repetiția fugii noastre, de azi-noapte. Fuseserăm prinși?

— Dr. Davidoff vrea una cu sistem de siguranță, i-a răspuns doamna Talbot. Nu știu dacă fac dintr-astea pentru ușile de interior, dar dacă nu poți găsi vreuna la magazinul de feronerie, o să-l chemăm pe Rob ca să înlocuiască ușa. După cele întâmplate ieri, dr. Davidoff nu vrea să mai intre copiii în spațiul de intervenție.

Ușa de la *subsol*. Am răsuflat ușurată și am continuat să cobor. Am ajuns tocmai când Simon scotea capul din sufragerie.

— Mi s-a părut că te aud. Prinde! Îmi aruncă un măr. Știu că-ți plac cele verzi. Derek le strânge. Îmi făcu semn să intru. Stai aici cu noi și mănâncă. O să ai nevoie de energie. E sâmbătă și, pe aici, asta înseamnă treburi gospodărești, de dimineață până seara.

Când am trecut pe lângă el, se aplecă și-mi șopti:

— Ești bine?

Am încuviințat din cap. El închise ușa. M-am uitat la masa goală.

— Cum se simte Derek? am întrebat, cu voce scăzută.

— E în bucătărie, se îndoapă. Am auzit că voi doi ați avut o mică aventură aseară.

Derek stăruise să-i spunem lui Simon că ideea contactarea spiritelor zombilor fusese a lui, pentru ca, în caz că Simon se bosumfla că fusese exclus, vina să cadă asupra lui. Eu crezusem că încerca să-și asume gloria – pretinzând că el își închipuise ce voia stafia mea. Dar expresia lui Simon mi-a spus că simțea că ratasem ceva. Prin urmare, m-am bucurat că nu credea că eu fusesem cea care îl lăsase dormind.

Când mă așezam la masă, a apărut și Derek, cu un pahar de lapte într-o mână și cu unul de suc în cealaltă. Simon întinse mâna după unul dintre de, dar Derek le puse pe amândouă lângă farfuria lui, mormăind:

— Ia-ți singur.

Simon sări în picioare, îl bătu pe Derek pe spinare și țopăi spre bucătărie.

— Te simți bine? am șoptit.

Ochii lui Derek se îndreptară iute spre ușa bucătăriei care tocmai se închidea. Nu voia să afle Simon că fusese bolnav. Nu eram sigură că-mi plăcea ideea și ne-am încrucișat privirile, dar fălcile lui strânse energic mi-au dat de înțeles că nu dorea să discutăm despre asta.

— Bine, mârâi el, după un moment. Tylenolul și-a făcut efectul, până la urmă.

Ochii îi erau împodobiți cu cearcăne întunecate și ușor tulburi, dar la fel arătau și ai mei. Era palid, iar acnea părea mai roșie ca de obicei. Obosit, dar pe cale să-și revină. Nu se vedea nici urmă de febră în ochii lui, iar după felul în care își atacă porția de porridge, nu-și pierduse pofta de mâncare.

— Am trecut examinarea, dr. Saunders? murmură el, abia auzit.

— Cred că da.

Mârâi, punându-și încă o lingură de zahăr brun în castron.

— Un soi de alergie, cum am spus. Înfulecă trei linguri pline de porridge. Apoi, cu ochii tot la micul său dejun întrebă: Ce s-a întâmplat?

— N-am spus nimic.

— S-a întâmplat ceva. Ce?

— Nimic.

Își întoarse capul, căutându-mi privirea.

— Zău?

— Da.

Pufni și se întoarse la castronul lui, când Simon veni înapoi.

— A văzut cineva lista cu treburile gospodărești pentru dimineața asta? întrebă el, dându-mi un pahar de suc de portocale.

Se așeză și întinse mâna după bolul cu zahăr. Derek i-l trase din față, făcu o pauză, apoi își mai puse o lingură peste porridge. Schimbară o privire. Simon bău din sucul lui de portocale și zise:

— Suntem trecuți la greblat frunze. Van Dop vrea să curățăm

frunzele căzute astă-toamnă...

În timp ce el vorbea, privirea lui Derek se ridică din nou spre a mea, cercetătoare. M-am uitat în altă parte și-am mușcat din mar.

Sâmbăta era, într-adevăr, ziua activităților gospodărești. În mod normal, m-aș fi vaitat la acest gând – și mi-aș fi dorit ore de școală, în schimb —, însă astăzi pica grozav. Cu dr. Gill, doamna Wang și domnișoara Van Dop plecate, doamna Abdo ieșită după cumpărături și doamna Talbot punând ordine în hârtii, noi eram stăpâni pe casă și aveam astfel o scuză pentru a-l prinde pe Simon singur afară, oferindu-mă să-l ajut la greblat în timp ce Derek era la etaj, schimbând așternuturile.

— Te-ai gândit mai bine, zise Simon, când am fost destul de departe de casă pentru a nu fi auziți.

— Cum?

Se aplecă și își legă din nou șireturile la adidași, cu fața în jos.

— Despre fugă. Ti-a fost teamă să-i spui lui Derek, ca să nu se certe cu tine, să nu-ti reproșeze.

— Nu-i asta...

— Nu, e în regulă. Am fost surprins că te-ai oferit totuși. Surprins la modul bun, dar... Dacă ți-ai schimbat hotărârea, este absolut în regulă și n-o să te acuz.

Am continuat să merg spre șopron, spunând:

— Eu vin... doar dacă nu cumva *tu* te-ai răzgândit în privința mea.

Deschise larg ușa șopronului, făcându-mi semn să rămân pe loc, iar el se făcu nevăzut în întunericul dinăuntru, ridicând praful și țărâna în drumul lui.

— Probabil c-ar trebui să spun că nu am nevoie de nici un ajutor. Dar, sincer?

Cuvintele îi erau punctate de zornăituri și de troncănături, pe când căuta greblele.

— Deși nu mă aștept la necazuri, o a doua pereche de ochi mi-ar prinde într-adevăr bine dacă sunt fugar.

Mai degrabă sunt acea a doua pereche de ochi decât să stau aici, așteptând să fiu salvată, am zis eu când el ieși cu două greble.

— Ca Derek, vrei să spui?

— Nu, nu era un reproș. Am închis ușa șopronului și am încuiat lacătul. Noaptea trecută, mi-a spus de ce rămâne. Din pricina a ceea ce a făcut. Ceea ce deja știam, fiindcă eu i-am...

— Citit fișa?

— Eu-eu... am...

— L-ai verificat după ce te-a înșfăcat de braț în pivniță. Asta și-a închipuit și el. Deșteaptă mișcare.

Îmi făcu semn să pornim către coltul cel mai îndepărtat al curții, unde frunzele în descompunere, de anul trecut, acopereau în strat gros pământul.

— Nu-l lăsa să te tachineze cu asta. El ți-a citit-o pe-a ta.

Am ridicat din umeri.

— Suntem chit, bănuiesc.

— El ți-a citit-o pe a ta *înainte* să o citești tu pe a lui. Pariez că n-a menționat asta când ai mărturisit tu.

— Nu, n-a menționat.

Am început să greblăm. Timp de aproape un minut, Simon n-a mai spus nimic, apoi a aruncat o privire spre mine.

— Pariez că n-a povestit nici cum s-a întâmplat. Mă refer la bătaie.

Am clătinat din cap.

— A spus doar că băiatul ăla n-a scos pistolul la el. N-a vrut să discute despre asta.

— S-a întâmplat toamna trecută. Ne mutaserăm într-un orașel de provincie, dincolo de Albany. Nu vreau să spun nimic rău despre orașele mici, sunt și că sunt sigur că sunt locuri foarte drăguțe în care să trăiești... asta pentru unii oameni. Focare de multiculturalism nu sunt însă. Dar tata prinsese o slujbă în Albany și acolo a fost singurul loc unde a putut găsi o locuință de subînchiriat, înainte să începem noi școala. Simon a adus frunzele greblate în grămada pe care o începusem eu, apoi a continuat: Stăteam prin spatele școlii, așteptându-l pe Derek să termine de vorbit cu profesorul de matematică. Începau să pună la punct un program special pentru el. Școală mică, neobișnuită cu tipi ca Derek. Sau ca mine, cum s-a dovedit mai apoi.

Un șoricel ieși de sub rădăcinile unui copac, iar Simon se ghemui să se uite prin gaură, ca să fie sigur că n-or să mai iasă și alții înainte să grebleze el prin jur.

— Aruncam cu mingea la coș, când au apărut cei trei elevi mai mari. Încălțați cu bocanci și cu băte în mâini veneau agale către mine, și-am mirosit neplăceri cu țărănoii. N-aveam de gând s-o iau la sănătoasa, dar dacă voiau să arunce la coș, m-aș fi dat la o parte din calea lor, știi?

O pală de vânt a răvășit stratul de deasupra al grămezii noastre. El a oftat, cu umerii lăsați. I-am făcut semn să continue, în timp ce eu am strâns la loc frunzele.

— Numai că ei nu voiau terenul de baschet. Ei mă voiau pe mine. Se pare că mama unuia dintre tipi lucra la 7-Eleven²⁷, înainte ca magazinul să fie cumpărat de o familie de vietnamezi care i-au dat cu șutul doamnei. Asta fusese cam cu un an înainte, dar, firește, eu trebuia să fiu rudă cu ăia, nu? Eu le-am atras atenția că, deși pare

șocant, nu toți asiaticii sunt rude și că nu toți avem prăvălii cu de toate. Simon se opri din greblat. Când le-am spus că nu sunt vietnamez, unul dintre tipi m-a întrebat ce sunt. Am spus american, dar, în cele din urmă le-am cântat în struna pe care voiau s-o audă și le-am spus că bunicul meu venise din Coreea de Sud. Ei bine, n-ai să crezi, dar unchiul unuia dintre tipi murise în Războiul din Coreea²⁸. Dacă individul ăsta a călcat vreodată pe la o oră de istorie, atunci a dormit buștean tot timpul. El credea că, de fapt, coreenii le declaraseră război americanilor. Atunci, l-am lămurit eu cum stătuseră lucrurile. Și, mda, am cam făcut pe deșteptu'. Tata spune mereu că, dacă nu pot învăța să-mi țin gura, mai bine aș lucra serios la vrăjile defensive. Iar în ziua aceea... – își reluă greblatul și vocea îi coborî. În ziua aceea, a avut dreptate. Oi fi eu bun de gură și oi vorbi numai în poante, dar fără venin, știi? Prostieală. Următorul lucru pe care-l știu e că unul dintre tipi a scos un șiş. Nu-i ridicase lama, totuși, iar eu mă uitam la șiş ca un idiot, întrebându-mă ce să fie ăla. Telefon celular? MP3 player? Apoi, *flic*, și lama a ieșit. Am încercat să o tulesc, dar era prea târziu. Un alt tip mi-a secerat picioarele cu un șut și m-am trezit pe jos. Tipul cu șişul stătea deasupra mea, iar eu pregăteam o vrajă să-l dau pe spate, când a apărut Derek, de după colt, mișcându-se foarte repede. L-a înșfăcat pe tipul cu șişul, l-a aruncat cât colo, i-a tras un pumn celui de-al doilea, iar al treilea și-a luat picioarele la spinare. Al doilea tip s-a ridicat – n-avea nimic – și-a tăiat-o după tovarășul lui. Dar primul tip? Cel pe care Derek îl aruncase de pe mine?

— Nu s-a mai ridicat, am șoptit.

Simon înfipse dinții greblei sale într-o frunză.

— Derek a avut dreptate. N-a fost nici un pistol. Dar știi ceva? Își ridică privirea spre mine. Dacă un tip veni la Derek cu o armă, el și-ar tine cumpătul și l-ar rezolva frumos. Dar nu fusese el cel în primejdie. Ci eu. Cu Derek, asta-i cu totul altceva. E în natura lui, spune tata, să... Începu să grebleze cu râvnă, sfâșiind iarba crudă și pământul. Apoi încheie: Deci asta a fost. Eu am făcut pe deșteptul și nu m-am putut abține în fața unei cete de țărănoi, iar acum Derek...

Nu continua, și am înțeles că Derek nu era singurul care se învinovăța pentru cele întâmplate.

— Oricum, zise el după câteva clipe, nu m-ai adus aici ca să vorbim despre asta și, dacă mai chelălăi mult, Derek o să ne ia urma și-o să dea peste noi. Am senzația că n-ai vrea să discuți despre asta cu el.

— Așa-i.

Și atunci i-am povestit despre Rae.

— N-am știut ce să spun, ceea ce n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile, dar m-a prins complet nepregătită. Acum Derek o să creadă că am lăsat eu să-i scape ceva sau că am trăncănit cu prietena mea,

împărtășindu-i toate secretele, ceea ce n-am făcut, jur...

— Știu. Nu ești genul. Se sprijini în greblă. Rae are dreptate despre Brady. Am folosit o vrajă de regresie asupra lui. Am fost neatent și stupid, dar după cele întâmplăte cu ceilalți băieți, am vrut să fiu mai rapid în tranșarea situației, știi? Când am văzut că Brady încerca să se ia la hartă cu Derek, pur și simplu am... reacționat.

— Ai vrut să dezamorsezi conflictul.

— Mda. Și dacă Rae v-a surprins pe voi doi pe când intrați în casă, noaptea trecută, asta-i vina lui Derek. Ar fi trebuit să fie cu simțurile în alertă. Are urechi și... – se oprii – și ochi. Poate vedea destul de bine pe întuneric, mai bine decât noi. În mod normal, ar fi observat-o pe Rae, dar trebuie să fi fost preocupat, cu gândul la evadare.

— Nu preocupat – bolnav și cu febră. Dar nu puteam spune asta.

Simon continuă:

— A fost și întors pe dos. Mai ciudat ca de obicei. A rupt dușul de la noi. Ai auzit de asta? Clătină din cap. A smuls pur și simplu mânerul, încât a trebuit să-i spun lui Talbot că se desfăcuse. Dar, în ceea ce o privește pe Rae, va trebui să-i spunem și lui.

— Tu crezi că e și ea una dintre noi? O supranaturală?

— Ar putea fi semidemon. Dar dacă este, atunci ce înseamnă, pentru noi, faptul că ne aflăm aici? Patru din cinci copii? Poate și Liz, dacă este șaman? Asta nu mai e coincidență. Nu poate fi. Tăcu, gândindu-se. O să analizăm problema mai târziu. Deocamdată, sunt mai îngrijorat de faptul că ea știe de planul nostru.

— Nu numai că știe. Vrea să subscrie.

Înjură încet.

— Ar putea fi de folos, am zis eu. E mult mai isteță decât mine.

— Și decât mine. Numai că... Ridică din umeri. Sunt convins că Rae e de treabă, dar n-aș fi avut nimic de obiectat dacă am fi fost numai noi doi.

S-a uitat către mine Inima a început să-mi bată două ori mai rapid.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care vreau vorbesc cu tine.

Îmi atinse dosul palmei, aplecându-se atât aproape încât îi puteam simți respirația în păr.

— Care-i treaba cu Rae? Întrebă o voce.

Ne-am întors și l-am văzut pe Derek traversând pajiștea.

Simon trase o înjurătură.

— Ti-a spus cineva vreodată că simțul tău de sincronizare e de rahat?

— De-aia nu cânt la tobe. Deci, ce s-a întâmplat?

I-am spus.

SIMON SE ÎNDOIA CĂ RAE avea puteri supranaturale Existau semidemoni de foc, dar pe la cincisprezece ani ar fi trebuit să facă mai multe decât să lase urme care abia se puteau considera arsuri de gradul întâi. Nu credea nici că mințea. Era însă prea nerăbdătoare să fie crezută.

Mi se părea că el avea dreptate. Abandonată de cum se născuse, înlocuită în afecțiunea părintească de frații mai mici, închisă în Sanatoriul Lyle cu ciudații și uitată aici, pentru Rae ar fi însemnat atât de mult să fie specială! O văzusem pe fața ei, în dimineața aceea, radiind emoționată.

Persoana care a ezitat cel mai mult în desființarea ideii a fost Derek. N-a spus că el nu credea că Rae ar fi semidemon, dar tăcerea lui spunea că lua în calcul și această posibilitate. De noaptea trecută încă îl mai obseda – ca și pe mine – eșecul nostru de a găsi sau de a contrazice o legătură între noi, Samuel Lyle și acei morți supranaturali din pivniță. Dacă Rae *era* semidemon, iar Liz probabil că era șaman, atunci posibilitatea să ne aflăm aici din întâmplare cădea.

Puteai argumenta că un sanatoriu pentru adolescenți cu tulburări mintale nu este un loc neobișnuit în care să găsești adolescenți supranaturali, mai ales din aceia care nu știau ce anume erau. Simptomele noastre puteau fi manipulate până ajungeau să se potrivească tulburărilor psihiatrice cunoscute și – de vreme ce toată lumea știa că era imposibil să contactezi morții sau să arzi oamenii cu mâinile goale sau să împingi un puști la o parte și să-i rupi coloana – soluția evidentă ar fi fost că noi eram bolnavi mintali. Care halucinau, care erau obsedați de foc, care aveau accese de violență incontrollabilă...

Dar nu era nimic paranormal în stările de spirit capricioase ale lui Tori. Peter fusese internat aparent pentru un soi de anxietate, care nu se potrivea nici ea tiparului.

Totuși, nu mă puteam elibera de senzația că îmi scăpa ceva, că legătura era acolo și că mintea mea era prea distrasă de celelalte probleme ca s-o mai văd. Mi se părea că și Derek simțea la fel.

Chiar dacă Rae era sau nu supranaturală, am fost toți de acord că ar fi trebuit să vină cu noi. Pentru Derek nu era atât o chestiune de *oare ar trebui s-o lăsăm să vină cât de oare am îndrăzni s-o lăsăm aici*. Dacă s-ar fi răzbunat, pârându-ne la surori? N-o vedeam făcând asta, dar, după plecarea noastră, dacă ar fi intrat mai tare în ea, ne-ar fi dat în vileag înainte să apuce Derek să fugă.

Singura condiție a lui Derek a fost să nu-i dăm prea multe detalii despre puterile și planurile noastre, cel puțin deocamdată.

I-am spus lui Rae, iar apoi Derek a aruncat bomba la care nici

unul dintre noi nu se aștepta. Trebuia să plecăm chiar în noaptea aceea.

De vreme ce era sâmbătă, aveam toată ziua la dispoziție să ne pregătim, iar treburile gospodărești ne ofereau un pretext pentru a ne vântura prin casă, adunând provizii. În noaptea aceea, domnișoara Van Dop era liberă și ar fi fost mult mai puțin probabil ca sora de weekend să-și dea seama că puneam la cale ceva. Era mai bine să plecăm acum, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură proastă.

Odată ce am trecut de panica inițială „*OMG²⁹, adică diseară!*”, a trebuit să recunosc că, de fapt, cu cât plecam mai repede, cu atât era mai bine.

Prin urmare, în timp ce Rae stătea de pază, curățând baia fetelor, eu împachetam.

Făcusem de multe ori bagajele pentru a pleca în tabără, dar, în comparație cu acele dăți, acum era epuizant. Pentru fiecare obiect pe care-l puneam, trebuia să mă gândesc cât de mult aveam nevoie de el, cât spațiu ocupa și câtă greutate ar fi adăugat, și dacă n-ar fi mai bine să renunț să-l mai car după mine pe drum.

Peria de păr rămânea afară, piaptănul mergea înăuntru. Deodorantul, categoric înăuntru. Acuma, iPod-ul meu și gloss-ul de buze poate că nu erau esențiale pentru viața de zi cu zi, dar erau destul de mici ca să le păstrez. Săpun, o periuță și o pastă de dinți va trebui să cumpăr mai târziu, pentru că nu mi-aș fi putut permite să las să fie observată dispariția lor din baie acum.

Apoi a venit rândul hainelor. Era încă rece afară, mai ales noaptea. Straturile multiple aveau să fie cheia. Am împachetat cum mă învățase mătușa Lauren, când petrecuserăm o săptămână în Franța. Aveam să port o bluză de trening, un pulover cu mânecă lungă și un tricou cu jeanșii. În geantă aveam să-mi mai iau două tricouri, încă un pulover și trei perechi de șosete și de chiloți.

Oare atâtea aveau să fie de-ajuns? Cât timp aveam să fim pe drumuri?

Ocolisem întrebarea asta de când mă oferisem prima oară să plec. Simon și Derek păreau să creadă că-l vom găsi pe tatăl lor destul de repede. Simon știa niște vrăji și nu trebuia decât să călătorească prin jurul orașului Bufallo să le facă.

Suna simplu. Prea simplu?

Văzusem privirile din ochii lor. Îngrijorarea abia ascunsă a lui Derek. Convingerea de neclintit a lui Simon. Întrebați, amândoi admiseseră că, dacă nu l-ar fi putut găsi pe tatăl lor, mai erau și alți supranaturali pe care i-ar fi putut contacta.

Dacă avea să dureze mai mult de câteva zile, eu aveam un card bancar și banii de la tata. Simon și Derek aveau, de asemenea, câte un card, cu niște conturi de urgență pe care tatăl lor le pusese deoparte

pentru ei, cel puțin o mie de dolari de fiecare, credeau ei. Trebuia să scoatem cât de mulți puteam, imediat, mai înainte să știe cineva că am plecat și să înceapă să ne urmărească. Derek avea să-și păstreze cardul și banii lui lichizi, în caz că va avea nevoie, iar noi urma să ne folosim de banii lui Simon și de ai mei. Aveau să ne ajungă.

Orice s-ar fi întâmplat, aveam să ne descurcăm. Încă o bluză, totuși, s-ar putea să nu fie chiar așa o idee proastă.

Bluză... Asta mi-a amintit...

Mi-am îndesat rucsacul sub pat și m-am strecurat spre camera lui Tori. Ușa era întredeschisă. Prin crăpătură, puteam vedea că patul lui Tori era gol. Am împins-o ușurel.

— Bună.

A sărit din vechiul pat al lui Rae, smulgându-și căștile de la urechi.

— Bați de mult?

— E-eu... am crezut că ești jos.

— A, și voiai să profiți de treaba asta, nu-i așa? Să-ți pui mica stratagemă în funcțiune?

Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

— Care stratagemă?

— Cea pe care tu și gașca ta o plănuiești. V-am furișându-vă primprejur, complotând împotriva mea.

— Hm?

Înfășură firul căștii în jurul playerului său MP3 strângându-l tare, de parcă își imagina că-l trece în jurul gâtului meu, de fapt.

— Mă crezi proastă? Nu ești atât de dulce și de nevinovată precum pari, Chloe Saunders. Mai întâi, mi-ai sedus prietenul.

— Prietenul – *sedus*?

— Apoi te-ai dat cu șoșele și momele pe lângă cel înalt, negricios și sinistru, și imediat a început să se țină după tine ca un cățeluș pierdut.

— Ce?

— Iar acum, ca să fii sigură că *toată lumea* din casă este împotriva mea, o vrăjești pe Rachelle. Să n-ai impresia că nu ți-am observat jocul, azi-dimineață.

— Tu crezi că noi... complotăm împotriva *ta*?

Am izbucnit în râs și m-am sprijinit cu spatele de șifonier.

— Cum naiba reușești să încapi cu ego-ul ăla pe ușă, Tori? Nu mă interesează răzbunarea. Nu mă interesează deloc persoana ta. Pricepi?

Ea alunecă până la marginea patului, lăsându-și picioarele pe podea și mijindu-și ochii.

— Te crezi deșteaptă, nu? zise.

M-am lăsat pe șifonier, cu un oftat exagerat, teatral.

— Nu renunți niciodată? Ești ca un disc zgâriat. Eu, eu, eu.

Lumea se învâрте în jurul lui Tori. Nu-i de mirare că mama ta crede că ești răsfățată...

M-am oprit, dar era prea târziu. Pentru o clipă, Tori încremeni la jumătatea drumului de a se ridica în picioare. Apoi, încet, se lăsa înapoi pe pat.

— N-am vrut...

— Ce vrei, de fapt, Chloe?

Încercă să pună ceva venin în cuvinte, dar i-au ieșit domoale, obosite.

— Bluza lui Liz, am zis, după o clipă. Rae spune că ai împrumutat un hanorac verde de la Liz.

Ea făcu un semn cu mâna către comodă.

— E acolo. Sertarul din mijloc. Scotocește până dai de el și poți pune la loc totul.

Si asta a fost tot. Nu „De ce-l vrei?”, nici măcar „A sunat ea și l-a cerut?” Privirea ei era deja pierdută în depărtări. Dopată? Sau perfect nepăsătoare?

Am găsit bluza. Un hanorac Gap, verde-smarald. Un obiect personal.

Am închis sertarul și mi-am îndreptat spatele.

— Ai obținut lucrul pentru care ai venit, zise Tori. Acum șterge-o, du-te la joacă afară, cu prietenii tăi.

Am pornit către ușă, am pus mâna pe clanță, apoi m-am întors către ea.

— Tori?

— Ce?

Aș fi vrut să-i urez noroc. Aș fi vrut să-i spun că speram să obțină ceea ce căuta, ceea ce avea nevoie. Aș fi vrut să-i spun că-mi părea rău.

Cu toate cele întâmplate în Sanatoriul Lyle și cu descoperirea că trei dintre noi, cel puțin, n-aveau ce căuta aici, era ușor să uiți că mai existau și alți copii care se aflau în locul potrivit. Tori avea probleme. Să te aștepți să se comporte ca o adolescentă normală, apoi s-o eviți și s-o insulti fiindcă n-o făcea, era ca și cum ți-ai fi bătut joc de copiii cu dificultăți de învățare de la școală. Avea nevoie de ajutor, de sprijin și de considerație, ceea ce nu obținuse decât din partea lui Liz.

Am strâns la piept bluza lui Liz și am încercat să găsesc ceva să-i spun, dar tot ce-aș fi zis ar fi sunat greșit, condescendent.

Așa că m-am mărginit la singurul lucru pe care-l puteam spune:

— La revedere.

treizeci și nouă

AM ÎNDESAT HANORACUL LUI LIZ în rucsacul meu. Ocupa mai mult loc decât mi-aș fi permis, dar aveam nevoie de el. Mi-ar fi putut

răspunde la o întrebare la care chiar aveam nevoie de un răspuns... îndată ce mi-aș fi adunat destul curaj cât s-o adresez.

Când Derek ne anunțase că trebuia să plecăm în noaptea aceea, primul meu gând fusese nu e destul timp, dar era chiar prea mult. Ne-am făcut teme care nu aveau să mai fie niciodată verificate, am ajutat-o pe doamna Talbot să se gândească la ce să ne servească la mese pe care nu aveam să le mai mâncăm niciodată, și în tot timpul ăsta ne luptam cu imboldul de-a ne retrage ca să mai trecem o dată planul în revistă. Atât Rae, cât și Tori observaseră „vrăjeala” mea cu băieții, iar ducă o țineam tot așa, surorile ar fi început să suspecteze că la mijloc era ceva mai mult decât hormoni adolescențini.

I-am prevenit pe ceilalți despre Tori, dar nimeni n-a părut îngrijorat. Era, așa cum îi spusese eu, cu totul în afara preocupărilor noastre. Mă întreb dacă nu cumva asta a durut-o cel mai tare.

Am petrecut seara uitându-ne la un film. Pentru prima oară, i-am acordat atât de puțină atenție, încât dac-aș fi fost întrebată despre ce-a fost vorba, la zece minute după derularea genericului de sfârșit, n-aș fi putut povesti nici măcar o scenă.

Derek n-a stat cu noi. Simon a spus că fratele lui era frânt după seara trecută și că voia să se odihnească pentru a avea mintea limpede și să ne poată ajuta în seara asta. M-am întrebat dacă nu cumva avea din nou febră.

Când doamna Talbot a întrebat despre Derek, Simon a răspuns că „nu se simțea prea bine”. Ea a țâțâit și s-a retras să joace o partidă de cărți cu doamna Abdo, fără să urce să vadă ce-i cu el. Așa se întâmpla mereu cu Derek. Surorile păreau să-l lase în boii lui, de parcă mărimea lui fizică le făcea să uite că era încă un puști. Sau poate că, date fiind fișa și diagnosticul lui, voiau să aibă cât mai puțin de-a face cu el.

Oare el observase cum se purtau cu el? Sunt sigură că da. Lui Derek nu-i scăpa nimic și bănuiesc că asta nu făcea decât să-i întărească părerea că el, unul, avea nevoie să se afle aici.

În vreme ce filmul se derula agale, eu mă frământam pentru el. Avusese atâta grijă să nu-l lase pe Simon să-și dea seama că fusese bolnav. Dacă Simon putea să spună acum că „nu se simțea prea bine”, asta însemna că era mult prea bolnav ca să se mai ascundă.

M-am strecurat afară din camera media, am luat patru tablete de Tylenol și un pahar cu apă și am urcat la el.

Am bătut la ușă. Nici un răspuns. Se vedea lumină pe sub ușă, dar se putea să fi ațipit în timp ce citea.

Sau să-i fie prea rău ca să răspundă.

Am bătut din nou, ceva mai tare.

— Derek? Eu sunt. Ti-am adus apă și Tylenol.

Tot nimic. Am dus mâna spre clanță, simțindu-i răceala sub

degete. Probabil adormise. Sau nu mă băga în seamă.

— Le las aici.

Când m-am aplecat să așez paharul pe podea, ușa s-a deschis, doar atât cât să văd piciorul desculț al lui Derek. M-am ridicat. Era din nou numai în boxeri, iar privirea mi s-a îndreptat rapid spre zona de siguranță a feței sale, dar nu înainte de a observa că pieptul îi era lac de sudoare. Transpirația îi lipise părul în jurul feței, ochii îi ardeau de febră, ținea gura întredeschisă și respira greu, chinuit.

— Te si-sim...? am început eu.

— Bine.

Își trecu limba peste buzele uscate și clipi des, de parcă se străduia să se concentreze. Când i-am dat paharul, l-a luat prin crăpătura ușii și a băut o înghițitură zdravănă.

— Mersi.

I-am întins și Tylenolul.

— Ești sigur că te simți bine?

— Destul de bine.

Propti ușa cu piciorul și își duse mâna la spate, scărpînându-se.

— Poate ar trebui să faci o baie, am zis eu. O baie rece, pentru febra ta. Bicarbonatul ți-ar putea calma mâncărimile. Pot să-ti aduc...

— Nu, sunt în regulă.

— Dacă ai nevoie de ceva...

— Doar odihnă. Du-te înapoi, până nu observă cineva c-ai dispărut.

M-am îndreptat spre scări.

— Chloe?

M-am uitat înapoi. Se aplecase, scoțând capul pe ușă.

— Nici un cuvânt lui Simon, da? Despre cât de bolnav sunt.

— Știe că nu te simți bine. Chiar ar trebui să-i spui...

— Sunt în regulă.

— Nu ești în regulă. O să descopere și el...

— N-o să descopere. Am eu grijă de asta.

S-a retras și am auzit ușa închizându-se.

* * *

În noaptea aceea, în dormitor, Rae n-avea astâmpăr. Voia să vorbim despre rucsacul ei, despre ce pusese în el și dacă alesese ce trebuia sau ar fi trebuit să mai ia și altceva...

Nu-mi plăcea ideea s-o fac să tacă. Era emoționată ca un copil care se pregătește pentru prima lui noapte într-o tabără, ceea ce era ciudat, fiindcă, după tot ce i se întâmplase prietenei sale, Rae ar fi trebuit să știe că viața pe străzi n-avea să fie vreo aventură nemaipomenită, fără restricții.

Presupun că, din punctul ei de vedere, nu era același lucru. Ea avea să plece cu Simon și cu mine, și eram niște puști care mai greu s-

ar fi transformat în Bonnie și Clyde. Aici nu era vorba despre un act de delincvență, ci despre o misiune. Și, în plus, cum spusese și Simon și Derek, vechile reguli nu mai funcționau și la noi.

— Pentru că suntem speciali, râse ea, gâlgâit. Sună atât de aiurea. Dar e exact ceea ce-și dorește oricine, nu? Să fie special.

Oare? Eu îmi doream să fiu o mulțime de alte chestii. Deșteaptă, cu siguranță. Talentată, categoric. Frumoasă? Fie, recunosc. Dar specială?

Îmi petrecusem deja prea mult din viață fiind specială. Fata bogată care-și pierduse mama. Eleva nouă a clasei. Experta în dramă care nu voia să fie actriță. Pentru mine, special însemna diferit, și nu în sensul bun al cuvântului. Eu mi-aș fi dorit să fiu normală și bănuiesc că tocmai aici era ironia, că totdeauna visasem la o viață normală și că deja avusesem una... sau, mă rog, una cu mult mai aproape de normal decât aveam să mai am vreodată.

Dar acum, urmărind-o pe Rae cum stătea pe burtă cu chibriturile în mână, străduindu-se să aprindă un băț doar cu vârful degetelor, cu vârful limbii scos printre dinți, cu o hotărâre vecină cu disperarea, îmi puteam da seama cât de tare își dorea o putere supranaturală. Eu aveam una, și-mi plăcea atât de puțin, încât i-aș fi dăruit-o bucuroasă.

Era ca la școală, când celelalte fete mureau după jeanșii de firmă, numărând câte ore de babysitting trebuiau să facă până să-și poată cumpăra o pereche, iar eu mă fâțaiam printre ele purtându-i pe ai mei, cu alte patru perechi în dulapul de acasă, nu mai importante pentru mine decât orice altă pereche de jeanși ordinari.

Mă simțeam prost pentru că nu apreciam ceea ce aveam.

Dar necromanția nu era o pereche de jeanși scumpi și eram foarte sigură că viața mea ar fi fost mai frumoasă fără ea. Indiscutabil mai ușoară. Și totuși, dacă m-aș fi trezit mâine că nu mai pot vorbi cu morți aș fi fost dezamăgită?

— Cred că se încălzește, zise ea, ținând măciulia chibritului între degete.

M-am dat jos din pat.

— Ia să văd.

— Nu! și-l trase înapoi. Nu încă. Nu până nu sunt sigură.

Era Rae semidemon? Derek spusese că, într-adevăr, ei ardeau lucrurile cu degetele. La vârsta ei, Rae ar fi trebuit să aprindă bățul de chibrit fără probleme. Pe de altă parte, el nu auzise niciodată de vreun necromant s-a trezit într-o bună dimineață și, brusc, a început să vadă spirite de morti pretutindeni. De regulă, era un proces treptat.

Nu era tipic pentru dezvoltare, în general? Într-o carte puteai găsi că „la doisprezece ani, copiii încep un proces de pubertate, care se încheie la optsprezece ani”, dar asta însemna generalizare. Fiindcă există fete ca mine și băieți ca Derek, nici unul dintre noi

neconformându-se normei.

Poate că puterile supranaturale ale lui Rae erau din cele care se manifestă mai târziu. Ca mine și ciclul meu. Și poate că puterile mele erau ca pubertatea lui Derek, schimbări pe toate planurile odată.

Aparent, semidemonii proveneau dintr-o mamă umană și un tată demon, care luase formă umană ca s-o însămânțeze. Asta se potrivea cu povestea lui Rae, cu o mamă care o abandonase la naștere, dar nici tată în peisaj.

— Fum! chițăi ea, înainte de a-și astupa gura palma.

Flutură bățul de chibrit.

— Am văzut fum. Jur. Da, știu, mi-a luat o veșnicie, dar a fost atât de mișto. Uite, privește!

Scoase un alt băț din cutie.

Era Rae semidemon?

Speram din tot sufletul să fie așa.

patruzeci

CEASUL DEȘTEPTĂTOR AL LUI RAE fusese fixat să sune la trei. Potrivit spuselor lui Derek, era cea mai liniștită perioadă a nopții, când ar fi fost cel mai puțin probabil să fim zăriți. La 2.45, am dezactivat alarma ceasului, iar pe la 2.50 ieșeam din cameră, cu rucsacurile în brațe.

Când am închis ușurel ușa, holul s-a cufundat complet în beznă. Ticăitul pendulei ne-a călăuzit către scări.

Jur că de data asta toate treptele au scârțâit, dar oricât m-am străduit să prind vreun zgomot de mișcare dinspre Tori sau doamna Talbot, n-am auzit decât pendula.

La picioarele scării, luna se uita pe furiș înăuntru pe după draperii, destrămand întunericul doar atât cât să pot desluși scaunele și mesele mai înainte să dau peste ele. Mă întorsesem pe hol, când o siluetă întunecată a ieșit din umbră. Mi-am înăbușit un țipăt și m-am încruntat, gata să-l înjur pe Derek. Dar era Simon și de la prima privire aruncată spre fața lui cenușie cuvintele mi-au murit pe buze.

— Ce...? am îngăimat eu.

— Derek e cu voi?

— Nu, de...?

— A dispărut.

Ridică un obiect care sclipi și mi-a trebuit o clipă să-l recunosc ca fiind ceasul lui Derek.

— Avea alarma fixată la 2.45. Când a pornit, m-am trezit și am găsit ceasul pe perna mea. Patul lui era gol. Rae mă apucă de braț:

— Dar Derek nu vine, nu? Hai să mergem.

— Ți-a spus ceva aseară? am întrebat în șoaptă. Simon clătină din cap.

— Dormea. Nu l-am trezit.

— Poate e la baie, șopti Rae. Haideți odată, oameni buni trebuie să...

— Am verificat băile. Și camera goală. Și bucătăria. E ceva în neregulă. I s-a întâmplat ceva.

— Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ți-ar mai fi lăsat ceasul? Poate că... M-am chinuit să găsesc o explicație logică, luptându-mă cu panica din mine care îmi spunea că nu exista nici una. Poate că s-a temut că o să încercăm să-l luăm și pe el cu de-a sila, în ultimul moment, și că astfel o să trezim pe cineva.

— Că tot vorbim de lup..., zise Rae, ridicând ochii cu subînțeleas către tavan.

Simon și cu mine am schimbat o privire și am priceput că, oricât de logică ar fi fost explicația mea, Derek știa că Simon n-ar fi putut pleca fără să se asigure că el era în regulă.

— Ascultați..., începu Rae.

— Plecați voi două, zise Simon. Eu rămân să-l găsesc...

— Nu, am spus. Rămân eu.

— Dar...

Mi-am ridicat mâna, retezându-i protestele.

— Ce rost ar avea să plec eu și tu nu? E tatăl tău. Tu știi cum să-l găsești.

Simon își mută privirea într-o parte.

— Ce? se întoarse Rae către mine. Uită-l pe Derek, Chloe. El nu vine, îți amintești? O să fie bine. Trebuie să plecăm.

— O să-l găsesc și o să vin după voi, am spus eu. Ne întâlnim în spatele uzinei, bine? Simon clătină din cap.

— El e responsabilitatea mea...

— În clipa asta, *tatăl tău* este responsabilitatea ta. Nu poți să-l ajuți pe Derek – sau pe mine – dacă nu-l poți găsi pe tatăl tău.

Tăcere.

— Bine?

Încruntă din sprâncene și am înțeles că nu era bine, că nu voia să fugă.

— Trebuie să pleci, am zis.

Mi-a luat mâna și a strâns-o într-a lui. Sunt convinsă că m-am făcut la fel de roșie ca și când m-ar luat în brațe să mă sărute.

— Să ai grijă, zise el.

— O să am. O să-l găsesc și apoi o să vă găsesc pe voi.

— O să te-aștept.

* * *

Simon a luat și rucsacul meu. Ar fi fost o dovadă zdrobitoare dacă aș fi fost prinsă cu el după mine. Dacă l-aș fi ascuns pe undeva, s-ar fi putut să nu mai am șansa să-l mai recuperez.

Aveam codul de siguranță – Derek îl scrisese pentru noi, împreună cu instrucțiunile și niște hărți desenate de mână. Puteam considera asta ca o dovadă că nu plănuise să fie de fată la plecarea noastră, dar știam că nu însemna decât că Derek fusese Derek, nelăsând nimic la voia întâmplării.

Deci de ce ar fi șters-o, riscând să nu mai plece Simon? Ultima mea amintire despre Derek îmi reapăru o clipă în fața ochilor – stand în ușa dormitorului său, lac de sudoare, abia fiind în stare să se concentreze – și am înțeles ce se întâmplase.

Dacă Simon l-ar fi văzut în halul ăla, și-ar fi dat seama cât de bolnav era. Dacă Simon și-ar fi dat seama, Simon ar fi rămas pe loc. Fără discuție. Așa că Derek făcuse singurul lucru pe care-l putuse face – se ascunsese în cine știe ce cotlon, lăsase ceasul cu alarma pornită și se rugase ca Simon să plece totuși. O șansă firavă contra nici o șansă.

Așadar, unde era? M-am îndreptat către pivniță. Ușa era închisă, lumina stinsă, dar oricum n-ar fi lăsat nici un semn care să trădeze locul unde se ascunsese. Spălătoria era goală. Ușa de la debara era încuiată.

Noaptea trecută, când plecaserăm la plimbare, respirase cu nesat aerul rece. Când ne întorseserăm, febra părea să-i fi trecut, iar eu o pusesem pe seama Tylenol-ului care-și făcuse în sfârșit efectul, dar poate că aerul rece fusese de ajuns. Dacă era disperat pentru o soluție rapidă, ar fi ieșit afară, în speranța că s-ar fi răcorit destul ca să-l vadă pe Simon plecând.

Am ieșit în veranda din spatele casei. Luna în pătrar se furișase după nori și era la fel de beznă ca pe holul de la etaj. Am izbutit să zăresc un licăr de lumină dinspre un vecin, dar coroanele înalte ale copacilor blocau vederea, nelăsând decât o lumină slabă.

Mi-am plimbat privirea peste curtea din spate, văzând numai forma pătrată palidă despre care știam că era șopronul. Era mai rece decât noaptea trecută și când respiram, scoteam aburi. Nu se auzea altceva decât trosnetul crengilor, la fel de regulat și de monoton ca tic-tacul pendulei.

Am făcut trei pași șovăielnici pe verandă. Când am coborât treptele spre terenul betonat, am deslușit și alte forme palide în curte – banca, un scaun de grădină, îngerașul de grădină și ceva ce părea o minge de fotbal lângă șopron.

Un motor accelerează și am încremenit, dar nu era decât o mașină în trecere. Încă doi pași prudenți. Am aruncat o privire peste umăr și m-am gândit să mă întorc în casă după o lanternă, dar Simon o luase pe singura despre care știam.

M-am uitat cu atenție în jur. Deschiseseam gura să-i șoptesc numele lui Derek, dar am închis-o la loc. Ar fi răspuns oare? Sau s-ar fi ascuns mai abitir?

Când am ajuns mai aproape de ceea ce presupusesem a fi o minge, am văzut că era un adidas mare, alb. Al lui Derek. L-am cules de pe jos, uitându-mă înnebunită în jur.

O pală de vânt m-a izbit în față, atât de rece că mi-au dat lacrimile. Mi-am frecat vârful nasului înghețat, în timp ce vântul gemea printre copaci. Apoi vântul s-a domolit... și geamătul a continuat, un sunet lung, jos, care mi-a făcut părul de pe ceafă să se ridice.

M-am întors, încet. Sunetul se opri. Apoi am auzit un tușit înăbușit și când m-am răsucit în direcția de unde venea, am văzut un ciorap alb ivindu-se din spatele șopronului.

M-am repezit spre el. Derek se afla acolo, adâncit în umbră, stand în patru labe, cu capul și partea de sus a corpului abia zărintu-se. Duhoarea nădușelii se împrăstia în valuri în jurul lui, iar vântul a adus-o până la mine, pătrunzătoare, înecăcioasă, și imediat mi s-a pus un nod în gât, oprindu-mi răsuflarea din reflex.

Trupul lui se încordă și dădu să vomite, un icnet uscat, chinuit.

— Derek? am șoptit. Sunt eu, Chloe.

Înțepeni.

— Pleacă.

Mai mult mârâise cuvântul, gutural, abia inteligibil. M-am apropiat cu un pas, coborându-mi vocea.

— Simon a plecat. L-am convins s-o ia înainte și să rămân eu să te găsesc.

Spinarea i s-a arcuit, brațele i s-au întins în față, degetele palide înfigându-se în pământ. Un geamăt surd, retezat scurt de un mormăit.

— M-ai găsit. Acum pleacă.

— Chiar crezi c-o să te las așa?

Am mai făcut un pas în față. Izul de vomă m-a făcut să-mi duc mâna la nas. M-am silit să respir pe gură.

— Dacă vomیți, atunci e mai mult decât o simplă febră. Ai nevoie...

— Pleacă! lătră el și m-am dat înapoi, împleticit.

Capul îi căzu. Încă un geamăt, acesta sfârșindu-se într-un sunet înalt, aproape ca un scâncet. Purta un tricou și mușchii brațelor goale se strânseră ghem când se apucă din nou cu mâinile de pământ. Brațele i se întunecară, de parcă o umbră trecu peste ele, apoi redeveniră palide, pe fundalul întunericului din jur.

— Derek, eu...

Spatele i se arcui, ridicându-se atât de mult încât i-am putut vedea șira spinării, tricoul întins, mușchii zvârcolindu-se și forfotind. Apoi se lăsă moale în jos, răsuflând sacadat, ca un foșnet de frunze.

— Te rog. Pleacă.

Vorbele îi erau un mormăit nectar, de parcă nu deschidea gura.

— Ai nevoie de ajutor...

— Nu!

— Atunci, de Simon. Îl aduc pe Simon. O să fie bine.

— Nu!

Se răsucii și i-am zărit pentru o clipă fața, contorsionată, diformă... anapoda. Își lăsă imediat capul în jos, mai înainte să-mi pot da seama ce văzusem.

Se înecă, un horcăit oribil și inflamă, de parcă-și scotea măruntaiele tușind. Spatele i se încordă din nou, membrele i se întinseră la limită, oasele îi trosniră. Brațele i se înnegriă iarăși, apoi se albiră, mușchii și tendoanele fremătând nebunește. Exact în clipa aceea, luna găsi cu cale să iasă din nori, iar când brațele i s-au înnegrit, am putut vedea că era din pricina părului care-i creștea, doar cât să iasă la suprafață, apoi i se retrăgea la loc sub piele. Iar mâinile lui... Degetele îi erau lungi și rășchirate ca niște gheare, înfigându-se în pământ de fiecare dată când i se arcuia spinarea.

În mintea mea l-am auzit din nou pe Simon spunând: „Tipii ca Derek au... supradotare fizică, am put spune. Forță deosebită, cum ai văzut. Și simțuri mult mai ascuțite. Chestii de-astea.”

Chestii de-astea.

Apoi propria-mi voce întrebând, senină: „N-am să dau peste vreun vârcolac sau vampir, nu-i așa?”

Și răspunsul lui Simon, secondat de un hohot de râs: „Ar fi mișto!”

Ceea ce nu era deloc un răspuns. Ci un mod de a ocoli un răspuns pe care nu mi-l putuse da.

Derek avu încă o convulsie, dându-și capul mult pe spate, cu fălcile încleștate, în vreme ce un oribil urlat tânguitor îi şuieră printre dinți. Apoi capul îi căzu din nou și icni, din gură atârându-i fire de bale.

— Derek?

Vomită, spasmele torturându-i tot trupul. Când se mai potoliră, am dat să mă apropiu. El își întoarse capul în partea cealaltă.

— Pot să te ajut cu ceva?

O voce din capul meu mi-a răspuns: „Desigur. Fugi să scapi cu viață!” dar era un avertisment plătând, nici măcar grav, pe cuvânt, pentru că nici nu se punea problema să fug. Nu era un monstru de film. Chiar și acum, cu părul răsărindu-i pe brațe, cu degetele rășchirate în gheare, când se uita în lături și mârâia la mine să plec, știam că, orice s-ar întâmpla, el era tot Derek.

— Pot să te ajut cu ceva?

O întrebare ridicolă. Îmi puteam imagina răspunsul pe care mi l-ar fi dat în altă împrejurare – buzele strâmbate ironic, ochii rostogolindu-i-se în cap.

Dar după un „pleacă” anemic, se ghemui acolo, cu capul întors, tremurând din tot trupul, fiecare respirație horcăită sfârșindu-se vibrant.

— Nu.

Degetele i se împlântară din nou în pământ, brațele îi înțepeniră, apoi se relaxă.

— Pleacă.

— Nu te pot lăsa singur aici. Dacă e ceva ce pot face...

— Nu. Trase iute aer în piept, apoi răsuflă lăsând să-i iasă cuvintele: Nu pleca.

Își ridică puțin capul spre mine, doar atât cât să-i pot zări un ochi verde, holbat de groază.

Brațele și picioarele îi deveniră rigide, spinarea arcuindu-se iar, în timp ce vomita. Voma împrășca iarba, un nou val la fiecare spasm. Mirosul îngreșător umplea aerul.

Și am stat acolo, nefăcând nimic, pentru că nu era nimic pe care să-l fi putut face. Prin minte îmi fulgerau diverse idei, pe care le alungam la fel de repede cum apăreau. M-am apropiat încă puțin și am pus mâna pe brațul lui, simțindu-i părul aspru împungând prin pielea fierbinte ca fierul înroșit, care se frământa și zvâc nea. Asta a fost tot ce-am putut face – să stau acolo și să-i spun că eram acolo.

În cele din urmă, cu un ultim icnet, o ultimă împrășcare de vomă stropind gardul de la un metru depărtare, s-a oprit. Pur și simplu s-a oprit.

Mușchii de sub mâna mea s-au liniștit, părul aspru s-a retras. Încetul cu încetul s-a relaxat, spatele i s-a destins, mâinile au dat drumul pământului. Stătea ghemuit, gâfâind, cu părul atârându-i în jurul feței.

Apoi se prăbuși pe o parte, punându-și mâinile pe față, cu degetele încă lungi, diforme, cu unghiile groase ca ghearele. Își ridică genunchii la piept și gemu.

— Să-l...? am murmurat eu. Simon. Să-l aduc Simon? El știe ce să...?

— Nu.

Cuvântul era răgușit, gutural, de parcă nici corzile vocale nu mai erau în întregime omenști.

— S-a sfârșit, a zis el, după câteva clipe. Cred. Destul de sigur. Se frecă pe față, încă acoperindu-și-o cu palmele. N-ar fi trebuit să se întâmple. Nu încă. De-abia peste câțiva ani.

Cu alte cuvinte, el știa foarte bine ce era, numai nu se aștepta la... transformare până ce nu avea să fie mai în vârstă. Am simțit o scânteie de mânie pentru mă păcălise și îl pusese pe Simon să mă mintă, dar n-am putut s-o duc mai departe, nu după ceea ce văzusem, nu când stăteam acolo, privindu-l astfel, cu tricoul learcă de

transpirație, în timp ce se forța să respire, tremurând din tot corpul de epuizare și durere.

— Pleacă, șopti el. O să-mi fie bine acum.

— Nu...

— Chloe! se răsti el, vechiul Derek regăsindu-și glasul. Pleacă. Ajută-l pe Simon. Spune-i că sunt bine.

— Nu.

— Chloe...

Îmi lungi numele cu un mârâit gros.

— Cinci minute. Vreau să flu sigură că ești în regulă.

Mormăi nemulțumit, dar se cufundă în tăcere, relaxându-se în iarbă.

— Văd că *într-adevăr* ți-au plesnit hainele pe tine, am zis eu, încercând să păstrez un ton degajat. Sper că nu-ți plăcea tricoul ăsta, fiindcă e praf.

Era o glumă ieftină, dar el răspunse:

— Barem nu m-am făcut verde.

— Nu, doar...

Era să spun păros, dar n-am putut rosti cuvântul, nu puteam să mă desprind cu mintea de ceea ce văzusem.

Ușa din spatele casei se deschise cu zgomot. Derek sări în picioare, dându-și mâinile jos de pe față. Nasul arăta zdrobit, lățit și turtit, pomeții proeminenți, parcă voind să se unească cu nasul, sprâncenele groase și stufoase. Nu monstruos, ci mai curând ca reconstituirea artistică a Omului de Neanderthal.

Mi-am întors cu greu privirea de la el și m-am strecurat până la colțul șopronului. El mă prinse de picior.

— O să am grijă, i-am șoptit. Doar arunc o privire. M-am întins pe burtă, târându-mă spre colt și uitându-mă pe după el. Razele unei lanterne măturau curtea.

— O femeie, am șoptit, cât am putut de încet. Cred că e Rae – nu, prea slabă. Doamna Abdo, poate?

Mă trase de gleznă. Jeanșii mi se ridicaseră și mâna lui mă apucase de deasupra șosetei, atingându-mi pielea. Îi puteam simți palma, aspră, ca pernuțele unei labe de câine.

— Pleacă, șopti el. Te trec eu peste gard. Te cațeri pe următorul și...

Raza lanternei tăie o brazdă până în fundul curții.

— Cine-i acolo?

Vocea era înaltă, ascuțită, cu un ușor accent.

— Dr. Gill, i-am șoptit lui Derek. Ea ce naiba...?

— Nu contează. Pleacă!

— Știu că e cineva aici, afară, zise ea. V-am auzit.

Am aruncat o privire spre Derek. Fața îi era încă deformată. Nu se

putea să-l descopere dr. Gill în halul ăsta.

Am apucat adidasul lui, pe care-l lăsasem din mână mai devreme, și mi-am scos unul de-al meu din picior ceea ce l-a zăpăcit destul de tare cât să-mi permită să mă smulg din strânsoarea lui și să țâșnesc spre gard de pe o latură a curții, înghesuindu-mă între el și șopron. În ultima secundă, el se ridicase și se întinse după mine, dar eu eram vârată în spațiul acela îngust mult prea adânc ca să mă mai ajungă și, de urmat, nu mă putea urma.

— Chloe! Treci înapoi! Să nu cumva...

Mi-am văzut de drum.

patruzeci și unu

M-AM STRECURAT PRIN SPAȚIUL dintre gard și șopron cu adidasul lui Derek într-o mână, în vreme ce cealaltă mi-am scos tricoul din pantaloni și mi-am ciufulit părul. Când am ajuns la capătul șopronului, am aruncat o privire în curte. Dr. Gill era cu spatele la mine, lanterna ei cercetând latura opusă a curții.

Am țâșnit prin spatele tufelor și am continuat să mă furișez pe lângă gard până am ajuns la verandă. Apoi m-am ghemuit în tufe de acolo, m-am mînjit pe față cu pământ și am ieșit, împleticindu-mă, crenguțele trosnind pe lângă mine.

— D-dr. Gill.

M-am prefăcut că încerc să-mi bag repede tricoul în pantaloni.

— Eu-eu eram pe-afară doar să i-iau o gură de aer. Am țopăit într-un picior, încercând să-mi pun adidasul lui Derek.

— Nu cred că ăla e al tău, Chloe, zise ea, apropiindu-se și vârandu-mi lanterna în ochi.

Mi-am pus mâna pavăză, ferindu-mi fata de lumină, și am ridicat adidasul, uitându-mă chiorăș la el. Apoi am lăsat să-mi scape un râs nervos:

— Hopaaa! Cred că i-am încurcat când i-am luat ca să ies pe-afară.

— El unde e?

— Cine? am scâncit eu. Arătă cu mâna spre adidas.

— Derek.

— Derek? Al lui e ăsta?

Am aruncat o privire peste umăr, spre tufe, atrăgându-i atenția într-acolo.

— N-nu l-am mai văzut pe Derek de la cină. E și el afară?

— O, sunt sigură că este. Plecat de mult, presupun, cu Simon și cu Rae. Evadând, în vreme ce tu ai stat de pază și acum încerci o diversiune.

— C-cum?

De data asta, bâlbâiala n-a mai fost mimată.

— Ev-evadare? N-nu. Derek și cu mine am... Am făcut semn către tufe.

— El știa codul, așa că am ieșit puțin ca să fim singuri și... știți dumneavoastră.

Ea veni mai aproape, vârându-mi lumina drept în ochi.

— Ați continuat de unde rămăseserăți vineri după-amiază?

— Exact.

Mi-am tras tricoul în jos și am încercat să par stingherită.

— Chiar crezi c-o să înghit asta, Chloe? Fetele ca tine nu le acordă băieților ca Derek Souza nici măcar timpul de peste zi, darămite să se tăvălească prin tufișuri și spații de intervenție cu ei.

Capul mi s-a ridicat brusc.

— D-dar ne-ați prins. Vineri. Dumneavoastră ați fost cea care a spus...

— Știu prea bine ce-am spus, Chloe. Și știu ce făceați de fapt voi doi în spațiul ăla de intervenție. I-am găsit pe noii tăi prieteni.

Am încremenit, de parcă prinsesem rădăcini, neputând să-mi cred urechilor.

— Ce ți-au spus?

Degetele i se încleștară pe brațul meu.

— Au fost ai lui, nu? Pacienții lui Samuel Lyle. aplecă spre mine, cu ochii sclipindu-i, la fel de febrili ai lui Derek, dar cu un licăr de nebunie în adâncul lor. Ti-au spus secretele lui? Descoperirile lui? O să am grijă să nu afle nimeni că ai fugit. O să spun că te-am găsit adormită în camera cu televizorul. Dar să-mi spui tot ți-au zis spiritele alea.

— Eu-eu nu pot vorbi cu spiritele.

Am încercat să mă trag la o parte, dar mâna ei m-a strâns și mai tare. M-am lăsat moale, de parcă aş cedat, apoi m-am smucit în direcția cealaltă. Mâna i-a căzut de pe brațul meu, dar trăsesem prea tare și m-am împiedicat, pierzându-mi echilibrul. Ea s-a aruncat asupra mea. M-am ferit, și am căzut. Când m-am ridicat, dându-mă la o parte din calea ei, o siluetă întunecată a sărit peste balustrada verandei.

Dr. Gill n-a avut timp decât să vadă o umbră trecând pe deasupra capului ei. S-a întors, cu gura căscată. Derek a aterizat în fața ei. Brațele ei s-au ridicat imediat și a scos un țipăt, dându-se în spate, dar era încă pe jumătate întoarsă și s-a împiedicat de propriile-i picioare. Când a ajuns la pământ, a scotocit după ceva prin buzunar. Derek s-a repezit ca un uliu și i-a ținut brațul cu care scosese o stație de emisie-recepție. Stația a zburat cât colo în iarbă. Capul ei s-a izbit de cimentul aleii.

Am dat fuga spre ea. Derek deja se ghemuise alături de ea, verificându-i pulsul.

— E în regulă, zise el, cu un suspin de ușurare. Doar leșinată. Haide. Până nu se trezește.

Degetele lui mă apucară de braț. Murdare, dar niște degete foarte omenești; cu fața și mâinile revenite la normal, tricoul sfâșiat și asudat fiind singurul semn al caznelor prin care trecuse. I-am dat mâna jos, am alergat până la adidasul lui și l-am luat de jos, apoi m-am întors și l-am văzut ținând și el adidasul pe care mi-l scosesem eu.

— Troc?

Ne-am încălțat.

— Simon așteaptă la uzină, am spus eu. Trebuie să-l prevenim. Au aflat de evadare.

Mă împinse către gardul lateral.

— Șoseaua n-o să fie sigură. O tăiem prin grădini. Am privit peste umăr.

— Sunt în spatele tău, zise el. Acum, *dă-i drumul!*

La primul gard, am început să mă cațăr, dar m-am mișcat prea încet pentru Derek, care m-a prins de mijloc și m-a aruncat dincolo de gard, apoi l-a trecut și el dintr-un salt, de parcă ar fi fost un obstacol de la cursa de atletism. Două case mai încolo, urletul unei sirene ne-a făcut să ne ghemuim după o căsuță de joacă pentru copii.

— Politia? am șoptit.

— Nu-mi dau seama. După o clipă, am spus:

— Dr. Gill știa despre morți. Când i-am înviat, probabil că nu stătea în biroul ei, cum am crezut noi. Știe că pot să intru în contact cu spiritele morților, și despre Samuel Lyle, și...

— Mai târziu.

Avea dreptate. Mi-am smuls gândul din minte și m-am concentrat asupra sirenei. A trecut în goană pe drum, îndreptându-se în direcția din care veniserăm noi, apoi a amuțit.

— S-a oprit la sanatoriu? am întrebat.

El clătină din cap.

— O mai aud încă. Acum, hai!

Potrivit spuselor lui Derek, erau șapte curți între Sanatoriul Lyle și capătul cvartalului. Aveam încredere că le număraseră el. O străbăteam în fugă pe a cincea, când a întins mâna ca o barieră de cale ferată și m-am ciocnit de ea, oprindu-mă. Când m-am întors, ținea capul aplecat, ascultând.

Au trecut zece secunde. L-am tras de poala tricoului, dar m-a ignorat alte zece secunde. Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Aud motorul unei mașini care stă pe loc. E cineva acolo.

— Unde?

Un gest nerăbdător.

— *Acolo.* Pe șoseaua pe care trebuie s-o traversăm Ridică

arătătorul. Pași. Cineva vorbind. O femeie. Șoptește. Nu înțeleg ce zice.

— Recunoști vocea?

Clătină din cap.

— Stai aici. Mă duc mai aproape, să văd dacă m-ajută la ceva.

Fugi cocoșat către casă, oprindu-se în spatele unui pâlci de tufe.

M-am uitat în jurul meu. Stăteam în mijlocul curții, expusă vederii oricui ar fi auzit vreun zgomot și s-ar fi uitat pe fereastră. Locul în care se afla el părea mult mai sigur. Când m-am apropiat, s-a răsucit și m-a pironit cu o privire furioasă.

— Scuze, am șoptit și m-am mișcat mai încet, mai în liniște.

Mi-a făcut semn cu mâna să mă duc înapoi. Văzând că nu mă opresc, s-a uitat din nou urât la mine, apoi s-a întors cu spatele. M-am strecurat îndărătul lui și am stat nemișcată. Capul lui se mișca încet, urmărind vocile, presupun. Dar când s-a răsucit spre mine, i-am observat bărbia ridicată și freamătul nărilor și mi-am dat seama că adulmeca aerul.

Când a băgat de seamă că îl privesc, m-am ales cu o căutătură piezișă directă.

— Poți să recunoști, ăăă...?

— Mirosurile, scuipe el cuvântul. Da, pot lua urma mirosurilor. Ca un câine.

— N-am vrut să spun...

— Nu contează. Își întoarse privirea, cercetând linia gardului. Presupun c-ai ghicit ce sunt.

— Un vârcolac.

Am încercat s-o spun degajat, dar nu sunt sigură că am izbutit. Nu voiam să par îngrozită pentru că asta era exact reacția la care se aștepta el – și motivul pentru care nu-mi mărturisise adevărul. Îmi spuneam că nu era nici o diferență între asta și a fi un necromant, sau un vrăjitor, sau un semidemon. Dar era.

Cum tăcerea se prelungea, am știut că ar fi trebuit să zic ceva. Dacă mi-ar fi spus că era semidemon, l-aș fi scos din răbdări cu întrebările, iar când acum n-am, făcut-o, tăcerea mea îl condamna ca o creatură diferită de noi, ceva mai puțin natural, ceva... mai rău.

— Deci, ce... s-a întâmplat acolo? Te, ăăă...

— Mă metamorfozam.

Făcu un pas la dreapta, aplecându-se ca să asculte mai bine, apoi se întoarse înapoi.

— N-ar fi trebuit să începă decât după ce-aș fi împlinit optsprezece ani. Așa credea tata. Noaptea trecută, mănăcirimea, febra, spasmele musculare – trebuie să fi fost un avertisment. Ar fi trebuit să ghicesc. Își lăsa capul într-o parte, când o pală de vânt flutură peste noi. Trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap. Nu-i cineva

cunoscut. Arată către spatele curții. O să sărim gardul din spate, mergem în partea aia și o să facem un ocol. Să sperăm c-or să plece până atunci.

Am fugit, sărind peste gardul din spate, și prin următoarea curte, către aleea de mașini. Derek s-a uitat în lungul drumului, scrutând, ciulind urechea și adulmecând, presupun, apoi îmi făcu semn cu mâna să traversez. Ne-am strecurat în prima curte și am continuat să ne îndreptăm spre est, tăind-o prin curți.

Când am ajuns la șosea, am văzut mașina despre care îmi vorbise. Era un SUV argintiu, la un cvartal distanță. Farurile erau stinse, dar cineva se afla la fereastra șoferului, aplecat înăuntru, de parcă stătea de vorbă.

— Va trebui să fugim, zise Derek. Sper că n-or să ne observe.

— Crezi că pe noi ne caută?

— Nu, dar...

— Atunci, dacă fugim, am putea părea suspecti.

— E trei-jumate dimineața. Oricum o să părem suspecti. Se uită la mașină pentru o clipă. Bine. În caz de ceva, te ții după mine.

— Da, șefu'.

patruzeci și doi

AM SĂRIT GARDUL pe sub o salcie pletoasă, ascunzându-ne sub ramurile și umbra ei. Apoi Derek mă așează în stânga lui, în partea cealaltă față de mașină. De la distanța aceea, n-ar fi văzut decât ceea ce arăta ca un om matur și probabil o femeie pe lângă el.

— O să mergem și-o să vorbim, bine? Cuplu obișnuit, la o plimbare noaptea târziu. Care nu are nimic de ascuns.

Am dat din cap și palma lui s-a închis în jurul palmei mele. Ne-am mișcat repede până la trotuar, apoi am încetinit, când am tăiat curba.

— Bine, vorbește, murmură el.

— Deci când te... schimbi...

Un râs scurt – în mod evident, nu la asta se gândise el. Dar am continuat să vorbesc cu voce scăzută, iar dacă eu nu puteam auzi ce vorbeau ei, nici ei n-ar fi auzit decât murmurul vocii mele.

— Te schimbi într-un...

M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit pentru imaginea care mi-a venit în minte – un vârcolac de Hollywood, pe jumătate om, pe jumătate fiară.

— Un lup, spuse el, și mă dirijă spre stânga, depărtându-ne de mașină.

— Lup?

— Știi tu. Animal mare, sălbatic, rasa canină. De regulă văzut la grădinile zoologice.

— Te schimbi într-un... Dar asta nu-i...

Am tăcut.

— Posibil fizic?

Un alt răs scurt.

— Mda, și corpul meu urla același lucru. Habar n-am cum se petrece. Bănuiesc că o să aflu eu mai târziu.

Mult mai târziu, dacă am noroc. Ne îndreptăm că strada din stânga. Uzina este chiar la capăt...

Se opri scurt, întorcându-se exact în același moment în care farurile mașinii de pe margine se aprinseră.

Mâna i se strânse în jurul mâinii mele și o rupse la fug târându-mă după el.

— Ne-au văzut, zise el.

— Dar nu pe noi ne caută.

— Ba da.

Mă smuci de braț, propulsându-mă către curtea cea mai apropiată. Când ne-am apropiat de gard, m-a apucat de mijloc și m-a aruncat dincolo. Am căzut la pământ în patru labe, am sărit în picioare și-am fugit către cel mai apropiat adăpost – un șopron de tablă.

Derek a plonjat și el după mine și, pentru o clipă, am rămas pe loc, lipindu-mi obrazul fierbinte de metalul rece, trăgând guri mari de aer rece. Apoi m-am îndreptat.

— Cum...?

I-am auzit spunând „Ei sunt” și „Sună-l pe Marcel”.

— Marcel? Nu-l cheamă așa pe dr. Davidoff?

Da, și ceva îmi spune că nu-i un nume destul comun ca să fie o coincidență.

— Dar cum...

Îmi puse mâna peste gură și am simțit gust de pământ. Se aplecă la urechea mea.

— Înconjoară cvartalul. Aud voci. Trebuie să aibă geamurile lăsate, ca să asculte.

Dar cine erau ei? De unde veniseră? Simon și Rae nu plecaseră de mai mult de patruzeci de minute. Cum ajunseseră aici atât de repede?

— Tori, am șoptit.

— Ce?

— Tori a aflat despre evadarea noastră. De aceea era atât de tăcută. Nu renunțase; se...

— Nu contează. Au luat-o încolo, pe drumul ăla, zise Derek, arătând cu mâna. Haide!

M-a împins în direcția opusă.

— Uzina este la capăt. Trebuie doar să ajungem până acolo. Fugi pe iarbă – face mai puțin zgomot.

Am gonit de-a lungul fâșiei de pământ dintre trotuar și șosea, tălpile noastre tropăind pe caldarâm, apoi nemaifăcând zgomot pe iarba dintre ele. Eram la trei case distanță de capăt, uzina se zărea deja pe deasupra lor, când Derek a tras o înjurătură. Peste alți trei pași, am înțeles de ce: era un gard de plasă, de doi metri și jumătate înălțime, în jurul parcerii uzinei, iar poarta era încuiată cu lacăt.

— Sus! zise el.

M-am apucat de ochiurile gardului de plasă și am început să mă cațăr. Încercă să mă ridic, dar i-am făcut semn s-o lase baltă și să vină după mine. Ajunsesem aproape de vârf, când pe fațada uzinei apărură două cercuri de lumină. Am aruncat o privire peste umăr.

Motorul SUV-ului muși furios când accelerează.

— Hai, hai, hai! șopti Derek.

Mașina se opri scurt, frânele scrâșniră. Am trecut pe partea cealaltă a gardului și am început să cobor. Lângă mine, Derek s-a ghemuit pe coama gardului, apoi a sărit. A aterizat drept în picioare și s-a răsucit, când portiera mașinii s-a deschis brusc.

— Sări! Te prind eu.

Eram deja la jumătate, dar mi-am dat drumul. M-a prins și m-a învârtit, punându-mă pe picioare și dându-mi un brânci către uzină.

— Derek! Chloe!

Era o voce de femeie. Am continuat să fug, dar a trebuit să întorc capul să mă uit când mi-am auzit numele. O femeie micuță, cu părul cărunț, se apucase cu mâinile de ochiurile gardului de plasă. O necunoscută.

Un bărbat a venit în fugă, trecând prin fața mașinii. Ducea un obiect lung și negru, iar când l-a ridicat, mi-a stat inima în loc.

— Armă! am strigat, continuând să alerg.

Derek s-a uitat la mine, cu ochii holbați.

— Au o...

M-a placat, exact în clipa în care ceva trecu șuierând pe deasupra noastră. Ne-am repezit către o grămadă de palete de lemn. S-au prăbușit cu zgomot în jurul nostru, lovindu-mă tare peste spate și umeri. M-am ridicat cu greu și am plonjat în spatele următoarei grămezi, apoi am fugit, aplecați, până am ajuns la zidul uzinei.

Am alergat de-a lungul laturii de nord și ne-am ascuns într-un intrând cu platformă de încărcare. Derek m-a tras în spatele unui rezervor metalic ruginit.

— Au-au t-tras în noi, am șoptit, abia reușind să articulez. Nu. Pepe-semne că am... Un radio, probabil. Sau un telefon mobil. Am făcut o greșală.

— N-ai făcut.

Se răsuci și-și duse mâna la spate.

— D-dar au t-tras în noi. Au încercat să ne omoare. As-asta n-are

nici o logică.

Scoase ceva de sub tricou. Un tub lung și subțire metal, cu un vârful ascuțit.

— S-a prins în tricou. M-a ciupit, dar n-ar trebui să conteze. E nevoie de mult să mă amortească pe mine.

— Să te amortească? M-am uitat lung la tub. Asta e o săgeată tranchilizantă?

— Cred că da. N-am văzut niciodată una, decât în emisiunile despre natură.

Dar nu eram animale. Oamenii nu vânau copii cu arme cu tranchilizante.

— N-nu înțeleg.

— Nici eu. Chestia este că ne vor înapoi. Ne vor *foarte tare*. Cu atât mai mult trebuie să continuăm să mergem.

Aruncă săgeata jos și trecu pe lângă mine spre marginea rezervorului și adulmecă în aer, fără să mai facă nici un efort de a se feri.

— Simon e aici. Nu pe aproape, dar a trecut pe aici de curând.

— Poți să-l găsești?

— Da. În clipa de față, totuși, o să am încredere că-și poate vedea singur de grijă și o să mă ocupe de noi. O să stea ascuns până te vede. Ar trebui să găsim un loc pentru a face și noi la fel, până pleacă ăștia.

Se duse la ușile de livrare a mărfii, dar erau încuiate și solide, mânerul fiind pe dinăuntru. M-am furișat pe lângă rezervor și m-am uitat prin curtea uzinei.

— Se pare că e un depozit, acolo, în spate. N-ai zis ceva despre asta, vineri? N-ar fi o ascunzătoare bună? Aruncă o privire peste umărul meu.

— Ăla e prea aproape de uzină ca să fie abandonat, zise el, studiindu-l. Dar o să meargă, deocamdată. Ar trebui să fiu în stare să forțez intrarea.

Cercetă curtea, apoi mă împinse de-a lungul zidului întunecat, după care am rupt-o la fugă spre depozit. O smucitură puternică de ușă și am fost înăuntru.

Derek avusese dreptate: nu era abandonat. Era înțesat cu cilindri de oțel, oferindu-ne o mulțime de ascunzători. Trebuia să mă mișc binișor, pipăindu-mi calea și ținându-mă pe urmele lui Derek, tatonând la fiecare pas ca să nu fac zgomot.

După ce făcuserăm vreo douăzeci de pași, el a găsit o despărțitură între grămezile de țevi și ne-am înghesuit acolo. Abia ne pitiserăm, când a bubuit o voce de afară.

— Derek? Știi că ești acolo. Sunt dr. Davidoff.

Am aruncat o privire spre Derek, dar avea capul întors în direcția vocii.

— Derek? Știu că tu nu vrei să faci asta. Tu vrei să te faci bine. N-ai să poți, dacă fugi.

Vocea se mișca, de parcă doctorul se plimba prin curtea uzinei. Derek își aplecase capul, ascultând, apoi șopti:

— Patru... nu, cinci perechi de pași. Separate unele de altele. Căutând.

Sperând că ne vom preda.

— Derek? Știi că n-ar fi trebuit să fii afară. Nu e sigur. Am discutat despre asta, amintești? Nu vrei să rănești pe nimeni. Eu știu asta și tu știi că ai nevoie de ajutorul nostru ca să te faci mai bine.

Mi-am ridicat ochii. Derek își mișca fălcile, cu privirea pierdută.

— Aș putea să mă duc, șopti el. Să creez o diversivune, ca să poți scăpa tu. Simon e pe-aproape. Tot ce trebuie este să găsești...

— Te duci *în*apoi? După ce au tras în tine?

— Numai cu tranchilizante.

— Numai? *Numai*?

Vocea mi se ridicase și a trebuit să fac eforturi să mi-o țin în frâu.

— Ne vânează, Derek. Dr. Gill știe ce sunt eu.

— *Ea* știe. Nu înseamnă că știu și *ei*.

— Ești sigur?

Șovăi, întorcându-și privirea către vocea de-afară.

— Derek? continuă dr. Davidoff. Te rog. Vreau să-ți ușurez situația. Ieși afară acum și o să discutăm. Atâta tot. Doar discutăm. Nici o sancțiune disciplinară nu va fi aplicată și n-o să te transferăm.

Derek se foi lângă mine. Se gândea.

— Nu poți..., am început eu.

— Dacă nu ieși afară, Derek, o să te găsim noi și o să *fii* transferat... la un centru de detenție juvenilă, pentru răpirea lui Chloe.

— Răp..., am chițăit eu.

Mi-a pus palma peste gură, până când i-am făcut semn că o să tac.

Dr. Davidoff continuă:

— Ai deja o poveste documentată despre comportament nepotrivit față de ea. Când poliția o să vadă asta și o să audă mărturiile noastre coroborate, o să ai o mulțime de necazuri, Derek, iar eu știu că nu vrei asta. Chiar dacă ea te apără, pentru poliție n-o să conteze. Ești un băiat de șaisprezece ani care a fugit cu o fată de paisprezece. Făcu o pauză. Ți dai seama că ea are numai paisprezece ani, nu-i așa, Derek?

Am clătinat din cap vehement și am șoptit:

— Minte. Am împlinit cincisprezece, luna trecută.

Dr. Davidoff spuse:

— Pentru poliție, va fi un caz clar de răpire și de opoziție, posibil chiar de agresiune sexuală.

— Sexuală! am chițăit.

Căutătura lui Derek mă amuți la fel de eficace precum palma lui peste gură.

— Tu alege, Derek. Complică lucrurile și o să-ți faci numai rău.

Derek pufni disprețuitor și, cu asta, dr. Davidoff pierdu orice șansă. Exploatează temerile lui Derek că ar putea să-i rănească pe ceilalți, și s-ar putea lăsa convins să se predea. Dar să-l ameninți pe Derek personal? Așa cum spusese Simon, asta era o cu totul altă problemă.

— Stai aici, șopti el. Mă duc să găesc o cale să ieșim.

Am vrut să protestez, stăruind să-l ajut, dar eu n-aveam vederea lui de noapte. Dacă începeam să mă poticnesc prin jur, căutând o ieșire, i-aș fi adus drept la țintă pe dr. Davidoff și pe ceilalți.

Am rămas pe loc.

patruzeci și trei

DUPĂ VREO CÂTEVA MINUTE, Derek s-a întors și, nici o vorbă, m-a condus până la peretele fund, unde o fereastră era spartă. Fusesse bătută în scânduri, dar acum scândurile zăceau pe jos.

— Stai puțin.

Mătură cioburile de pe pervaz, apoi își împleti degetele într-o scară pentru mine. Când m-am târât prin fereastră, mi-am prins mâneca într-un ciob rămas înfipt în ramă.

O ușă din apropiere a bubuit.

— Chloe? Derek? Știu că sunteți aici. Ușa era spartă.

Am tras de mânecă să mă eliberez, simțind o înțepătură dureroasă. Ciobul căzu cu un clinchet pe cimentul de afară, în timp ce treceam prin deschizătura ferestrei.

M-am rostogolit pe pământ, m-am ridicat și a luat-o la fugă spre cel mai apropiat adăpost – o prelată pusă peste o stivă de lemne. M-am lăsat în jos și m-am târât sub ea, Derek împingându-mă să înaintez mai mult. Am găsit un loc unde prelata forma un soi de cort și m-am întins pe burtă. În clipa în care mi-am recăpătat respirația, partea de sus a brațului meu a început să zvâcnească, spunându-mi că afurisitul ăla de ciob făcuse mai mult decât să-mi zgârie pielea.

— Te-ai rănit, șopti Derek, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Doar o zgârietură.

— Nu, nu-i doar atât.

Mă apucă de braț și mi-l ținu întins. Un junghi ascuțit. Mi-am înăbușit un geamăt. Era prea întuneric să văd, dar simțeam mâneca umedă pe piele. Sânge. El îl mirosise.

Îmi suflecă delicat mâneca și înjură.

— Rău? am șoptit.

— Adânc. Trebuie să opresc sângerarea. Avem nevoie de un bandaj.

Îmi dădu drumul la braț. O fulgerare albă și mi-am dat seama că-și scotea tricoul.

— Stai așa, am zis. Tu n-ai decât ăsta pe tine. Eu am mai multe straturi.

El își întoarse capul. Mi-am scos toate trei tricourile, scrâșnind din dinți când țesătura mi se freca de rană. Mi-am amintit că abia dac-o simțisem până nu mi spusese el că era serioasă.

Mi-am pus la loc ultimele două tricouri și i-am dat lui tricoul meu de piele. Îl sfâșie, și sunetul răsună în ecou. Trebuie să fi arătat speriată, pentru mi-a spus:

— Nu-i nimeni prin jur. Îi pot auzi scotocind prin depozit.

Îmi legă fâșiile în jurul brațului. Apoi capul i se ridică brusc, auzind ceva, și am deslușit, slab, o voce strigând, apoi o alta răspunzând.

— Sunt cu toții în depozit acum, șopti el. E timpul s-o luăm din loc. O să încerc să-i adulmec urma lui Simon. Urmează-mă.

Derek străbătu în zigzag pista presărată cu obstacole de deșeuri, fără să încetinească nici o clipă. Din fericire, eu eram în urma lui, unde n-a putut vedea de câte ori mi-am lovit genunchii sau coatele trecând pe lângă vreun obstacol.

În cele din urmă, încetini.

— L-am prins, șopti el și împunse cu degetul prin aer, indicând latura dinspre sud a uzinei.

Am cârmit în direcția aceea. Când ne-am apropiat de colt, o siluetă se aplecă în afară din intrândul unei uși, apoi se retrase rapid. Simon. O clipă mai târziu, Rae ieși la vedere și făcu semn cu mâna, disperată, înainte de a fi trasă înapoi, probabil de Simon.

Am alergat până acolo și i-am găsit într-o nișă adâncă și îngustă, care putea a tutun și arăta a intrare principală.

— Ce cauți aici? șopti Rae, uitându-se lung la Derek, părând alarmată. Parcă trebuia să fii...

— Schimbare de plan.

— Mă bucur să te văd, frățioare, zise Simon, bătându-l pe Derek cu palma pe spate. Mă temeam că biata Chloe n-avea să ne găsească niciodată. E o grămadă de lume pe urmele noastre.

— Știu.

Simon se duse până la colt, se uită afară, apoi veni spre mine, întinzându-mi rucsacul.

— Ești bine?

Am dat din cap, ținându-mi brațul rănit astfel încât să nu-l vadă.

— Au arme.

— Ce? făcu Rae ochii mari. Nu se poate. Niciodată, n-ar...

— Cu tranchilizante, adăugă Derek.

— Ah! dădu ea din cap, de parcă armele cu tranchilizante ar fi

fost mijloacele standard de a urmări copiii fugari.

— Voi pe cine ați văzut? îl întrebă Derek pe Simon.

— Van Dop, Davidoff și, cred, Talbot, dar nu sunt sigur. Nici urmă de Gill.

— E în urmă, la sanatoriu, am zis eu. Dar sunt încă doi pe care nu i-am recunoscut. Un bărbat și o femeie. M-am uitat la Derek. Polițiști sub acoperire, ce crezi?

— Habar n-am. O să ne gândim la asta mai târziu. Deocamdată, suntem niște ținte vulnerabile. Trebuie să ieșim de aici.

Când Derek se duse să se uite afară, Simon se aplecă și-mi spuse la ureche:

— Mulțumesc. Pentru că l-ai găsit. A fost totul OK?

— Mai târziu, spuse Derek. Mai e un depozit ceva mai în spate, cu ferestre sparte. Abandonat, probabil. Dacă am putea ajunge până acolo...

— Chloe? zise Rae, holbându-se la brațul meu. Ce-ai pe toată mâneca? Arată ca... Pipăi țesătura. Oh, Doamne. Sângerezi. Chiar sângerezi.

Simon îmi dădu ocol, până în dreptul brațului.

— E îmbibată toată. Ce...?

— Doar o tăietură, am zis eu.

— E adâncă, spuse Derek. Are nevoie de copci.

— Ba n-am...

— Are nevoie de copci, repetă el. O să mă gândesc eu la ceva. Dar acum... Înjură și sări înapoi din cadrul ușii. Vin. Se uită în jur, încruntat. Asta e cea mai jalnică ascunzătoare posibilă...

— Știu, zise Simon. Am vrut să caut alta mai bună, dar...

O privire îndreptată spre Rae sugeră că ea refuzase să plece de acolo.

— Ce nu-i în regulă cu asta de-aici? zise ea și se lipi cu spatele de perete. E absolut întunecată. N-or să mă vadă.

— Până nu te vor lumina cu lanterna.

— Ah.

Derek se duse la ușă, apucă mânerul și trase puțin, de probă. Apoi se propti bine pe picioare, apucă mânerul cu ambele mâini și trase până când i se umflară tendoanele de pe gât. Ușa tremură, apoi cedă deschizându-se brusc, cu un pocnet la fel de puternic ca un foc de armă.

Ne făcu disperat semn să intrăm.

— Găsește o ascunzătoare! șopti el când am trecut în goană pe lângă el.

Am alergat pe un hol larg, flancat de uși, unele deschise, altele închise. Rae s-a îndreptat către prima. Derek a împins-o mai departe.

— Mergi! șopti el.

I-o luă înainte și ne conduse în al doilea hol. Acolo, ne făcu semn cerând liniște, ca să asculte, dar chiar fără supersimțuri, se auziră ușa zăngănind și tropotul picioarelor.

— E deschis! răzni un bărbat. Au luat-o pe-ai-ci.

— Trebuie să ieșim, șopti Derek. Ne despărțim. Găsiți o ieșire. Orice ieșire. Apoi fluierați, dar încet. O să vă aud eu.

patruzeci și patru

DUPĂ URMĂTORUL COLȚ, ne-am despărțit, căutând fiecare o ieșire.

Prima ușă pe care am încercat-o dădea într-o încăpere lungă, îngustă, plină cu bancuri de lucru. Nici urmă de ieșire.

Înapoi în hol, puteam auzi voci, dar îndepărtate, căutând prin camerele de lângă intrare, presupunând că ne ascunseserăm în prima pe care o văzuserăm.

Grăbindu-mă către ușa următoare, am zărit o siluetă în camera de vizavi. M-am oprit scurt, dar era prea târziu. Deja stăteam în dreptul lui.

Când încercam să-mi cobor inima din gât, mi-am dat seama că omul era cu spatele la mine. Îmbrăcat în jeansi și o cămașă în pătrățele, era cam de aceeași înălțime cu bărbatul cu pușca și avea același păr negru. Nu-mi aminteam de cămașa în pătrățele, dar atunci avusese o jachetă.

Stătea pe o platformă înaltă, ținându-se cu mâinile de balustradă, uitându-se în jos la un ferăstrău mecanic uriaș. Părea captivat de ceva care îi atrăsese atenția.

Am făcut, cu grijă, un pas înainte. Când omul s-a mișcat, am înghețat, dar a părut că doar se apucă mai bine cu mâinile de balustradă. Am ridicat piciorul. Bărbatul a făcut același lucru – punându-l pe bara de jos a balustradei.

S-a urcat pe balustradă și s-a lăsat pe vine acolo, ținându-se în continuare de bară. Ceva s-a mișcat sub el și privirea mea s-a îndreptat iute spre ferăstrău. Lamele se roteau – atât de repede, încât lumina îndepărtată a unei ieșiri de urgență se răsfrângea în ele ca un stroboscop. Dar nu se auzea nici un sunet, nici măcar zumzetul motorului.

Bărbatul își verifică priza pe balustradă. Apoi, deodată, se prăbuși în față. L-am văzut lovind lamele, am văzut primul jet de sânge și am căzut cu spatele de perete, ducându-mi mâna la gură, dar nu înainte de a scăpa cea dintâi notă a țipătului.

Ceva – o parte din el – a zburat din ferăstrău, aterizând în dreptul ușii cu un pleoscăit. Mi-am ferit privirea mai înainte să văd ce anume era, dându-mă înapoi, împleticit, în timp ce zgomotul pașilor în fugă răsuna în spatele meu.

Niște brațe m-au prins. Am auzit vocea lui Simon la urechea mea:

— Chloe?

— E-era un om. S-a...

Mi-am strâns tare pumnii, alungând imaginea din minte.

— O stafie. Un bărbat. S-a aruncat într-un ferăstrău.

Simon mă trase la pieptul lui, punându-și mâna pe ceafa mea și îngropându-mi fața la pieptul lui. Mirosea a balsam de rufe de vanilie cu o vagă urmă de transpirație, ciudat de liniștitoare. Am zăbovit puțin, recăpătându-mi respirația.

Derek veni în fugă de după colt.

— Ce s-a-ntâmpat?

— O stafie, am zis eu, desprinzându-mă de Simon. Îmi pare rău.

— Cineva a auzit. Trebuie să plecăm.

— Când m-am întors, am văzut din nou stafia, stând pe platformă.

Derek mi-a urmărit privirea. Stafia stătea exact în aceeași poziție, cu mâinile încheștate pe balustradă. Apoi se urcă pe ea.

— S-se r-repetă. Ca o buclă de film. M-am scuturat. Lasă. Noi...

— Trebuie să *plecăm*, zise Derek, împingându-mă. Mișcă!

Pe când porneam pe hol, Rae a scos un fluierat asurzitor.

— Am spus cumva încet? șuieră Derek.

Am cărmit în holul lui Rae și am văzut-o stând la o ușă pe care scria IEȘIRE. Întinse mâna spre clanță.

— Nu!

Derek trecu pe lângă ea și crăpă binișor ușa, ascultând și adulmecând înainte de a o deschide larg.

— Vedeți depozitul ăla?

— Ăla de la, să zicem, o milă distantă de aici? Întrebă Rae.

— Un sfert de milă, cel mult. Acum du-te! Suntem chiar în spatele... Ridică brusc capul, auzind un zgomot. Vin. Au auzit fluieratul. Voi plecați. Eu o să le distrag atenția, apoi vin după voi.

— Nu-nu, zise Simon. Îți apăr eu spatele. Chloe, ia-o pe Rae și fugiți.

Derek dădu să protesteze.

Simon îi tăie vorba:

— Vrei distrageri? Șopti o formulă magică și flutură din mână, și ceata începu să se ridice. Eu sunt cel de care ai nevoie. Se întoarse către mine: Duceți-vă. O să vă prindem din urmă.

Aș fi vrut să mă opun, dar, din nou, nu le puteam oferi nimic în schimb. Puterile mele deja se dovediseră mai curând o piedică decât un ajutor.

Rae era deja la douăzeci de pași în față sărind în loc ca un boxer și făcându-mi semn să mă grăbesc.

Când m-am întors să plec, Derek își făcu loc cu umărul pe lângă Simon:

— Intrați în depozit și nu plecați de acolo. Timp de o oră, nici măcar nu aruncați un ochi afară. Dacă nu apărem, găsiți-vă un loc în care să vă ascundeți. O să ne întoarcem.

Simon dădu din cap.

— Fii sigură de asta.

— Nu rămâneți în depozit dacă e periculos, dar acela va fi punctul nostru de întâlnire. Verificați-l încontinuu. Dacă nu puteți sta, găsiți o cale să ne lăsați un bilet. O să ne întâlnim cu voi acolo. Ai priceput?

Am încuviințat din cap.

— Trebuie să fie aici, în spate, strigă cineva. Căutați în fiecare încăpere.

Derek mă împinse pe ușă.

Simon se aplecă, spunând doar din buze: „Ne vedem curând”, cu un deget mare ridicat, apoi se întoarse către Derek:

— Să începă spectacolul.

Am luat-o la fugă.

patruzeci și cinci

AM AȘTEPTAT ÎN DEPOZIT timp de o oră și patruzeci minute.

— I-au prins, am șoptit.

Rae ridică din umeri.

— Poate că nu. Poate că li s-a ivit o șansă să plece și au folosit-o.

Un protest mi se urcă pe buze, dar l-am înghițit. Avea dreptate. Dacă ar fi avut prilejul să scape și nici o cale ușoară de a ne preveni, îmi doream să-l fi folosit.

Mi-am ridicat fundul amorțit de pe cimentul rece ca gheața.

— O să mai așteptăm aici încă puțin, apoi plecăm. Dacă ei au scăpat, or să se întoarcă după noi mai târziu.

Rae clătină din cap.

— N-aș conta pe asta, Chloe. E așa cum ți-am spus, felul în care acționează, felul în care se poartă, creează întotdeauna distincția noi contra lor, iar „noi” înseamnă ei doi. Și nimeni altcineva, poate doar tatăl ăla al lor, dispărut. Își schimbă poziția, lăsându-se pe vine. Ti-au dat măcar vreun indiciu despre unde cred că ar fi el? Sau de ce n-a venit după ei?

— Nu, dar...

— Nu contrazic, doar spun și eu... Se târî până la deschizătură și aruncă o privire afară. E ca anul trecut, când ieșeam cu un tip care făcea parte dintr-o gașcă, la școală. „Puștii mișto.” Puse ghilimelele cu degetele prin aer. Și, bineînțeles, îmi plăcea faptul că ajunseseam să mă învârt în cercul lor. Am crezut că asta mă făcea și pe mine una de-a lor. Numai că n-a fost, așa. Erau destul de drăguți, însă ei erau prieteni de prin clasa a treia, mi se pare. Doar pentru că aveam o intrare nu

însemna că aveam să fiu vreodată una de-a lor. Tu ai superputerile astea. Ele îți dau credit pe lângă Simon și Derek. Dar... Se întoarse către mine. Nu-i cunoști decât de o săptămână. Când presiunea începe să devină apăsătoare...

— Prioritatea lor numărul unu este celălalt. Știu asta. Și nu spun că greșești, numai că...

— Simon este drăguț cu tine și așa mai departe, desigur. Asta văd și eu. Dar... Își mușcă buza, apoi își ridică încet privirea, încrucișând-o cu a mea. Când erai încă acolo, căutându-l pe Derek, nu pentru tine își făcea Simon griji. Nici măcar n-a pomenit o dată despre tine. Nu se gândea decât la Derek.

Firește că își făcea griji pentru Derek. Derek era fratele lui; eu eram o fată pe care o întâlnise în urmă cu o săptămână. Dar tot m-a durut nițel că nu pomenise *deloc* de mine.

Mă pregătisem să-i spun lui Rae despre partea din plan pe care n-o știa, cum că stabiliserăm depozitul ăsta ca punctul nostru permanent de întâlnire și că trebuia să-l verificăm mereu. Dar acum n-ar fi sunat oare ca și când aș fi încercat să-i dovedesc că băieții nu-mi întorseseră spatele? N-ar fi fost de toată jena?

Eu tot mai credeam că vor veni înapoi după ce lucrurile se vor liniști. Asta n-avea nimic de-a face cu faptul că Simon mă plăcea sau nu. Aveau să se întoarcă pentru că așa era corect. Pentru că ei spusese că se vor întoarce. Și poate că asta mă făcea să fiu o fată prostuță, care văzuse prea multe filme în care tipul cel bun se întoarce întotdeauna ca să salveze situația. Dar eu asta credeam.

Ceea ce nu însemna, totuși, că stăteam aici ca prietena eroului dintr-un film de acțiune, pierzând aiurea vremea și așteptând să fie salvată. Poate că eram naivă, dar nu eram proastă. Stabiliserăm un punct de întâlnire, prin urmare nu era nevoie să mai stau lipită în locul ăsta.

M-am târât afară din cotlonul nostru liniștit, m-am uitat, am ascultat. I-am făcut semn lui Rae să iasă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac, am zis eu, este să scot bani. Îi am pe cei de la tata, dar s-ar putea să avem nevoie de mai mulți. Există o limită de retragere zilnică și probabil asta o să fie tot ce voi obține, așa că trebuie să acționez repede, mai înainte să-mi pună ei contul sub urmărire sau să mi-l înghețe. Derek a spus că bancomatul cel mai apropiat este...

— Ce faci? întrebă Rae.

— Ce?

Mă luă de braț și-mi arată sângele.

— Nu de bani ai nevoie, ci de un doctor.

Am clătinat din cap.

— Nu mă pot duce la un spital. Chiar dacă nu m-au dat încă în

urmărire generală, sunt prea tânără. Ar suna-o pe mătușa mea Lauren...

— La mătușa ta Lauren *mă refeream*. E doctor, nu?

— N-nu. Nu pot. Ne-ar duce pur și simplu înapoi...

— După ce-au tras în noi? Știu că ești supărată pe ea în momentul ăsta, dar mi-ai spus cum își face întotdeauna griji pentru tine, și se ocupă întotdeauna de tine, protejându-te. Dacă apari la ușa ei și spui că Davidoff și amicii lui au tras în tine, chiar și cu tranchilizante, chiar crezi că o să te trimită pachet înapoi la Sanatoriul Lyle?

— Asta depinde dacă mă crede sau nu. Acum o săptămână, da. Dar acum? Am clătinat din cap. Când a stat de vorbă cu mine despre Derek, s-a purtat de parcă eu nu mai eram tot Chloe. Sunt schizofrenică. Sunt paranoică și am deliruri. N-o să mă creadă.

— Atunci spune-mi mie exact cum arătau arma și săgeata cu tranchilizante și am să-i spun că le-am văzut și eu. Nu, stai! Săgeata. Derek a scos una din tricoul lui, nu-i așa? Mai știi pe unde este?

— C-cred că da.

Mi-am derulat episodul în minte, l-am văzut aruncând-o în intrândul pentru încărcare de marfă.

— Da, știu exact unde este.

— Atunci hai să mergem s-o luăm.

* * *

N-a fost chiar așa de simplu. Din câte știam noi, curtea uzinei forfotea de polițiști în căutarea a doi adolescenți fugari. Dar când ne-am uitat, singurele persoane pe care le-am văzut au fost vreo șase muncitori care se îndreptau spre intrarea în uzină pentru a munci duminica, extra-program, râzând și vorbind, legănându-și cutiile cu mâncarea pentru prânz și ținând în mână cafele aburinde.

Mi-am scos bluza de trening muiată de sânge și am schimbat-o cu hanoracul lui Liz. Apoi ne-am strecurat afară, mișcându-ne de la un loc adăpostit la altul. N-am văzut nici un semn că ne-ar fi căutat careva. Asta era destul de simplu de înțeles. Câți adolescenți fug de-acasă, în Buffalo, în fiecare zi? Chiar dacă evadaserăm dintr-un sanatoriu pentru copii cu tulburări mintale, nu se merita pornirea unei vânători la scară națională.

Noaptea trecută, fuseseră probabil doar angajații Sanatoriului Lyle care ne urmăriseră. Poate membri ai consiliului de directori, ca mama lui Tori, mai îngrijorați pentru reputația instituției decât pentru siguranța noastră. Dacă voiau să nu stârnească valuri în jurul evadării noastre, ar fi trebuit să plece mai înainte de sosirea la lucru a vreunui angajat al uzinei. La ora asta se aflau probabil într-o ședință, hotărând ce să facă și când să-i anunțe pe părinții noștri – și poliția.

Am găsit săgeata aceea cu ușurință și am pus-o în rucsacul meu. Apoi ne-am îndreptat către cartierul administrativ, ocolind pe la trei

străzi distanță Sanatoriul Lyle și stând cu ochii în patru. Nu s-a întâmplat nimic. Am găsit o cabină telefonică, am sunat după un taxi și i-am dat șoferului adresa mătușii Lauren.

* * *

Mătușa Lauren locuia într-un duplex, lângă universitate. Când am urcat scările spre apartamentul ei, Buffalo News mai era încă la intrare. L-am ridicat și am sunat.

După vreun minut, o umbră a trecut prin spatele draperiei. Încuietorile au clănțănit și ușa s-a deschis repede. Mătușa Lauren stătea în prag, într-un halat scurt de baie, cu părul ud.

— Chloe? O, Doamne. Unde...

Deschise ușa larg.

— Ce cauți aici? Ești bine? E totul în regulă?

M-a tras înăuntru de brațul meu rănit și am încercat să nu mă chircesc de durere. Privirea ei s-a îndreptat spre Rae.

— Mătușă Lauren, ea e Rae. De la Sanatoriul Lyle. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

În timp ce intram, i-am făcut o introducere potrivită. Apoi i-am depănat toată povestea. Mă rog, versiunea redactată. Cu foarte mare atenție redactată, fără aluzii la zombi, magie sau vârcolaci. Băieții plănuiseră să fugă și ne invitaseră și pe noi. Noi am fi mers cu ei doar pentru distracție – ca să ieșim, să facem mișcare și apoi să ne întoarcem mai târziu. Știind că mătușa Lauren n-o plăcea pe dr. Gill, am inclus partea cu atacul ei asupra mea în curte, cu acuzațiile ei stranii. Apoi i-am spus despre pușcă.

S-a uitat lung la săgeata pe care o așezasem pe măsuta ei de cafea, peste un teanc de reviste New Yorker. A ridicat-o, cu precauție, de parcă s-ar fi putut detona, și a răsucit-o în mână.

— Este o săgeată tranchilizantă, zise ea, cu vocea scăzută, aproape în șoaptă.

— Așa ne-am gândit și noi.

— Dar... Au tras cu asta în voi? În voi?

— În noi.

Se lăsa moale în fotoliu, pielea scârțâind sub greutatea ei.

— Am fost și eu de față, dr. Fellows, zise Rae. Chloe spune adevărul.

— Nu, eu... Își ridică ochii spre mine. Te cred, scumpo. Numai că nu pot să cred... Este atât de complet...

Clătină din cap.

— Unde ai găsit Sanatoriul Lyle? am întrebat-o eu. Ea clipi nedumerită.

— Unde l-am găsit?

— Cum l-ai ales pentru mine? Din Pagini aurii? La recomandarea

cuiva?

— La recomandări foarte elogioase, Chloe. *Foarte* elogioase. Cineva de la spital mi-a spus despre el, iar eu am făcut cercetări. Procentul lor de recuperare a pacienților este excelent și au rapoarte favorabile de la pacienți și de la familiile lor. Nu pot să cred că s-a întâmplat asta.

Deci nu ajunsesem întâmplător la Sanatoriul Lyle. Îi fusese recomandat. Însemna asta ceva? M-am jucat cu degetele pe hanoracul lui Liz și m-am gândit la noi – la noi toți. Nici un sanatoriu normal nu și-ar urmări evadații cu tranchilizante. Stafia avusese dreptate. Exista un motiv pentru care ajunseserăm la Sanatoriul Lyle, iar acum, ascunzând adevărul de mătușa Lauren, poate că o puneam în pericol.

— Despre stafii..., am început eu.

— Te referi la ce a spus femeia aceea, Gill? Mătușa Lauren trânti săgeata înapoi pe teancul de reviste cu atâta forță, încât teancul se prăbuși, revistele alunecând pe sticla măsuței. În mod evident, femeia aia are nevoie ea însăși de ajutor psihiatric. Să creadă că poți comunica cu spiritele? Numai să șoptesc asta la o comisie de evaluare și i se retrage licența. O să aibă noroc dacă n-o să fie internată într-un ospiciu. Nici o persoană cu mintea întreagă nu crede că oamenii pot vorbi cu morții.

Bine, să lăsăm deoparte mărturisirea...

Mătușa Lauren se ridică.

— O să încep prin a-l suna pe tatăl tău, apoi pe avocatul meu, iar el o să poată contacta Sanatoriul Lyle.

— Dr. Fellows?

Mătușa Lauren se întoarse către Rae.

— Înainte de asta, mai bine v-ați uita puțin la brațul lui Chloe.

patruzeci și șase

MĂTUȘA LAUREN ARUNCĂ O PRIVIRE și se sperie îngrozitor. Aveam nevoie de copci, imediat. Ea nu avea în casă așa ceva, iar mie îmi trebuia îngrijire medicală completă. Cine știe ce-mi putusem secționa sau ce mizerie de germen ar fi putut fi pe ciobul acela? În vreme ce mă bandaja din nou, m-a pus să beau o sticlă de Gatorade, ca să-mi refacă rezerva de fluide pe care le pierdusem prin sângerare. În zece minute, Rae și cu mine eram pe bancheta din spate a Mercedesului ei, ieșind în trombă din garaj.

Am ațipit înainte să ajungă la primul semafor. Presupun că toate nopțile acelea nedormite au avut și ele un rol în treaba asta. Și m-a mai ajutat și faptul că mă aflu în mașina mătușii Lauren, cu mirosul ei familiar de odorizant de fructe de pădure și cu banchetele ei moi, din piele bej, și cu pata albăstruie ștearsă, în locul unde vărsasem eu niște sirop în urmă cu trei ani. Înapoi acasă. Înapoi la normal.

Știam că nu era atât de simplu. Nu eram înapoi la normal. Iar Derek și Simon se aflau încă afară, pe undeva, iar eu îmi făceam griji pentru ei. Dar chiar și acea îngrijorare părea să se dilueze în timp ce mașina gonea înainte, de parcă o lăsam în urma mea, într-o altă viață. O viață de vis. În parte coșmar, în parte... nu.

Să înviez morții, să scap din ghearele unui doctor malefic, să-mi sfâșii carnea prin depozite abandonate, cu indivizi care trăgeau în mine. Totul părea atât de ireal în această mașină familiară, cu radioul fixat pe WJYE³⁰, cu mătușa mea râzând la ceva ce spusese Rae despre gusturile ei în materie de muzică, adăugând că și eu mă plângeam de ele. Atât de familiar. Atât de normal. Atât de plăcut.

Și, cu toate acestea, chiar în momentul în care așipeam, m-am agățat de amintirile din cealaltă viață, unde morții se reîntorc la viață, și tații dispar, și vrăjitorii conduc experimente oribile și îngroapă morții sub casă, și băieții pot face să apară ceața doar pocnind din degete sau se transformă în lupi. Acum se sfârșise și era de parcă m-aș fi trezit să descopăr că nu mai puteam vedea stafii. Sentimentul că am pierdut ceva care mi-ar fi făcut viața mai dură, dar în același timp diferită. O aventură. Specială.

M-am trezit când mătușa Lauren m-a zgâlțâit.

— Știu că ești obosită, scumpo. Dar hai să intrăm și te poți întoarce la somn.

M-am dat jos din mașină, împleticindu-mă. Ea m-a ținut, iar Rae s-a repezit să ne ajute.

— E în regulă? o întrebă Rae pe mătușa mea. A pierdut mult sânge.

— Este epuizată. Probabil amândouă sunteți.

Când am dat de aerul rece, am căscat și mi-am scuturat energic capul. Am putut desluși clădirea din fața mea. Am clipit des, și am reușit să mă concentrez. Un dreptunghi galben de cărămidă, cu o singură ușă, pe care nu scria nimic.

— Țsta e un spital?

— Nu, e o clinică de prim-ajutor. Am sunat la Buffalo General și la Mercy, dar secțiile lor de urgențe sunt arhipline. O dimineață tipică de duminică. Cu rănilor de împușcături de sâmbătă noaptea și șoferii beți, e o adevărată grădină zoologică. Cunosoc un doctor aici și o să intri direct la el.

Și-a ridicat privirea când o femeie mărunță, cu părul cărunț, a apărut de după colț.

— O, iat-o pe Sue. Ea e soră medicală aici. Rae, Sue o să te conducă în sala de așteptare, o să-ți aducă un mic dejun și o să te examineze.

M-am uitat lung la femeie, în timp ce încercam să mă adun. Mi se

părea cunoscută. Când s-a oprit să stea de vorbă cu mătușa mea, mi-am dat seama că trebuia să fie prietena ei. Dar chiar și după ce a plecat, o legătură pe care nu puteam s-o fac a continuat să mă sâcâie, în creierul meu încețoșat.

Abia când am intrat în clădire mi-am amintit unde o mai văzusem. Chiar noaptea trecută, agățată de gardul de plasă, strigându-mă pe nume. M-am răsucit spre mătușa Lauren.

— Femeia aia...

— Sue, da. Este soră aici. O să aibă grijă de...

— Nu! Am văzut-o azi-noapte, cu bărbatul care a tras în noi.

Fața mătușii Lauren se boți și ea își puse brațul pe după umerii mei.

— Nu, scumpa mea, nu-i aceeași femeie. Ai trecut prin multe și ești confuză...

Am împins-o la o parte.

— Nu sunt. Am văzut-o. Ea este cea care ți-a recomandat Sanatoriul Lyle? Trebuie să ieșim de aici.

M-am ferit de ea și-am dat fuga înapoi la ușă. Am apucat mânerul, dar ea m-a prins din urmă și a ținut ușa închisă.

— Chloe, ascultă-mă. Tu trebuie să...

— Trebuie să ies. Am tras de mâner cu amândouă mâinile, dar ea a ținut ușa. Te rog, mătușă Lauren, nu înțelegi. Trebuie să ieșim de aici.

— S-o ajute cineva, vă rog, pe dr. Fellows! a răsunat o voce pe hol.

M-am întors și l-am văzut pe dr. Davidoff, îndreptându-se cu pași mari către noi.

Un bărbat a trecut în fugă pe lângă el, venind către mine cu o seringă.

— N-o să fie nevoie de asta, Marcel, a spus tăios mătușa Lauren. Deja i-am dat eu ceva.

— Si pot vedea că-și face efectul foarte bine. Bruce, sedez-o pe Chloe, te rog.

Mi-am ridicat privirile la mătușa Lauren.

— M-m-ai drogat?

Brațele ei se încolăciră în jurul meu.

— O să fii bine, scumpo. Promit.

I-am dat peste mâini, lovind-o atât de tare că s-a împleticit, dându-se înapoi. Apoi s-a întors către dr. Davidoff.

— Ți-am spus că nu asta era metoda de a o ține în frâu. Ți-am spus s-o lași pe mâna mea.

— Să lase ce pe mâna ta? am zis eu, făcând un pas lent înapoi și lovindu-mă de ușă.

Ea dădu să mă atingă, dar mâinile mele au zburat în sus, ținând-o

la distanță.

— Să lase ce pe mâna ta?

Omul cu seringă mi-a prins brațul. Am încercat să mi-l smulg, dar acul a intrat în carne. Mătușa Lauren a făcut un pas spre mine, cu gura deschisă. Apoi o femeie a apărut în goană pe hol, strigând către dr. Davidoff:

— Echipa tocmai a sunat pentru un raport, domnule. Nu e nici urmă de cei doi băieți.

— Ce surpriză! făcu mătușa Lauren, întorcându-se către dr. Davidoff. Kit i-a învățat bine. Odată ce-au plecat, or să continue să fugă. V-am prevenit.

— O să-i găsim.

— Ar fi mai bine, iar când o faceți, mă aștept ca bruta aceea să fie tratată așa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum mulți ani. Închideți-l ca pe un câine turbat. Stați să vedeți ce i-a făcut lui Chloe la braț.

— D-Derek? m-am zbatut împotriva sedativului. Nu Derek a făcut asta. M-am tăiat singură...

Mătușa Lauren m-a prins pe când mă scurgeam pe lângă perete. Am încercat s-o împing la o parte, dar brațele nu mă mai ascultau. Ea a strigat la ei să se grăbească să vină cu targa, apoi s-a aplecat deasupra mea, ținându-mă bine.

— Nu-i nevoie să-i iei apărarea, Chloe, a șoptit ea. Știm ce este. Aruncă o privire grea către dr. Davidoff. Un monstru. Unul care nu avea ce căuta în...

Nu i-am mai auzit restul cuvintelor. Imaginea holului a pâlpâit, stingându-se.

Când am deschis din nou ochii, i-am văzut fața deasupra mea.

— Dar n-o să-l lăsăm să-l rănească pe Simon, Chloe. Ți promit eu. Când o să te trezești, o să ne ajuți să-l găsim pe Simon și să-l aducem acasă. Știu că este important pentru tine. Este important pentru noi toți. Toți sunteți. Tu, și Rachel, și Simon, și Victoria. Foarte speciali. Voi sunteți...

Total s-a întunecat.

patruzeci și șapte

STĂTEAM ÎN PAT, TREAZĂ, uitându-mă la perete. Nu mă puteam hotărî să mă întorc pe-o parte și să mă uit în jur. Nu puteam nici să mă ostenesc să-mi ridic capul de pe pernă. Puteam simți efectul sedativului, ademenindu-mă înapoi în somn, dar îmi țineam ochii deschiși, fixând cu privirea peretele vopsit în verde.

Mătușa Lauren mă trădase.

Când crezuse că-mi făcusem de cap cu Derek, mă simțisem trădată. Acum, mă gândeam la cât de furioasă fusesem și mi se puneau un nod în gât, în timp ce mă rugam să mă întorc din nou atunci, la

ceea ce era cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina vreodată că-l va face ea.

Totul era o minciună.

Ea era o minciună. Relația noastră era o minciună.

Chiar atunci când eram copil și vedeam baubau în pivniță, ea știuse foarte bine că vedeam, de fapt, stafii. Și mama știuse – de aceea stăruise să ne mutăm.

Mi-am trecut degetele peste pandantivul de la gât. Să fi fost acesta mai mult decât un simplu talisman prostesc, care să mă convingă de faptul că eram în siguranță? Oare mama chiar crezuse că el mă va ocroti? Oare de aceea stăruise mătușa Lauren să-l port la Sanatoriul Lyle? Simon spunea că necromanția era ereditară. Dacă atât mama, cat și mătușa mea știuseră despre stafii, atunci trebuie să fi avut și ele asta în sânge.

Oare tata știa? Și de aceea stătea departe de mine? Pentru că eram o ciudată?

M-am gândit iar la mama. La accident. Șoferul care îi lovise și fugise de la locul accidentului nu fusese niciodată găsit. Chiar fusese un accident? Sau cineva o omorâse...?

Nu. Mi-am scos cu forța gândul din minte, strângând mai tare de pernă. Nu-mi puteam lăsa mintea să fantazeze așa, altminteri aș fi înnebunit.

Nebună.

Mătușa Lauren știa că nu eram nebună și mă lăsase să cred că eram. Mă internase într-un sanatoriu.

Un sanatoriu plin de copii supranaturali.

Când mătușa Lauren spusese că eram foarte speciali, o inclusese și pe Rae. Deci ea într-adevăr era unul dintre acei semidemoni. Dar Tori? Ea ce era? Oare mama ei știa? Dacă mama ei lucra pentru ei, de bună seamă că știa, iar dacă știa și o învinuia pe Tori că nu se face mai bine...

Ce părinte ar fi făcut una ca asta?

Dar mătușa mea nu făcuse oare același lucru? Numai că îndulcise situația cu zâmbete și îmbrățișări, ceea ce era chiar mai rău. În clipa asta cel puțin, așa o simțeam.

La Sanatoriul Lyle ne trimiteau ei atunci când lucrurile începeau să scape de sub control? Ne internau acolo, ne îndopau cu medicamente și încercau să ne spună că avem niște boli mintale? Dar de ce? N-ar fi fost adevărul mult mai ușor? De ce nu ne spuneau de când eram mici, ca să ne pregătească, să ne învețe cum să stăpânim situația?

Din ceea ce spusese Simon, cam așa se presupune că ar fi mers. Le spuneai copiilor tăi și îi antrenai cum să-și folosească și cum să-și ascundă puterile înainte să piardă controlul.

Ce era Sanatoriul Lyle?

Mi-am amintit ce spusese Simon despre tatăl lui.

A lucrat pentru o companie de cercetări, doctori supranaturali și oameni de știință, încercând să facă lucrurile mai ușoare pentru ceilalți supranaturali.

Apoi am auzit spiritul vrăjitoarei îngropate în pivniță.

Sam Lyle ne-a promis o viață mai ușoară. Asta vrem cu toții, nu-i așa? Putere fără plată... Vezi tu, fetito, toate progresele științifice necesită experimente, iar experimentele necesită subiecți, și asta am fost noi, Michael și cu mine. Cobai de laborator sacrificați pentru viziunea unui nebun.

Am sărit în capul oaselor, cu o durere de cap atât de puternică, încât abia puteam respira.

Mătușa Lauren spusese că eram speciali. Toți. Și Rae, și Simon, și Tori, și eu.

Dar nu Derek.

Mă aștept ca bruta aceea să fie tratată așa cum ar fi trebuit să fie tratată de acum mulți ani. Închideți-l ca pe un câine turbat.

Trebuia să-l găsesc pe Derek mai înainte să-l găsească ei.

Mi-am rotit capul, cercetând locul în jurul meu. Un pat dublu, cu perne și cu o pilotă groasă. Covor pe podea. Un birou. Un fotoliu. O baie privată, întrezărită printr-o ușă întredeschisă. Ca o cameră de hotel cochetă.

În partea cealaltă a camerei era o ușă, vopsită în alb. Arăta ca orice altă ușă de interior, dar când m-am apropiat și am pus mâinile pe ea, am simțit că era de oțel rece. O ușă groasă de oțel, fără nici o fereastră, nici măcar o vizetă.

Și nici o clanță.

Indiferent ce era, nu era un fals sanatoriu privat de unde puteam fugi prin casă și prin curte, puteam face treburi gospodărești, ore de școală și excursii pe teren. Eram în această cameră și nu aveam să mai ies afară.

M-am întors în pat.

Eram captivă. N-aveam să mai scap niciodată, niciodată...

O, asta-i minunat. Ai fost trează cinci minute, ai aruncat o privire rapidă în jur și te-ai dat bătută. De ce nu stai pur și simplu întinsă pe spate și să-i aștepți să vină și să te lege de o masă? Ce-a zis vrăjitoarea aceea? Ceva despre împuns cu fire electrice până își reteza limba cu dinții?

Am scos un scâncet.

Și cum rămâne cu Derek? Te-a scos din Sanatoriul Lyle și acum tu nici măcar nu încerci să-l avertizezi? Îi lași pur și simplu să-l prindă? Să-l omoare?

Derek n-avea să fie prins. Era prea deștept pentru asta. Scăpase din Sanatoriul Lyle...

Te-a scos pe tine din Sanatoriul Lyle? Nu-și propusese să plece. A fost o pură întâmplare. Mai ții minte când dr. Davidoff a încercat să-l cheme înapoi? Aproape că cedase. Ce se va întâmpla dacă fac asta din nou? Poate că se va răzgândi, hotărând că într-adevăr este mai bine să fie ținut închis.

Nu atâta vreme cât trebuie să-l protejeze pe Simon.

Ah, Simon. Derek nu-l va lăsa niciodată baltă pe Simon. Dar dacă el le distrage atenția ca să poată Simon să scape, așa cum a făcut pentru tine și Rae? Dacă se gândește că, predându-se el, Simon va putea să scape, așa va face. Știi c-o va face.

Trebuia să-l previn. Dar ca să-l previn, trebuia să ies de aici. De data asta, nu puteam să stau pe spate și să las pe altcineva să facă planurile. Trebuia s-o fac eu însămi.

Poate că eram încuiată aici numai temporar, dar aveau să mă elibereze în cele din urmă. Nu eram chiar un deținut foarte periculos. Aveau să mă scoată afară – pentru exercițiul fizic, ca să mănânc, ca să facă experimente pe mine...

Am încercat să nu mă gândesc la ultima variantă.

Chestiunea era că aveam să ies afară și, când se întâmpla asta, trebuia să fiu gata de evadare. Mai întâi, totuși, trebuia să mă uit bine în jur și să-mi fac un plan. Dar cum să fac un plan, când eram încuiată în cameră? Să mă rog să găsesc o schiță la îndemână, îndesată sub saltea? Să mă proiectez astral în afara ușii și să arunc o privire în jur?

M-am oprit și m-am uitat încet la hanoracul pe care-l purtam. Hanoracul verde al lui Liz.

Dacă era moartă, poate că reușeam s-o invoc, s-o fac să cerceteze clădirea și...

Dacă era moartă? Așadar, acum sperî să fie moartă?

Mi-am încheștat mâinile în pilotă și am tras adânc aer în piept. Zile în șir, refuzasem să cred că Liz murise. Indiferent câte dovezi aveam, nu putusem să cred pentru că însăși ideea era dementă.

Dar acum, stand aici, încuiată în camera asta, trădată de mătușa mea, așteptând ca ei să-i ia urma lui Derek și să-l ucidă ca pe un soi de animal...

Liz era moartă.

Ei o omorâseră.

Fusese un supranatural de nu știu care fel, iar puterile ei scăpaseră de sub control, așa că o executaseră. Trebuie s-o fi inclus sau s-o fi avut și pe ea pe lista asta. Și cum rămânea cu Peter? Oare părinții lui pretinseseră că-l iau acasă, doar ca să-i lase pe oamenii ăștia să-l ucidă? Sau pentru că el se făcuse mai bine, ieșise. Liz nu se făcuse mai bine... așa că nu ieșise.

O mica parte din mine încă se mai agăța de speranța că greșeam în privința lui Liz. Dar știam că nu era așa.

Mi-am scos hanoracul. Mi-am văzut brațul, bandajat din nou. Prins în copci, cat fusesem fără cunoștință. Dacă mă trataseră, asta însemna că măcar nu aveau de gând să mă ucidă, deocamdată.

M-am uitat fix la hanorac, gândindu-mă la Liz și la moarte. La cum ar fi fost să fi murit la șaisprezece ani, cu restul zilelor tale pierdute pentru totdeauna...

Mi-am închis ochii strâns. Nu era momentul pentru asta.

Căutasem prin cameră după camerele de supraveghere. N-am găsit nimic, dar asta nu însemna că nu exista vreuna. Dacă mă vedeau vorbind singură, aveau să ghicească ce anume făceam și poate să decidă că puterile mele scăpaseră de sub control, ca ale lui Liz.

Ori o făceam, ori nu. De mine depindea.

Am stat cu picioarele încrucișate pe pat, ținând în mâini hanoracul lui Liz, și am chemat-o așa cum făcusem și cu celelalte spirite. Nu trebuia să-mi fac griji despre întrecut măsura și înviat morții. Aici nu existau cadavre. Sau cel puțin așa speram eu. Dar nu aveam nici o idee ce era dincolo de ușa mea, poate un laborator, poate cadavrele celorlalte eșecuri, ca Liz...

Nu era momentul pentru asta.

Necromantul stafie spusese că Sanatoriul Lyle era protejat de un farmec care bloca spiritele. Asta însemna că și locul acesta era, probabil, blocat, prin urmare aveam nevoie de toată extraputerea pe care spusese el că o posedam.

M-am concentrat atât de tare încât am început să mă doară tâmplele, dar nu s-a întâmplat nimic.

Mi-am închis ochii ca s-o vizualizez mai bine, dar am continuat să furizez câte o privire și să-mi întrerup concentrarea. În cele din urmă, i-am închis și i-am ținut închiși, punând în acțiune tot ce aveam ca să mă imaginez scoțând-o pe Liz din eter și...

— Hei. Unde sunt?

Am deschis ochii, și iat-o! Era acolo, încă purtând cămașa de noapte cu Minnie Mouse și șosetele cu girafe.

Liz.

Nu, spiritul lui Liz.

— Hei? flutură ea o mână prin fața ochilor mei. Ce s-a întâmplat, Chloe? Nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Știu, Sanatoriul Lyle nu este exact Disneyland, dar... Se uită în jur, încruntându-se. Aici nu suntem la Sanatoriul Lyle, nu-i așa? Unde...? Oh, Doamne. Suntem în spital. Te-au adus și pe tine aici. Când? Clipi des, clătinând din cap. Au niște medici săriți de pe fix aici. Eu tot dorm și am visele astea, iar când mă trezesc, sunt total confuză. Ti-au dat și ție medicamente din astea?

Deci unde fusese Liz în tot răstimpul ăsta? Oprită în limb? Un singur lucru era clar. Ea nu știa că era moartă. Iar acum, trebuia să i-o spun eu.

Să i-o spun? Exclus. Era fericită. Dacă nu știa, era mai bine.

Și cât timp crezi că va mai trece până ce va ghici? N-ar trebui să fii tu aceea care i-o spune?

Nu voiam. Chiar nu voiam, nu voiam. Dar aveam nevoie de ea să mă ajute să scap, și s-o salvez pe Rae, și să-i previn pe Simon și pe Derek. Totul depindea de mine, de data asta, și trebuia să fac ceva îngrozitor.

Cu degetele tremurânde, i-am strâns hanoracul la piept și am tras adânc aer în piept.

— Liz? Trebuie să-ți spun ceva.

Observații

[←1]

BO (body odor) sau bromhidroza este mirosul neplăcut dat de bacteria care crește pe corpul uman și se multiplică rapid în prezența transpirației (transpirația, în sine, nu are miros).

[←2]

Eroina serialului TV cu același nume, adresat adolescenților și prezentat pe Disney Channel între anii 2001 – 2004. A avut 65 de episoade și în rolul principal a jucat Hillary Duff.

[←3]

Primul model de consolă produs de Microsoft Corporation și lansat în 2001.

[←4]

Mary-Kate și Ashley Fuller Olsen, actrițe de film americane care au jucat în diverse roluri de când erau în scutece, mai cunoscute din sitcomul Casa plină (Full House).

[←5]

Parental Guidance – evaluare a filmelor și a serialelor de televiziune pentru vizionarea cărora se cere acordul părinților.

[←6]

Consolă Playstation portabilă.

[←7]

Desert pe bază de gelatină (Jell-O este un brand al firmei americane Kraft Foods).

[←8]

Lifeforce (1985), film considerat revoluționar pentru genul horror.

[←9]

A Beautiful Mind (2001), în regia lui Ron Howard, film psihologic despre un schizofrenic genial.

[←10]

Sindrom premenstrual.

Profesor de compoziție creativă la Universitatea Southern California, autor al „bibliei scenariștilor” intitulată *Story: Substance, Structure, Style and the Principles of Screenwriting* (2000).

[←12]

Sanatoriul Lyle, în engleză, este *Lyle House*, dar *house* înseamnă și casă, și ospiciu, și stabiliment, și Parlament, iar *buffalo* înseamnă și bizon.

Role-playing Games (RPG) Sunt jocuri video în care trebuie să joci rolul unui personaj dintr-o poveste, inclusiv să participi la dialoguri, cu fiecare nivel dezvoltându-ți personajul, iar la cel din urmă, de regulă, trebuind să înfrunți marele personaj negativ.

[←14]

Prăjiturile cu ciocolată și nuci.

[←15]

Lanț de moteluri ieftine din SUA și Canada.

[←16]

Element chimic ficțional, în formă solidă sau lichidă, care are un efect nociv asupra lui Superman.

[←17]

Percepție extrasenzorială – percepție sau comunicare pe alte căi decât cele ale simțurilor.

[←18]

Joc video de curse de carturi create de Nintendo.

În original, Little Miss Goody Two-Shoes – eroina dintr-o poveste pentru copii (scrisă probabil de Oliver Goldsmith), în care e vorba despre o fetiță atât de săracă, încât nu are decât un pantof, iar când primește o pereche, e atât de fericită că spune la toată lumea, ceea ce îi atrage și porecla (two-shoes, doi pantofi), dar care, fiind foarte bună la suflet, foarte cuviincioasă, foarte optimistă, foarte drăguță cu toți, ajunge bogată, devenind o valoroasă autoare de povești pentru copii. Numele a căpătat și o conotație negativă desemnând pe cineva prea drăguț ca să fie absolut sincer.

Aluzie la o bine-cunoscută poveste indiană (sufistă, jaoistă, hindusă și budistă), în care niște orbi se hotărăsc să afle cum arată elefantul, dar fiecare cercetează câte o parte a animalului și apoi declară: cel care i-a pipăit capul, că arată ca un zid, cel care i-a pipăit trompa, că arată ca un șarpe, fildeșul – o sulită, piciorul – un copac, urechea – un evantai, iar coada – o frânghie; astfel, nu reușesc să cadă de acord și se ceartă aprig, deși nici unul nu l-a „văzut” și nu l-a cercetat în întregime. Morala este că ridicolul paște pe oricine se crede deținătorul singurului adevăr și intră în dispute cu alți „orbi” ca el, nici unul neacceptând posibilitatea unui adevăr „cuprinzător”, care să le includă (fără să le excludă) și pe-ale celorlalți.

Joc de cuvinte bazat pe pronunția asemănătoare a cuvintelor *sundown* (apus de soare) și Sundance Film Festival, cel mai mare festival de film independent din SUA, care se desfășoară în ianuarie, în Salt Lake City, în Ogden și în stațiunea Sundance (Utah).

[←22]

Daily Variety, un ziar cu tematică din industria de entertainment.

Sau *Creative Writing*, o disciplină ce tinde să devină de sine stătătoare în învățământul american, care se ocupă de dezvoltarea abilităților de exprimare și de compoziție (imaginație și stil) ale elevilor și studenților.

[←24]

Erou al unei povești pentru copii care este lovit în cap de-o ghindă și crede că se prăbușește cerul; un pesimist convins de un dezastru iminent.

Ghost Whisperer – serial american de televiziune, din genul thriller fantastic, difuzat din septembrie 2005, a cărui eroină principală are abilitatea de a sta de vorbă cu sufletele morților; difuzat în România sub titlul *Mesaje de dincolo*.

Joc de cuvinte pe marginea titlului serialului TV mai sus pomenit – *ghost whisperer* înseamnă cel care stă de vorbă, șușotește cu spiritele, iar *ghost screamer* cel care țipă la vederea spiritelor.

[←27]

7-Eleven, lanț de magazine alimentare răspândite în toată lumea, care din 2007 a depășit firma McDonalds cu 1.000 de magazine.

[←28]

Început în 1950, ca război civil între Coreea de Nord și de Sud, conflictul s-a extins prin amestecul URSS și al SUA, în tabere opuse, devenind o parte a Războiului Rece purtat de acestea din urmă. S-a încheiat în 1953.

[←29]

Abreviere în jargonul internauților pentru *Oh My God*, Oh, Doamne.

[←30]

Post de radio din Buffalo, care transmite preponderent muzică soft rock și ambiental contemporană.

Table of Contents

Observații